

ရတနာတို

အကြင်နာနုကုတ်စွား

ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

အကြင်နာနက္ခတ်ဖွားဝတ္ထုတိုများ

ရာဇဝင်ကို

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ) အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်နိုင်အောင် (ဝဝ၃၂၄)၊ ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၉)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- တွန်ပျူတာစာပေ - ပြည်မြို့
- အတွင်းစလင် - တိုပေါက် (၀၉-၄၂၀၂၄၃၃၂၇)
- ဖျတ်စာပုံနှင့်အတွင်းပန်းချီ - ငြိမ်းသစ်အိမ် (၀၉-၄၂၀၀၄၀၂၅၆)
- ထုတ်ဝေသည်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေး/တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ်/၁၅၀ကျပ်
- မြန်ချီရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ အမှတ်၁၀၂ (B)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊ ဖုန်း-၀၉၅၃၀၅၁၆၆၄၀၉၅၃၁၂၆၃၅၈

၀၉၅ .၈၃

အကြင်နာနက္ခတ်ဖွားဝတ္ထုတိုများ
 ရာဇဝင်ကို/အကြင်နာနက္ခတ်ဖွားဝတ္ထုတိုများ-ရန်ကုန်၊
 ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
 ၁၆၉-စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။
 (၁) အကြင်နာနက္ခတ်ဖွားဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အမှာစာ	၇
၂။	အချစ်မစစ်သော ရပ်ဝန်း၌ ရင်ခုန်မိခြင်း ဒုက္ခ	၉
၃။	ကြိုး	၂၇
၄။	၁၅၀၀ မျက်ရည်စက်များ	၄၅
၅။	ပန်းပုထုသူများ	၅၇
၆။	အကြင်နာစကား၊ အနမ်းများနှင့် အချစ်မြို့ကိုလည်း ထားခဲ့တယ်	၆၉
၇။	မျက်စိမှိတ်ပြီး မချစ်တတ်ရင် နေခဲ့	၈၃
၈။	ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက	၁၀၀
၉။	တယောတစ်လက်နဲ့ အော်ပရေးရှင်း	၁၀၅
၁၀။	မိုးရာသီဖီလင်	၁၃၁
၁၁။	တကယ်ရှူးလောက်တယ် ဘေဘီ	၁၄၉

အမှာစာ

ပထမဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ဗိဘာနစ်ပါ။
 စာပေရှေးချာတိတ်လေးတစ်ယောက်အား စာပေလောကထဲသို့ ဆွဲခေါ်
 လာပေးသော ထုတ်ဝေသူ ကိုပြည့်လင်းနဲ့ “ရာဇဝင်ကို” ဆိုတဲ့ ကလောင်
 အမည်ကို ရွေးချယ်ပေးခဲ့သော ဆရာမလွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)
 တို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ်။

ဒုတိယအနေနဲ့ကတော့ စာရေးရေးတဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုံးချင်း
 ဝတ္ထုတွေ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ်ကြားမှာ အချိန်တွေ မည်မျှခြားသွားစေကာမူ
 ကျွန်တော့်အား မေ့မသွားဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့စာတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
 စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်များနဲ့ ကျွန်တော်
 ရဲ့ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို လိုလိုလားလား ဖော်ပြပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
 ဆက်သွယ်ပတ်သက်ခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှ အယ်ဒီတာများကိုလည်း

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောကြားလိုတာကတော့ ယခုထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ရဲ့ စာအုပ်နာမည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးများကို ပေါင်းချုပ်အဖြစ် ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးတဲ့အခါ ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေထဲက အဆင်ပြေမယ့် ဝတ္ထုတို (၁၀) ပုဒ်ကို ရွေးထုတ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါ စာအုပ်နာမည်ပေးဖို့အတွက် အဆိုပါ (၁၀) ပုဒ်ထဲက တစ်ပုဒ်ရဲ့ခေါင်းစဉ်ကို ပြန်ရှာရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုနာမည်လေးက ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီနာမည်လေးက ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ အတော့်ကို ခေါင်းစားရပါတယ်။ နိုးစပ်ရာ ကျွန်တော့်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်များကို အကြံဉာဏ်တောင်းမိ တော့လည်း စာဖတ်သူများက နာမည်တွေကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရွေး ပေးကြတဲ့အခါ ဘယ်နာမည်ကို ရွေးရမှန်းမသိပြန်ဘဲ ပိုပြီး ခေါင်းကိုက်ခဲ့ရ ပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အထဲမှာပါမယ့် ဝတ္ထုနာမည်တွေထဲက ဘယ်နာမည်ကိုမှ မရွေးတော့ဘဲ အားလုံးကို ခြုံငုံမိစေမယ့် နာမည်တစ်ခုကိုပဲ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီဝတ္ထုတိုလေးတွေဟာ နှလုံးသားပေါ်မှာ ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေဖြစ်သလို အားလုံးဟာလည်း အချစ်ကို ဖော် ကျူးထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေသာ ဖြစ်တဲ့အတွက် “အကြင်နာနက္ခတ်ရွား ဝတ္ထုတိုများ” လို့ပဲ ပေးလိုက်ရတာဖြစ်ပါတယ်။

လေးစားစွာကြို၊ စားလျက်
ရာစင်ကို

အချစ်မစစ်သောရုပ်ရည်

ရင်ခုန်မိခြင်းဒုက္ခ

အချစ်မစစ်သောရုပ်ရည် ရင်ခုန်မိခြင်းဒုက္ခ

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခြင်းဟာ ထောကမှာ အချိန်ပြန်ဆုံးသော သစ်သီးတစ်လုံးကို စားသုံးခွင့်ရခြင်းနဲ့ အလားတူဥပဒေတူပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကတော့ အဲဒီသစ်သီးကို စားရင်းနဲ့ပဲ အဆိပ်သင့်ခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်တော် ဒီဝတ္ထုလေးကို ရေးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။

“ချောကို ငါပြတ်လိုက်ပြီ”

အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေအားလုံးက ကိုယ့်ကို ကမ္ဘာ့အထူးဆန်းဆုံး သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ကြတယ်သိလား ချော။ ကိုယ့်လောက် မင်းအပေါ်မှာ အသည်းအသန် ချစ်မြတ်နိုးသူ ဒီကမ္ဘာမှာ နောက်တစ်ယောက် မရှိနိုင်တာကို သူတို့က သိနေကြတာဆိုတော့ အခုလို ကိုယ်ပြောလိုက်တိုင်း သူတို့ အံ့သြသွားတတ်ကြတာ သိပ်တော့လည်း မဆန်းပါဘူးလေ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘ချောသာ ငိုရဲ့အရာရာ’ လို့ သူတို့ရှေ့မှာ ကြွေးကြော်ပြထားခဲ့မိတာကို။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကိုယ့်ကြွေးကြော် မှုဟာ အပြောသက်သက်မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်းသိပါတယ် ချော။ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှု၊ ကိုယ့်ရဲ့ပနက်ဖြန်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဝင်သားကထွက်သက်

အားလုံးမှာ ကိုယ့်ဘက်က မင်းကို ချန်လှပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါကို မင်း ကောင်းကောင်းသိသလို မင်းလိုပဲ ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက ကိုယ် မင်းကို စဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို မယုံကြဲဘူးလေ။ သူတို့ထင်တာက မင်းကသာ ကိုယ့်ကို ဖြတ်သွားတယ်လို့ပေါ့။

မင်းနဲ့ကိုယ် ပြတ်သွားခြင်းမှာ မင်းကို ကိုယ့်ဘက်က ဖြတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောခွင့်ရှိပါတယ်နော်။ တကယ်လည်း မင်းကို ကိုယ့်ဘက်ကပဲ စပြီးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ 'စဖြတ်ခဲ့သူ' ဆိုပြီး အပေါင်းအသင်းတွေရှေ့မှာ ခေါင်းမောရင်ကော ဂုဏ်ယူပြချင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့်လို့ 'စဖြတ်သူ' ဆိုတဲ့ နာမ်စားကိုတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ရမှဖြစ်မယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်လို့ပဲ ချော။ တစ်နေ့မှာ သေချာပေါက် လမ်းခွဲမယ့် ချစ်သူစုံတွဲတစ်တွဲမှာ မင်းကို 'စဖြတ်သူ' ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေက မျက်မှန်းကျိုးမှာကို ကိုယ်မလိုလားဘူး။ အဲလိုလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒီလောက်တောင် ကိုယ့်ဘက်က မင်းကို ချစ်ပြတတ်ခဲ့တာပါ ချော။ ကိုယ့်လောက်ချစ်တတ်သူ ဒီကမ္ဘာမှာ မင်း ရှာကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

- “ဒီနေ့ အောင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် သိလား မောင်”
- “ဟုတ်လား ... ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”
- “Junction Square မှာတွေ့ခဲ့တာ။ သူ့ကောင်မလေးနဲ့လေ။”

သူ့ကောင်မလေးက သူ့ကို ဘာမှသာနေတယ်မသိပါဘူး နှစ်ယောက်သာက ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်နဲ့ စကားပြောနေကြတာ။ ချောကို မြင်တော့ သူက အမ်းတန်းတန်းဖြစ်သွားတယ်လေ။ သူ့ကောင်မလေးကတော့ ချောကို မမြင်ပါဘူး”

မင်းမျက်လုံးတွေက အောင်ကံထူးရဲ့အကြောင်းကို ပြောနေတဲ့ အချိန်များဆို အရမ်းပဲတောက်ပနေတတ်တယ်နော်။ မင်းကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒါကို သတိမထားမိတာပဲလား။ တမင်ပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားတာလားတော့ ကိုယ်မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဘေးလူဆိုတော့ ချီမြင်နေရတယ်လေ။

တကယ်ဆို ကိုယ်က လူကဲခတ်သိပ်ညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ချော။ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့မူရင်းအရည်အချင်းက လူကဲခတ် သိပ်တော်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုတော်နေတဲ့ကြားကမှ ကိုယ့်လောက်ညံ့တဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ နောက်တစ်ယောက်မရှိတော့လောက်အောင် မင်းကို ချစ်မိတဲ့ တိုက်နုလုံးသားက လုပ်ပစ်ခဲ့တာလေ။

မင်းကို ကိုယ် ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားကို တိုက်ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါသေးတယ်။

“ကျွန်မမှာ သိပ်ကိုချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်နော်”
အဲဒီမှာကတည်းက ကိုယ်သိခဲ့ဖို့ကောင်းတာပါ။ မင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မင်းအရင်တွဲဖူးတဲ့ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြီးပြီလေးပြောပြလာခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့နှလုံးသားမှာ တိုက်အတွက် ဘယ်တော့မှ ပန်းတွေ ပွင့်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာကို ကိုယ်သိခဲ့ဖို့

ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်ပြောခဲ့ပါပြီကော၊ ဒီကောင်က မင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သိပ်ကို ညံ့တတ်ခဲ့တာပါလို့။ အဲဒီတော့ မင်းကို ကိုယ်က သိပ်ကိုပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလားလို့ အမှတ်တွေတောင် ပိုတိုးပြီးပေးခဲ့မိသေးတာပါ ချော။

ကိုယ်က အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အရမ်းကို အိပ်မက်အကြီးကြီး ဖက်တဲ့ကောင်လေး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကိုလည်း အမြဲတမ်း romantic ဆန်ဆန် အကွက်ကလေးတွေကြားမှာ စိတ်လှုပ်ရှား ကြည်နူးပျော်ရွှင် နေစေချင်တာ။

မင်းကို ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့နေ့တုန်းကဆိုရင် ကိုယ့်မှာ အဲဒီရက်မတိုင်ခင် ညကတည်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မြတ်ခေတ်ကျော်ရဲ့အိပ်မှာ သွားအိပ်၊ မနက်လေးနာရီခွဲလောက်ကြီးထပြီး မြတ်ခေတ်ကျော်တို့ခြံထောင့်က ခရေပင်ကြီးမှာ ခရေပန်းတွေ ကြိုးစားပမ်းစားသွားကောက်။ ပြီးတော့ မင်း အိပ်ရာမနီးခင် မင်းရဲ့အိပ်ရှေ့ကို အပြေးအလွှားသွားပြီး ခြံတံခါးဝရှေ့တည့် တည့် ကွန်ကရစ်ခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ “ချောကိုချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စာလုံးလေး လုံးကို ခရေပွင့်လေးတွေနဲ့ လှလှပပလေးရေး၊ ပြီးမှ မင်းကို ဖုန်းဆက်နှိုးပြီး အိပ်ရှေ့ထွက်လာကြည့်ခိုင်းခဲ့တာလေ။

ကိုယ့်မှာတော့ မင်း ဘယ်လိုများ ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှားသွားမလဲလို့ ပုံဖော်ကြည့်ရင်း ရင်တခုနီရနီခဲ့ပေါ့။ မင်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံလေးနဲ့ ပြုံးတယ်ဆိုရုံလေး ပြုံးပြီး “ရှင်ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့ပုံစံက မဆိုးပါဘူး” တဲ့။ မင်းရဲ့ တံပြန်မှုက အဲဒီလောက်သာ။

နောက်တစ်နေ့ မင်းနဲ့ ကန်တော်ကြီးမှာ စကားပြောဖြစ်တော့ မင်းက

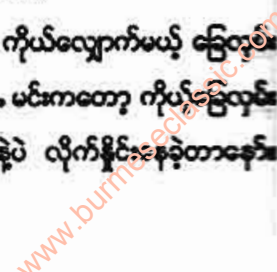
မင်းရဲ့အရင်ချစ်သူ မင်းကိုချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပုံတွေကို ပြောပြလာတော့တာပဲ မဟုတ်လား။

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သိပ်ကိုချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်နော်။ အဲဒါတော့ ရှင် သိထားဖို့လိုမယ်”

“အဲဒါက အရင်တုန်းကမဟုတ်လား။ အခုမရှိတော့ရင် ပြီးတာ ပဲလေ”

“အဟင်း ... ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ ပြောပြရဦးမယ်သိလား။ ကျွန်မ ကိုအောင် ... အဲ ... သူ့နာမည်က အောင်ကံထူးတဲ့။ ကျွန်မက သူ့ကို အောင်လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ အောင် ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်တုန်းကတော့ ဖုန်းနဲ့ message ပို့ပြီးပဲ ပန်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ငိုးငိုး message ပို့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ I love you chaw ဆိုတာကို အဲဒီအင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေနေရာမှာ တစ်, နှစ်, သုံး, လေးဆိုတဲ့ ဂဏန်းတွေနဲ့ အစားထိုးပြီး ပို့ခဲ့တာ။ ကျွန်မက ကျွန်မဆီကို အဲဒီဂဏန်းတွေပဲပါတဲ့ message ရောက်လာတော့ ကျွန်မကို သူက ဖုန်းငွေ ပြည့်ကတ်နံပါတ်တွေ လှမ်းပို့တယ်ပဲထင်လိုက်တာ။ ဒါနဲ့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖုန်းငွေပြည့်ကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးလေ။ နောက်တော့မှ သူ ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်တာပါလားဆိုတာကို သိရတာ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို အခု ဖြန် တွေးကြည့်ရင် အခုရယ်ချင်နေတုန်းပဲ ... အဟင်း”

ကိုယ်က မင်းကို ဘဝတစ်သက်တာ ကိုယ်လျှောက်မယ့် ခြေတုတ် တိုင်းမှာ အပါခေါ်သွားချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... မင်းကတော့ ကိုယ့်ခြေတုတ် တိုင်းကို မင်းရဲ့အရင်ချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ပဲ လိုက်နိုင်နေခဲ့တာနော်။

အဲဒီလိုနည်းတတ်လွန်းတာကိုလည်း ကိုယ်က မင်း ကိုယ့်ကို မခံချင်အောင်ပြောပြီး အရင်တစ်ယောက်ထက် ပိုချစ်ပြုလာအောင် လုပ်တာလို့ပဲ မှတ်ယူထား။ စိတာပါ ချော။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုယ် မင်းကို တတ်နိုင်တာထက်တောင် ပိုချစ်ပြုခဲ့တာပါ။

ကိုယ်နဲ့မင်း ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကိုယ့်ကြောင့် မင်း ဘယ်နှစ်ခါများ စိတ်ညစ်ခဲ့ရဖူးသလဲ ချော။ ဟောဒီကောင်က “မင်းမျက်နှာ တစ်ချက်ညိုရင် ကိုယ့်အသက်တစ်ရက်တိုတယ်” လို့တောင် ခံယူထားခဲ့တာပါ။ ကိုယ်က အဲဒီလို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြဖူးတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ချီးကျူးကြပါတယ်။ ‘ငပေါ’ တဲ့။

ချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်လလောက်ကြာတဲ့အထိ မင်းက ကိုယ့်ကို ကိုယ့်နာမည် “ဝေဟင်ကျော်” ဆိုတာထက် “ကျော်” ကိုဖြုတ်ပြီး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေခေါ်သလို “ဝေဟင်” လို့ခေါ်ခဲ့တာနော်။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်က မင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရနိုင်တာထက် ပိုလိုချင်တတ်သူဆိုတော့ အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းပေးဖို့ ပြောရတော့တာပေါ့။

“ချောက ကိုယ့်ကို ဝေဟင်လို့ပဲ ခေါ်တော့မှာလား?”

“အင်းလေ... အဲလိုမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ ခေါ်နေကြတဲ့ဟာ”

“သူများတွေက သူများတွေပဲလေ။ ချောက သူများတွေမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးလေ။ အဲဒီတော့ အသည်းနှလုံးနဲ့နီးတဲ့ နာမ်စားလေးတော့ သုံးသင့်တာပေါ့”

“အံ့ပယ် တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဪ... ချောက အောင်ကံထူးကို အောင်လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ... အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

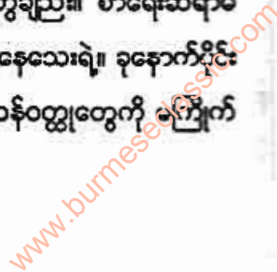
“အဲဒီတော့ အောင်ဆိုတာနဲ့ ကာရံညီသွားအောင် ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလား”

“ဟင်း... ဒါမျိုးကျတော့ တတ်တယ်”

ကိုယ်က မင်း ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်ဖို့အတွက် တော်တော်လေး ပြောယူရမယ်လို့ ထင်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့... မင်း ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်ဖို့ တန်းပြီး သဘောတူပေးခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချော။

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့ကြားမှ ပြသနာကြီးကြီးမားမားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးနော်။ ကိုယ်က မင်းအကြိုက်ကို အမြဲလိုက်ပေးခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်မလိုက်ရောနိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးလည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

မင်းနဲ့ကိုယ်က နေရာတော်တော်များများမှာလည်း အကြိုက်တွေက တူနေခဲ့သေးတာကို။ ကိုယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ ဝါသနာပါသလို မင်းကလည်း ဇွန်ရှင်ကြည့်ဖို့ဆိုရင် ရှေ့ဆုံးက။ စာပေလောက (၂) စာအုပ်ဆိုင်နဲ့ အင်းဝ စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာဆိုရင်လည်း ကိုယ်တို့ခြေရာတွေချည်။ စာရေးဆရာမ ဇွန်ရဲ့စာအုပ်တွေကို ဝယ်စုတတ်တာချင်းလည်း တူနေသေးရဲ့။ ခုနောက်ပိုင်း စာရေးဆရာပေါက်စတွေ ရေးလေ့ရှိတဲ့ ဝမ်းဆန်ဆန်ဝတ္ထုတွေကို မကြိုက်တတ်တာချင်းလည်း တူနေသေးတာပဲ။

“ချောကတော့ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေဖတ်တယ်ဆိုတာ စိတ်အပန်းပြေဖို့ ဖတ်တယ်လို့ပဲ ခံယူတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖတ်ရင်လည်း စိတ်ကို relax လုပ်ပေးနိုင်မယ့် ဝတ္ထုမျိုးကိုပဲ ဖတ်တယ်။ ခုနောက်ပိုင်းထွက်တဲ့ ဂိမ်းလိုလို ပုံစံမျိုးတွေ မဖတ်ဖြစ်ဘူး။ ခံစားမရဘူး။ ကိုယ်က စိတ်ရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှ သူတို့ ဟာတွေ ဖတ်ပြီး ခေါင်းခြောက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ခေါင်းစားချင်ရင် ပဟောဠိစားအုပ် ပဲ ဝယ်ဖတ်မယ်။ အသိပညာရဖို့ဆိုရင် သုတစာပေဝယ်ဖတ်မယ်။ လုံးချင်း ဖတ်တာကတော့ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားစေတာမျိုးပဲ ခံစားလို့ရတယ်။ မောင်ရော”

“မောင်လည်း အတူတူပဲ။ အဲလိုမျိုး ဘယ်လိုအမည်တပ်ရမှန်း မသိတဲ့ ရောသမမ္မေစာအုပ်မျိုးတွေ မဖတ်ဘူး”

“အင်း ... အောင်ကကျတော့ စာကိုမဖတ်တာသိလား။ ဒါပေမဲ့ .. သီချင်းတော့ တော်တော်နားထောင်တယ်။ နားမှာက အဲဒါနားကျပ်နဲ့လေ”

သီချင်းနားထောင်တဲ့အခါဆိုရင်လည်း ကြိုက်တဲ့အဆိုတော်တွေက တူနေပြန်သေးတာနော်။ ပြည်တွင်းမှာဆိုရင် ချစ်ကောင်း၊ တင်ဇာမော်။ ပြည်ပမှာဆိုရင် Westlife အဖွဲ့နဲ့ Adele ကို ကြိုက်ကြတယ်။ မင်း မှတ်မိ သေးလား။ ကိုယ့်ကို မင်းက Adele ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားလှတဲ့ someone like you သီချင်းကို ဆိုပြခိုင်းခဲ့တာလေ။

ကိုယ့်မှာတော့ အဲဒီအင်္ဂလိပ်သီချင်းကို ဂစ်တာတီးပြီး ကြိုးစား ပမ်းစားဆိုပြလိုက်ရတာ။ မင်းကတော့ ကိုယ်သီချင်းဆိုပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အောင်ကံထူးနဲ့ ခြေရာတိုင်းပြုလာတော့တာပါပဲ။

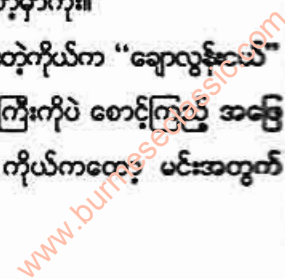
“မောင်က ဂစ်တာတီးတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... သီချင်းဆိုတာ

မကောင်းဘူး။ အသံလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ အောင်ကကျတော့ မောင်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ သူက ဂစ်တာတီးသိပ်မကျွမ်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... အသံကောင်း တယ်။ သီချင်းဆိုတာလည်း မိုက်တယ်။ သူများ သီချင်းဆိုရင် ဘာတီးလုံးမှ မပါဘဲနဲ့ကို တအားနားထောင်လို့ကောင်းတာ သိလား”

မသိချင်ပါဘူး ချော။ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ မင်းနုလုံးသားကို အရင်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီကောင်ရဲ့အကြောင်းကို ကိုယ် မသိချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... အမြဲတမ်းကြားနေရတယ်။ သိနေရတယ်။ မင်းရဲ့နွတ်ဖျားမှာ သူနဲ့ကိုယ်က အခုထိ အပြိုင်လိုဖြစ်နေရတယ်။ မဟုတ်ဘူးနော် ချော။ ဒါက သိပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဆိုရင် သူနဲ့က ပြီးသွားပြီလေ။ ယခုလက်ရှိ မင်းရဲ့ နုလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိထားတာက ကိုယ် မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းရဲ့အချစ် ကို အရောင်တင်ပေးနေတာကလည်း ကိုယ်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါနဲ့များတောင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ‘အောင်’ ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းက ကိုယ်နဲ့ level တူ ပါလား နေရတာလဲ။ ကိုယ် နားမလည်ခဲ့ဘူး ချော။ ဒါပေမဲ့ နားလည်လာဖို့တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြိုးစားဘာသာပြန်ကြည့်ခဲ့မိပါတယ်။

ကိုယ်က မင်းကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ချစ်ထားခဲ့တာပါ ချော။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေကြာလာတော့ ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ် မှိတ်ထားပေးခဲ့တဲ့ မျက် လုံးနှစ်လုံးထဲက တစ်လုံးကို ကိုယ်ပြန်ဖွင့်ကြည့်ရတော့တယ်။ ဒါမှ မင်း နုလုံးသားကို ကိုယ် ကောင်းကောင်းမြင်ရတော့မှာကိုး။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပဟောဠိတွေကို မုန်းတဲ့ကိုယ်က “ချောလွန်းလှယ်” ဆိုတဲ့ ပဟောဠိတစ်ပုဒ်ကိုတော့ စိတ်ဝင်တစားကြီးကိုပဲ စောင့်ကြည့် အခြေ ထုတ်နေခဲ့မိတော့တာပဲ ချော။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်ကတော့ မင်းအတွက်

စိတ်အပန်းဖြေစရာ အပျော်ဖတ် လုံးချင်းဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်သာသာပါပဲ ချောရယ်။

“ချောနဲ့အောင်ကံထူးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြတ်သွားကြတာလဲ ကိုယ့် ကို ပြောပြပါလား”

“အဓိကကတော့ မာနပြိုင်ကြတာပေါ့။ ချောနဲ့သူ မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောမယ်လို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကွဲလွဲချက်တစ်ခုဖြစ်လာတာက သူက လက်ထပ်ပြီးကျရင် သူ့မိဘတွေနေနေတဲ့ စင်္ကာပူမှာပဲ အပြီးသွားနေ ချင်တယ်။ ချောကကျတော့ ဒီမှာပဲနေချင်တာ။ အဲဒါ ညှိကြတော့ နှစ်ယောက် သား အချေအတင် စကားပြောများကြရင်းကနေ ချောက သူ့ကို အမြင်ကတ် လာတာနဲ့ ဒီလောက်တောင် နိုင်ငံခြားမှာသွားနေချင်ရင်လည်း အဲဒီလို ရှင်ခေါ်တဲ့နိုင်ငံခြားကို လိုက်မယ့်မိန်းမကိုပဲ ရှာယူချေလို့ ပြောလိုက်မိတယ်လေ။ အဲဒါကို သူက နာပြီးတော့ အခု သူတို့နေတဲ့ စိန်စမ်းကြည်ကို ကောက်တွဲ လိုက်တာပဲ”

“အဲဒီတော့ ချော မခံစားရဘူးလား”

“ဘာကိုခံစားရမှာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားများပြီး မကြာသေးဘူး။ နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကောက်တွဲပြတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ချောက ခံစားပေးရမှာတဲ့လား။ မတန် လိုက်တာ”

အဲဒီစကားတွေကိုပြောတုန်းက မင်းမျက်လုံးတွေကတော့ မာနတွေနဲ့ တလက်လက်တောက်ပနေတာကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မင်း နှလုံးသားကိုတော့ ကိုယ် ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါဘူး ချော။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင်

ကိုယ်က သတ္တိနည်းတတ်သေးတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ မင်းက ကိုယ့်ဆီကို သတင်းတစ်ပုဒ် သယ်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

“သိလား မောင်၊ အောင်နဲ့ စိန်စမ်းကြည်နဲ့ ပြတ်သွားကြပြီတဲ့”

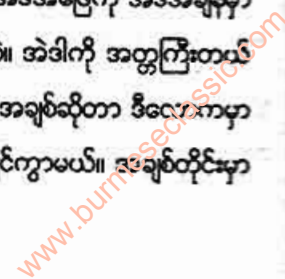
“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘာလို့တဲ့လဲ”

“မသိဘူး၊ ကြားမိတာတော့ စိန်စမ်းကြည်ဘက်က စဖြတ်လိုက် တာတဲ့”

“ချောက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ချောရဲ့ညီမဝမ်းကွဲလေးတစ်ယောက်က စိန်စမ်းကြည်ရဲ့ညီမနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ။ အဲဒါ သူတို့ကနေတစ်ဆင့် သိရတာ။ အောင် တော် တော်ခံပြင်းနေမှာပဲ။ သူ့လို မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမ တစ်ယောက် ထားခဲ့တာကို ခံရတယ်တော့လေ”

အဲဒီစကားတွေကို မင်းပြောတုန်းက မင်းလေသံတွေထဲမှာ ပျော်ရွှင် နေတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေကို ကိုယ် တွေ့လိုက်ရတယ် ချော။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ မင်းရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ “ငါ့ကိုထားသွားတဲ့ယောက်ျား အခုတော့ ခံရပြီ ဟုတ်လား” ဆိုပြီး အားရဝမ်းသာဖြစ်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ပျော်ရွှင်သွားတာမျိုးလားဆိုတာ တော့ မင်းပဲ သိပါလိမ့်မယ် ချော။ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီအဖြေကို အဲဒီအချိန်မှာ သိခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ပသိချင်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါပဲ။ အဲဒါကို အတ္တကြီးတယ် လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုလိုက်ပါတော့။ အတ္တနဲ့ကင်းတဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဒီလောက်မှာ ချိန်မရှိတာပဲလေ။ အတ္တအနည်းအများသာ ကွာချင်ကွာမယ်။ ဒီးချစ်တိုင်းမှာ

တော့ အတ္တဆိုတာက ပျော်ဝင်နေတာပါပဲ။ ကိုယ်က မင်းကို အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့တာကို။ အဲဒီတော့ အတ္တလည်းကြီးမိတာ လွန်မယ်မထင်ပါဘူး။

ကိုယ် ကြာကြာတော့လည်း အတ္တကြီးမနေနိုင်ခဲ့ပါဘူး ချောရယ်။ ကိုယ့်ဆီကို လုံးဝမျှော်လင့်မထားဘဲ စိမ့်စမ်းကြည့် ရောက်လာတဲ့နေ့မှာတော့ ကိုယ့်အတ္တပုံစောင်ခဲ့တွေ အရည်ပျော်ကျသွားခဲ့ရတယ်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အခုပြောမယ့် စကားတွေကို ရှင်လည်း နားထောင်ကြည့်သင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ဟုတ် ... ပြောပါ။ ဘာများလဲ မသိဘူး”

“အဟင်း ... ကျွန်မနဲ့အောင်ကံထူး ပြတ်သွားရတဲ့အကြောင်း ရင်းလေ”

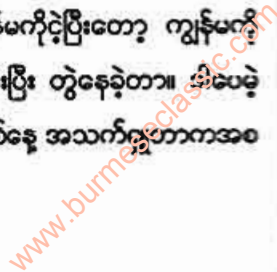
စိမ့်စမ်းကြည့်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ကိုယ့်မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားရတယ် သိလား ချော။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြတ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ကိုယ်က နားထောင်ကြည့်သင့်ရတာလဲလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... စိတ်ဝင်စားစရာမို့ ကိုယ် နားထောင်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကပဲ ကိုယ့်အတ္တတွေကို အရည်ပျော် သွားစေခဲ့တာပေါ့။

“ရှင် သိပြီးလောက်မယ် ထင်ပါတယ်။ အောင်ကံထူးကို ကျွန်မ ဘက်က စဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ဟုတ်တယ်မလား”

ကိုယ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတော့ စိမ့်စမ်းကြည့်က ပြုံးတယ်။ အဲဒီ အပြုံးမှာ အရိပ်အငွေ့တွေအများကြီးပဲ ယုတ်သန်းနေခဲ့တယ် ချော။ နာကြည်း မှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ပြီးတော့ ... ကြေကွဲမှုတွေ။ အဲဒီအပြုံးမျိုးကို ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ချော။ ဆန့်ကျင်ဘက်အရာတွေ

အများကြီး ပါဝင်နေပြီး တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးမျိုးပါ။

“တကယ်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ သူသာ အနားမှာ ခိုနေရင် ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ထင်တဲ့အထိကို ချစ်ခဲ့ တာပါ။ သူ့ဆီကလည်း အဲဒီလိုအချစ်မျိုး ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ အမျှော်လင့်ကြီးလည်း မျှော်လင့်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါတွေက ကျွန်မ အတွက် အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့သူ ချစ်သူဖြစ်နေတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူက ကျွန်မအနားမှာရှိနေပေမယ့် သူ့စိတ်က ချောလွန်းငယ်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာဟောင်းမှာပဲ ရောက်နေခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မ တစ်ခုခု မလုပ်လိုက်နဲ့ ချောကတော့ ဘယ်လိုလုပ်တာဆိုတာမျိုး ကျွန်မ တစ်ခုခုမပြော လိုက်နဲ့ ချောကတော့ ဘယ်လိုပြောတာဆိုတာမျိုးတွေချည်းပဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ထွက်လာနေတာ။ အစတော့ ကျွန်မက သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောတတ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ထင်ထားခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့ ... ကြာတော့ ကျွန်မအထင်တွေ မဟုတ်မှန်း သိလာတယ်။ သူက ပွင့်လင်း တာ မဟုတ်ဘူး။ ချောလွန်းငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သူ နှလုံးသားက ချစ်နေခဲ့တာ။ ချစ်တာမှ ရင်ထဲမှာ သိုဝှက်မထားနိုင်လောက် အောင်ကို ချစ်နေလို့ သူ့နှုတ်က ထွက်၊ ထွက်ကျလာတတ်တာဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကျွန်မကိုကျတော့ သူက ချောလွန်းငယ်နဲ့ အဆင် မပြေဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ စိတ်အဆာပြေတွဲလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သူက နည်းနည်းတော့ အားနာတတ်တယ်လေ။ ကျွန်မကိုပဲပြီးတော့ ကျွန်မကို ဆက်မတွဲချင်တော့တာကိုမပြောဘူး။ အောင့်အီးပြီး တွဲနေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အားမနာတတ်ဘူးရှင်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အသက်ရွာတာကအစ

ချောလွန်းငယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရှုတာပါဆိုတာမျိုး အပြောခံ အနှိုင်းခံနေရမယ့် ဘဝမျိုးမှာ ကြာကြာမနေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မဘက်ကပဲ သူ့ကို စဖြတ်ပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

ထပ်တူပါပဲ ချော။ စိန်စမ်းကြည်ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ကိုယ်နဲ့မင်း ဖြစ်နေတာတွေနဲ့လည်း ထပ်တူပါပဲ။ ကိုယ် ဘာကြောင့်များ ဒီ အဖြေကို စိန်စမ်းကြည်လို ရှာဖွေမတွေ့ရှိခဲ့ရတာလဲ။ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ် ဘူး ချော။ ကိုယ်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်လွန်းတဲ့အတ္ထုကြောင့်၊ စွန့်လွှတ်မပေးလိုက်ချင်တဲ့အတ္ထုကြောင့် ဒီအဖြေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်နှာလွှဲနေခဲ့မိတာပါ ချောရယ်။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။

“ခင်ဗျား အောင်ကံထူးကို စိတ်မနာဘူးလား။ အပြစ်ရော မတင် ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်မနာပါဘူး။ အပြစ်လည်း မတင် ဘူး။ သူက ကျွန်မကို ချစ်ခွင့်ပန်တုန်းက တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့တဲ့ စကား တစ်ခွန်း ရှိတယ်လေ။ သူ့မှာ အရင်က သိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ ဟင်း ဟင်း... အဲဒီလိုပြောခဲ့တာတောင် ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းမှာကတည်းက ချစ်နေခဲ့မိတာဆိုတော့ အဲဒါကို အပြစ်လို့ မမြင်တော့ဘဲ သူ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီကြောင့် သူ့ကို အပြစ် မမြင်ဘူးလို့ပြောတာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို သေချာပေါက် အပြစ်တင် ရမယ်ဆိုရင်တော့ အချစ်မစစ်တဲ့ရပ်ဝန်းမှာ ရင်ခုန်သွားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ရမှာပေါ့”

အချစ်မစစ်တဲ့ ရပ်ဝန်းမှာ ရင်ခုန်သွားမိတာ။ အချစ်မစစ်တဲ့ ရပ်

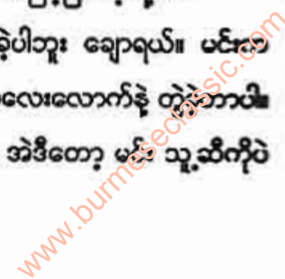
ဝန်းမှာ ရင်ခုန်သွားမိတာတဲ့လေ။ စိန်စမ်းကြည်ပြန်သွားပေမယ့်လို့ အဲဒီ သူပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကိုယ့်နားထဲမှာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပဲ့တင် ထပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့တယ် ချော။ ကိုယ်လည်းပဲ အဲဒီလိုပဲလေ။ ကိုယ့်အတွက် စစ်မှန်တဲ့ အချစ်မရှိတဲ့ မင်းရပ်ဝန်းမှာ ရင်ခုန်သွားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်လိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့... ကိုယ် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ကောင်း ကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားမိတယ်။

“ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲရအောင် ချော”

ကိုယ်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ မင်း တော်တော် အံ့သြသွားတယ် နော်။ ဒါပေမဲ့... ဘာမှတော့ စောဒကတက်မလာဘူးလေ။ ဒါကိုကြည့် တာနဲ့တင် မင်းမှာလည်း ကိုယ့်ကို ရေရှည်လက်တွဲသွားဖို့ ဆန္ဒရှိမနေဘူးဆို တာ သိသာပါတယ်။ ကိုယ်မဖြတ်ရင်တောင် မင်းဘက်က စဖြတ်မှာ မဟုတ် လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုတော့ ကိုယ်က အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ချော။ ဒီဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်သူဟာ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဟာလည်း သူငယ်ချင်းတွေကြား မှာ ကိုယ်က “ကျန်ခဲ့သူ” မဟုတ်ဘူး “ချန်ခဲ့သူ” ဆိုပြီး ခေါင်းမောရင်ကော့ ဇုတ်ယူပြချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော် ချော။ မင်းကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်အချစ်က ထကြားသူတွေအမြင်မှာ မင်းကို “စဖြတ်သူ” ဆိုပြီး မျက်မှန်းကျိုး အမြင်ကတ် ထာမျိုးလေးတောင် ပေးမဖြစ်နိုင်လောက်အောင် မြင့်မြတ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

“တကယ်တော့ မင်းကိုယ့်ကို မချစ်ခဲ့ပါဘူး ချောရယ်။ မင်းက ဇာတ်ကို အောင်ကံထူးရေမှာ တွဲပြချင်ရုံ စိတ်ကလေးလောက်နဲ့ တွဲခဲ့တာပါ။ ထာတယ်တမ်း မင်းချစ်တာက အောင်ကံထူးပါ။ အဲဒီတော့ မင်း သူ့ဆီကိုပဲ

ပြန်သွားလိုက်ပါ ချော။ သူကလည်း မင်းဆီကို သေချာပေါက် ရောက်လာပါ လိမ့်မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မာနလေးတွေတော့ နည်းနည်းစီလောက် လျော့လိုက်ကြပေါ့ကွာ။ ဒါဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က သိပ်ကို လှပ သွားမှာပါ”

“ချောကို ငါဖြတ်လိုက်ပြီ”

အဲဒီစကားကို ပြောလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ကိုယ့်ကို ကမ္ဘာ့အထူးဆန်းဆုံး သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ကြတယ်သိလား ချော။ ကိုယ့်လောက် မင်းအပေါ်မှာ အသည်းအသန် ချစ်ပြတတ်ခဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာ နောက်တစ်ယောက် မရှိနိုင်တာကို သူတို့က သိနေကြတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ ... သူတို့မသိသေးတာတစ်ခုရှိတယ် ချောရဲ့။ အချစ် ဖစစ်တဲ့ရပ်ဝန်းမှာ ရင်ခုန်မိခြင်းဒုက္ခအကြောင်းကို သူတို့မသိသေးဘူးလေ။ ကိုယ်ကတော့ ခံစားဖူးသွားပြီဆိုတော့ အဲဒီဒုက္ခ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကို သိနေပြီလေ။

အဲဒါကြောင့် အဲဒီဒုက္ခကနေ မြန်မြန်ရုန်းထွက်ခဲ့သလို နောင်ကို လည်း ဒီလိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံဆည်းချင်တော့ပါဘူး ချောရယ်။

ရာဇဝင်ကို
မြင်ကွင်းမဂ္ဂဇင်း
August, 2014

ကြီး

ဒီဝတ္ထုလေးကတော့ ရွှေအမြဲတောမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ “သပိုင်းကိုကို” ဆိုတဲ့ကလောင်အမည်နဲ့ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ဝတ္ထုလေးပါ။ လူမသိသေးတဲ့ ကလောင်တစ်ချောင်းကို လူသိသွားစေခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလေးဆိုရင်လည်း မမှာပါဘူး။ ဖတ်ပြီးတဲ့ လူအများစုဟာ ဒီဝတ္ထုထဲက “မော်ကွန်း”နဲ့ “အာကာမင်း” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်နှစ်ကောင်ကို ၁၅၀၀ ပေတံနဲ့တိုင်ပြီး သို့လော သို့လော ပြောခဲ့ကြသလို ရေးရဲလိုက်တာလို့လည်း ဝေဖန်ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ထားတာဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက ၁၅၀၀ အချစ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။ ၅၂၈ မှာ လောဘကြီးလွန်းသွားတဲ့ အကြောင်းလေးကို ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ကျွန်တော် ကျစ်ထားတဲ့ကြီးဟာ ဘာကြီးလဲဆိုတာကို သေချာလေး ဖတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ဦးလှဝင်းနဲ့ဒေါ်နန်းသူဇာတို့နှစ်ယောက်ဟာ ခုတင်ပေါ်က သားဖြစ်သူမော်ကွန်းကိုတစ်လှည့်၊ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ရိုနေကြတယ်။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့လက်ထဲက ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ချိန်သီးဟာ ပက်လက်လှန်အိပ်နေတဲ့ မော်ကွန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဟိုဒီလှုပ်ရှား ယိမ်းထိုးနေတယ်။ မော်ကွန်းရဲ့ကြောင်စိမ့်မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ဆန်နက်နှစ်ခုဟာ အိပ်မေ့ချ ချိန်သီးသွားလေရာကို ရွှေလျှားလိုက်ပါနေတယ်။ အခန်းထဲမှာက ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့အသံတစ်ခုကလွဲရင် အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လျက်။

“မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှေးစင်းလာပြီ၊ မင်း အိမ်ချင်တာပြီ၊ ဟုတ်တယ် ... မင်း အရမ်းကို အိပ်ချင်နေပြီ၊ မင်း အိပ်တော့မယ်။

အိပ်တော့မယ်”

ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့လေသံက တိုးတိုးလေးပေမယ့် အမိန့်သံ နည်းနည်း ရောစွက်ပါဝင်နေတယ်။ မော်ကွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ချိန်သီးကို လိုက်ကြည့်နေရာကနေ ဒေါက်တာရဲ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အလား တဖြည်းဖြည်း မှေးစင်းလာတယ်။

“မျက်လုံးတွေ မှေးလာပြီ၊ မျက်ခွံတွေ အရမ်းလေးလံပြီးတော့ မင်းအိပ်ချင်နေပြီ၊ အိပ်တော့မယ်၊ အိပ်ပစ်လိုက်၊ အိပ်ပစ်လိုက်၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ အိပ်ပစ်လိုက်။ အိပ်တော့ အိပ်ပစ်လိုက်တော့”

မော်ကွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှေးသည်ထက် မှေး စင်းလာတယ်။ နောက် မှေးရာကနေ မျက်လုံးတွေ မှိတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ခွံတွေအောက်က မျက်လုံးတွေဟာ ဂနာမငြိမ်ဘဲ လှုပ်ရှားနေတုန်းပဲ။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့အသံက အဆက်မပြတ် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေတယ်။

“မင်း အိပ်သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ် မင်း အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ အိပ်သွားပြီ”

မျက်ခွံတွေအောက်မှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မော်ကွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ခဏအကြာမှာတော့ အသက်ရှူသံမှန်မှန် နဲ့ မော်ကွန်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ဟာ နဖူးပေါ်က ချွေးစတချို့ကို လက်ဖမိုးနဲ့ အသာပင့်သုတ်လိုက်ရင်း ဦးလှဝင်းနဲ့ ဒေါ်နန်း သူ့ဖာကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ ပြီးနောက် လက်ထဲက အိပ်မွေ့ချချိန်သီးကို ခုတင်အစွန်းမှာ အသာချထားလိုက်ရင်း ခဏငြိမ်သက်သွားတယ်။ ခဏ အကြာမှာတော့ ဒေါက်တာ ဦးခန့်နိုင်ရဲ့အသံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ပြုခွင်းပြီး ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ကောင်လေး... ကောင်လေး”

ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်က အိပ်ပျော်နေတဲ့ မော်ကွန်းမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်တယ်။

“ကောင်လေး... ကောင်လေး”

ခေါ်သံကြောင့် မော်ကွန်းဟာ အိပ်ပျော်နေလျက်ကနေ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာတယ်။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်က ခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ် လိုက်ရင်း မေးခွန်းကို စမေးတယ်။

“ကောင်လေး... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

မော်ကွန်းရဲ့ခေါင်းဟာ သိသိသာသာ ဘယ်ညာလှုပ်ရှားလာတယ်။ နောက် နှုတ်ခမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်း တုန်ယင်လှုပ်ခတ်လာရာကနေ စကားသံတစ်ခု ထွက်လာတယ်။

“မော်... မော်ကွန်း”

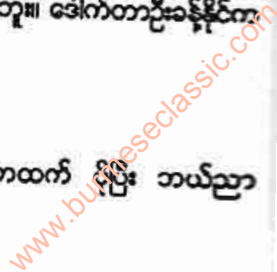
ထွက်လာတဲ့အသံက တိုးတိုးလေး တကယ့်ကို လေသံမျှလောက် သဲ့သဲ့ကလေး။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်က ခေါင်းကိုတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြန်ကာ မေးခွန်းကို ထပ်မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်... မှန်တယ်၊ မင်းနာမည်က မော်ကွန်းပဲ။ ဒါဖြင့် မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

မော်ကွန်းဆီကအဖြေ တန်းမထွက်လာဘူး။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်က မေးခွန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးတယ်။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

မော်ကွန်းရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ စောစောကထက် ပိုပြီး ဘယ်ညာ

ယမ်းလာတယ်။ နောက်တော့ သူ့နှုတ်ခမ်းက မေးခွန်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာတယ်”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မေးတာက မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ လို့ မေးတာ”

“ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ပါ”

ဒေါက်တာက ခေါင်းကိုယမ်းတယ်။ နောက် “မင်းအသက် ဘယ် ထောက်ရှိပြီလဲ” လို့ ထပ်မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မော်ကွန်းရဲ့အဖြေက တစ်ခွန်းတည်းပဲ။ ဘယ်လိုမေးမေး “ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်တစ် ယောက်ပါ” ဆိုတာကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ဖြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မော်ကွန်းရဲ့အသံ ကတော့ တိုးတိုးလေးကနေ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာတယ်။ အသက်ရှူသံက ပုံမှန်ကနေ တဖြည်းဖြည်း မြန်လာသလို ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပိုမိုလှုပ်ရှား ယိမ်းထိုးလာတယ်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း အိပ်ရာခင်းတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုံးထွေးဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ မျက်လုံးထောင့်စွန်း ဘေးနှစ်ဖက်ကနေ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်ပါ။ ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ပါ”

မော်ကွန်းအသံက သွေးရှူးသွေးတန်း ဆန်လာတယ်။ တစ်ခုခုကို အရမ်းကြောက်လန့်နေသလိုမျိုး။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ကလည်း မေးခွန်းတွေ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းမေးတယ်။ “မင်း ဘယ်နှတန်း ရောက်ပြီလဲ”၊ “မင်း ဘာတွေကြိုက်လဲ”၊ “မင်းမှာ ဘာလျှို့ ဝှက်ချက်တွေရှိလဲ” စသဖြင့်

ပြောင်းလဲပြီး လှည့်ပတ်မေးပေမယ့်လို့ မော်ကွန်းရဲ့အဖြေကတော့ တစ်မျိုး တည်းပဲ။ တစ်ခါမှာတော့ ...

“အာကာမင်း၊ အာကာကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ယောက်ျားစစ်စစ်ပါ” ဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုထွက်လာတယ်။ “အာကာမင်းက ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးတော့ မဖြေ။ ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ပါဆိုတာကိုပဲ ထပ်တလဲ လဲ ပြောနေတော့တယ်။ ကြာတော့ ဘယ်လိုမှ ယိမ်းထိမ်းမရလောက်အောင် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာတဲ့အဆုံးမှာတော့ ဒေါက်တာက အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထိုး ပေးလိုက်တော့တယ်။ ဒီတော့မှ မော်ကွန်းဟာ ပြန်လည်ငြိမ်သက် အိပ်ပျော် သွားတယ်။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်က မော်ကွန်းရဲ့မိဘတွေဘက်ကို လှည့် လိုက်ရင်း ...

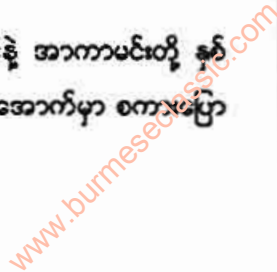
“အာကာမင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“အာကာက သားလေးသူငယ်ချင်းပါဆရာ၊ အပြင်မှာ သူ ပါလာပါ တယ်”

ဒေါ်နန်းသူဇာရဲ့အသံက ငိုသံစွက်နေတယ်။ ဦးလှဝင်းက ဆေးခန်း အပြင်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး။ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့အတူ ပြန်ဝင်လာ တယ်။

“ကျွန်တော် အာကာမင်းပါ ဆရာ”

ခဏအကြာမှာတော့ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်နဲ့ အာကာမင်းတို့ နှစ် ယောက်တည်း ဆေးရုံဝန်းထဲက သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ စကားပြော ခြစ်ကြတယ်။

“မောင်အာကာမင်းနဲ့မောင်မော်ကွန်းတို့အကြောင်း ဆရာ့ကို ပြောပြပါလား။ အထူးသဖြင့် မောင်မော်ကွန်း အခုလိုဖြစ်သွားရတဲ့ အကြောင်း အရင်းကိုပေါ့”

အာကာမင်းက ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ကို ခပ်တွေ့တွေ့ တစ်ချက် ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ သူ့အကြည့်က ဟိုးအဝေးကို ရောက်သွားတယ်။

“ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့... ဆရာ တစ်ခုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားစစ်စစ် တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုပါ”

အာကာမင်းနဲ့ မော်ကွန်းတို့က သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။ နေတာကလည်း အိမ်ချင်းကပ်လျက်။ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သား တွေလည်း ဖြစ်နေတဲ့အခါကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုအရင်း တွေလောက်ကို သံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်။ မောင်နှမမရှိတဲ့အခါကျတော့ အဖော်မက်တဲ့ လူငယ်တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ် ယောက်က တပူးတွဲတွဲ။ ကစားလည်းအတူ၊ စားလည်းအတူတူ၊ ကျောင်း သွားလည်းအတူတူ။ ညအိပ်တာတောင်မှ ဟိုဘက်အိမ်နဲ့ ဒီဘက်အိမ်ကို တစ်လှည့်စီပြောင်းပြီး အတူတူအိပ်ကြတာ။ စည်းလုံးချက်ကလည်း ပြော မနေနဲ့။ တစ်ယောက်ယောက် အပြင်မှာ ရန်ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျန်တဲ့တစ်

ယောက်က အမှားအမှန် မခွဲခြားဘဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က ဝင်ဆော် တော့တာ။ ကြာတော့ မိဘတွေတောင် အမြင်ကတ်လာပြီး “နင်တို့တွေ ဇိနီမ၊မယုဘဲ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ အချင်းချင်းပြန်ယူကြပါလား” လို့ ပြော ထားတဲ့အထိကို သူတို့နှစ်ယောက်က တွဲမိတာ။

အဲဒီလို နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို နံရံတစ်ခုအနေနဲ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့တာက ‘ဝါဆိုမေ’။ သိပ်ကိုလှပတဲ့ ကောင် မလေးတစ်ယောက်။

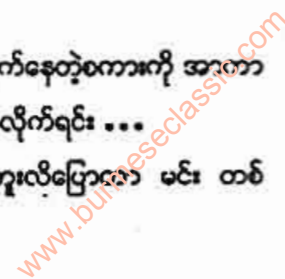
“ငါ ဝါဆိုမေ့ကို ချစ်မိနေပြီ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုရအောင် လိုက် တော့မလို့”

အာကာမင်းဆီက အဲဒီစကားကို စကြားလိုက်ရတဲ့အခါ မော် ကွန်းစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံစားချက်ကို မော်ကွန်း ဘာသာမပြန်တတ်ဘူး။ ရင်ထဲကတစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်ခံလိုက် ရတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ကစားစရာအရုပ်တစ်ခုကို ထုယူခံလိုက်ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်မျိုး လို့ပဲ ပြောရမလား။ ဆေချာတာကတော့ ဝါဆိုမေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မော်ကွန်း စိတ်ထဲမှာ အနှိုက်တစ်ခုလို့ မှတ်ယူထားလိုက်မိတာပဲ။

“မင်းကလည်း ဝါဆိုမေ့ကို ဘယ်နေရာကြည့်ပြီး ကြိုက်တာလဲ။ ထုလည်း မလှဘဲနဲ့”

မော်ကွန်းရဲ့မကျေနပ်သံအနည်းငယ် စွက်နေတဲ့စကားကို အာကာ မင်းက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ယမ်း ငြင်းဆန်လိုက်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်... ဝါဆိုမေ့ကို မလှဘူးလို့ပြောလော့ မင်း တစ်

၃၆ အကြင်နာနာကွတ်စွားဝတ္ထုတိုများ

ယောက်ပဲရှိသေးတယ်။ လှလို့ပဲ ငါတို့ E မေဂျာရဲ့ကွင်း ဖြစ်နေတာပေါ့ တွာ။ မင်းရဲ့မျက်လုံးကို ဆေးခန်းပြသင့်နေပြီ။ တိမ်ပါးတဲ့ဘက်ကနေ ကြည့် စမ်းပါ။ ငါ့ကောင်ရဲ”

ဒီနောက်ပိုင်းကစပြီး အာကာမင်းက ဝါဆိုမေရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ အပြင်း အထန် ကြိုးစားတော့တာပဲ။ အာကာမင်းက ဝါဆိုမေကို ရည်းစားစာတွေ နေ့တိုင်းပေး၊ ဖုန်းတွေ နေ့တိုင်းဆက်၊ ဝါဆိုမေ အလှူခိုကာကို ကဗျာတွေစပ်၊ ဝါဆိုမေတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ သီချင်းတွေ နေ့တိုင်းသွားဆို စသဖြင့် နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ ချစ်ရေး ဆိုတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး အာကာမင်းက နေ့စဉ်ရက်ဆက်အချိန် ရှိသမျှ ဝါဆိုမေဆီမှာ အခစားဝင်နေတဲ့အခါကျတော့ မော်ကွန်းနဲ့ အရင်ကလောက် တတွဲတွဲ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။

ဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်လာတာက မော်ကွန်း။ အရင်ကတည်းက မော်ကွန်းစိတ်ထဲမှာ ဝါဆိုမေကြောင့် ရင်ခံနေရတဲ့အထဲ အာကာမင်းရဲ့ လုပ် ရပ်တွေက ဘော်ဒါကဏ္ဍကိုပါ ထိခိုက်လာတဲ့အခါ မော်ကွန်းရဲ့သွေးတွေဟာ ဆူပွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတစ်ပဲ မော်ကွန်းက အာကာမင်းနဲ့ ဝါဆိုမေကြားမှာ ဖြတ်ပျဉ်းတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“အာကာ... မင်း ကြားပြီးပြီလား။ ဝါဆိုမေမှာ အရင်က ရည်း စားတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့”
“မဖြစ်နိုင်တာ။ မင်း ဘယ်က ကြားလာတာလဲ”
“ကန်တင်းမှာ ဝါဆိုမေသူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေတာ ကြားလာ တာ”
“လျှောက်ပြောနေတာ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ မယုံပါဘူး”

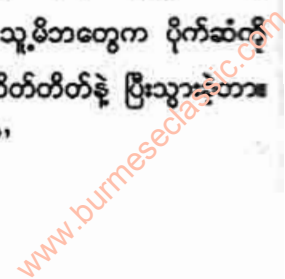
“တကယ်ဖြစ်နေရင်ရော”

“တကယ်ဖြစ်နေလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက သူ့ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်လောက်အောင် ချစ်မိ သွားခဲ့လို့ပဲ”

အစကတော့ မော်ကွန်းက အာကာမင်းကို ဝါဆိုမေအပေါ် စိတ် ပျက်သွားအောင် ဝါဆိုမေမကောင်းကြောင်းတွေကို အမျိုးမျိုး လုပ်ကြပြီး ပြောတယ်။ ဝါဆိုမေမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာတို့၊ အဲဒီရည်းစား တွေကိုလည်း ဝါဆိုမေဘက်ကပဲ စပြီး အစိမ်းဖြတ် ဖြတ်ခဲ့တာတို့ စသဖြင့် လုပ်ကြံပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အာကာမင်းရဲ့အချစ်စိတ်က အရှိန်လွန်နေပြီ။ ဘယ်လိုမှတားလို့မရတော့ဘူး။ ဆေးမမိတော့ဘူး။ ဒီတော့ မော်ကွန်းရဲ့ မြားဦးက ဝါဆိုမေဘက် လှည့်ပြန်တယ်။

“ဝါဆိုမေ ငါ နင့်ကို မောင်နှမလို သဘောထားလို့ ပြောပြတာနော်။ အာကာမင်းကို နင် ပြန်မချစ်လိုက်နဲ့သိလား။ ဒီကောင်က ကောင်မလေးတွေ ကို ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်တွဲပြီး ထားခဲ့တဲ့ကောင်၊ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရပြီးရင်လည်း သုံးလထက် ပိုမတွဲဘူး။ သုံးလပြည့်တာနဲ့ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ ငါက ပြောပြတယ် လို့ သူ့ကို သွားမပြောနဲ့ဦး” ဆိုတာမျိုး။

“အာကာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အချစ်နယ်လွန်ပြီး တာဝန် မယူလို့ အမှုတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ သူ့မိဘတွေက ပိုက်ဆံတို့ မက်လောက်အောင်ပေးပြီး ရှင်းခဲ့လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ပြီးသွားခဲ့တာ။ ဒီကိစ္စ ငါပြောပြတာကို အာကာ မသိစေခဲ့နော်”

ဆိုတာမျိုး စသဖြင့် ဝါဆိုမေ စိတ်ပျက်သွားအောင် အမျိုးမျိုး လိမ်ညာပြီး ပြောခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လုပ်ရပ်အတွက်လည်း သူ့ကိုယ် သူ တော့နှင်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...။

“မော်ကွန်း ... ဟေ့ကောင် ဝါဆိုက ငါ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက် ပြီကွ ... ဟား ဟား”

အူလျားဖားလျားနဲ့ ပြေးလာပြီး ဝမ်းသာအားရပြောလာတဲ့ အာကာ မင်းစကားကြောင့် မော်ကွန်း ကြက်သေသေသွားတယ်။ သူ့နား သူ့တောင် မယုံနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ရတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ အလို မကျခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်ခြင်းတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ ရင် ဘတ်ကို ဝင်ဆောင့်တယ်။ အဲဒီမှာတင်ပဲ မော်ကွန်းက ဝါဆိုမေကို အင်းလျား ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်တယ်။

“နင် ရူးနေလား၊ ဟင် ... နင် ရူးနေပြီလား ဝါဆိုမေ။ အာကာ့ အချစ်ကို လက်မခံဖို့ ငါ အတန်တန် သတိပေးနေတဲ့ကြားက လက်ခံလိုက်တာ နင် ဦးနှောက်ရော ကောင်းသေးရဲ့လား။ နင့်ဦးနှောက်က ပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး လည်ပင်းကြောကြီးတွေ ထောင်သွားတဲ့အထိ ဒေါသတကြီး အော်ပြောလာတဲ့ မော်ကွန်းကို ဝါဆိုမေက

ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့မအကြည့်တွေထဲမှာ ~~အောင်နိုင်တွေနဲ့~~

“ငါ့ဦးနှောက်က ပုံမှန်ပါပဲ။ ပုံမှန်မဟုတ်တာက နင်လေ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အပျိုနဲ့လူပျို ချစ်ကြိုက်တာသဘာဝပဲ။ ပုံမှန်ပဲ။ ယောက်ျားချင်း ကြိုက်နေတဲ့ နင်ကမှ ပုံမှန်မဟုတ်တာ သိရဲ့လား”

မော်ကွန်းရင်ထဲမှာ ဒီနီးခနဲ မြည်ဟည်သွားတယ်။ မျှော်လင့်မထား တဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက် အောင် ဆွံ့အမှင်တက်သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲက မိုက်ခဲနဲဖြစ်သွားတယ်။

“ဟုတ်တယ် ... နင်က အခြောက်ပဲ။ ငါနဲ့အာကာ့ကို ချစ်သူတွေ မဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး ခလောက်ဆန်ပြီး နင်ဖျက်နေတာ။ နင်နဲ့အာကာ့ကို ကျောင်းခန်းထဲမှာ ငါ သတိထားမိနေတာ ကြာပြီ။ အများသူငါ သူငယ်ချင်း တွေထက် နင်တို့က ပိုတွဲလွန်းနေလို့ စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတာ။ နှစ်ယောက်စလုံးက ရည်စားတွေ ဘာတွေလည်း ထားသံမကြားဘဲ အမြဲတမ်း အတွဲတွဲဖြစ်နေတာမို့လို့ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ အခုတော့ ဒီကိစ္စ ကို အဖြေထုတ်ရင် ပုံမှန်မဟုတ်တာ၊ ခြောက်နေတာက နင်ဆိုတာ အသေ အချာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ငါ မခြောက်ဘူး။ ငါ အခြောက် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က အခြောက်၊ ဂျီပုန်း”

“မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

မော်ကွန်းရဲ့အော်သံက အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ်။ ကန်ပေါင်ပေါ်က မျက်လုံးပေါင်းများစွာက သူတို့ဆီ ရောက်လာတယ်။ နောက်တော့ ကန်ပေါင်ပေါ်ကနေ မော်ကွန်းအသံ စိတ်မဲ့စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ နားထဲမှာတော့ ဝါဆိုမေရဲ့စကားတွေ ပဲ့တင်ထပ်လျက်။

နောက်တစ်နေ့ မော်ကွန်းကျောင်းကိုသွားတော့ ကျောင်းထဲက မျက်လုံးပေါင်းများစွာဟာ သူ့ကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ထစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ လျှောက်ရင်း ကန်တင်းဘက်ကို ထွက်လာလိုက်တယ်။ အအေးတစ်လုံးမှာပြီး ထိုင်နေတုန်းမှာပဲ နောက်နားဆီက ...

“အဲဒီတစ်ယောက်ပေါ့၊ ခြောက်နေတယ်ဆိုတာ”

“န့မြောစရာနော်၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့”

ရင်ဘတ်ထဲက ဒိန်းခနဲ။ နားထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသွားသလို ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပြီး ထူပူသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... နောက်ကို သူ လှည့်မကြည့်ရဲဘူး။ သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေမယ့် မျက်လုံးတွေကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လူက ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာတယ်။

“ဟဲ့ ... သူက သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြန်ကြိုက်နေတာဆို။ သူက နင်တို့မေဂျာကမလား။ အာကာမင်းဆိုတာ သူ့မဟုတ်လား။ သူ့ကြိုက်

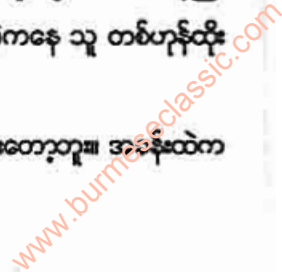
နေတဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သူ”

“ကျွတ် ... နင်ကလည်း ကျောင်းထဲမှာ ဒီလောက်ပြန်နေတဲ့ သတင်းကိုတောင် မသိဘူးလား။ အာကာမင်းတဲ့။ ငါတို့ E မေဂျာကွင်းရဲ့ ရည်းစားလေ”

ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ အအေးဖိုးငွေကို အအေးပုလင်းအောက်မှာ ဖိခဲ့ပြီး ထိုင်ရာကနေ ထလာခဲ့တယ်။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်မိပေမယ့်လို့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာဟာ သူ့နောက်ကျောပေါ်မှာ ကပ်ငြိပါလာသလို ခံစားရတယ်။ အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ကန်တင်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းခန်းထဲရောက်တော့မှ ပိုဆိုးသွားတယ်။

သူ့မလာခင်အထိ ဆူညံသံတွေနဲ့ ပွက်လော့ရှိုက်နေတဲ့ ကျောင်းခန်းတစ်ခုလုံးဟာ တံခါးဝမှာ သူပေါ်လာတာနဲ့ မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို ရှေ့နံရံဖြစ်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာများ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပဲ။ ပြီးတော့ အကြည့်တွေ။ ပစ်မှတ်တစ်ခုတည်းမှာ မြားတံပေါင်းများစွာ စိုက်ဝင်နေသလို သူ့အပေါ် စုပြုံကျရောက်လာတဲ့ သရော်တော်တော် အကြည့်တွေ။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာမှ ဝါဆိုမေရဲ့အကြည့်က ခံရအခက်ဆုံး သူ့သိလိုက်တယ်။ ဒီသတင်းကို ဖြန့်ခဲ့တာ ဝါဆိုမေပဲ။ တစ်ရက်ကလေး အတွင်းမှာ သတင်းပျံ့နှံ့သွားပုံက မယုံနိုင်စရာ။ အရှက်တရားကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်လာတယ်။ ဒူးတွေ ညွတ်ခွေကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းမတ်လိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ ကျောင်းခန်းထဲကနေ သူ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။

နောက်နေ့ကစပြီး မော်ကွန်း ကျောင်းမသွားတော့ဘူး။ အဲဒီနားထဲက

၄၂ အကြင်နာနုကွတ်ကားလူတို့များ

အခန်းပြင် မထွက်ဘဲ အာကာမင်းအပါအဝင် ဘယ်သူ့မှ မတွေ့အောင်နေ တယ်။ သူ့နားထဲမှာ ကြားနေတာက ဝါဆိုမေ့စကားတွေနဲ့ ကျောင်းက လူတွေရဲ့အသံတွေ။ မျက်လုံးထဲမှာက သရော်တော်တော်အကြည့်တွေကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ကြာတော့ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ဖြစ်လာပြီး လူက ပိန်ကပ်လာတယ်။ မိဘတွေက “ဘာဖြစ်တာလဲ” မေးတော့လည်း မရ။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ရောဂါဖြစ်တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရူးသွားပြီလား ဆရာ”

ဝမ်းနည်းယူကုန်းမရောမေးလာတဲ့ အာကာမင်းစကားကို ဒေါက်တာ ဦးခန့်နိုင်က ခေါင်းကို အသာယမ်းပြတယ်။ ဒေါက်တာက အာကာမင်းကို နှစ်သိမ့်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မရှူးပါဘူးကွာ၊ စိတ်ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတိုင်း ရူးတယ်လို့ မဆိုလို ပါဘူး။ မောင်မော်ကွန်း ခံစားနေရတာက စိတ်ကျရောဂါအပြင်းစားတစ်မျိုး ပါ။ သူ့ရဲ့စိတ်ကို အချိန်ယူပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုပြင်သွားရင် လူကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ”

အာကာမင်းက သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ နောက် ... ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်မှာ ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိတယ် ဆရာ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုလေးလံနေခဲ့တာ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်လိုက်ရမှ ပေါ့သွားမယ်ထင်လို့ပါ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကိစ္စကို ဝန်ခံ ခင် ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်ဆိုတာကို ဆရာယုံပေးပါ”

ပြောပြီး အာကာမင်းက ခဏငြိမ်သွားတယ်။ စက္ကန့်သုံးဆယ် ထောက်ကြာတော့မှ ...

“ကျွန်တော် ဝါဆိုမေကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး ဆရာ”

ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဟာ အပေါ်ကို မြင့်တက်သွား ရင်း အာကာမင်းကို နားမလည်သလို ကြည့်နေတယ်။ အာကာမင်းက ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့အကြည့်ကို မျက်လွှာချ ရှောင်လွှဲရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဝါဆိုမေကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး။

မော်ကွန်းအပေါ်မှာ ဖွဲ့တည်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့သံယောဇဉ်ထုထည်ကို လျှော့ ဖစ်ချင်လို့ ဝါဆိုမေကို ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော် အခုအချိန်ထိ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့မိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေ အားလုံးက မော်ကွန်းဆီမှာပဲ ရောက်နေခဲ့တာ။ အဲဒါ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးနော် ဆရာ”

အာကာမင်းက စကားစကို ခဏဖြတ်လိုက်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် ချိန်လိုက်တယ်။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်က အာကာမင်းရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတယ်။

“ယောက်ျားချင်းကြိုက်ရအောင် ကျွန်တော် အခြောက်မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ အခုအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ရင်းမခုန်ဘဲ ဘာမှသွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို

ချစ်နေမိတာ ဆရာရဲ့။ ဒါဟာ ၁၅၀၀ အချစ်တော့မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ဒါပေမဲ့
 ၅၂၈ ထက်လည်း မကသလိုပဲ။ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးမှန်း မသိဘူးဆရာ။
 အဲဒီခံစားချက်ကြီး ပျောက်သွားအောင်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေကို ဝါဆိုမေ့
 ဘက် မရမက ဇွတ်ပြောင်းပေးပစ်ခဲ့တာပါ ဆရာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်
 ယောက်ျားစစ်ကြောင်း ကိုယ်ကိုယ့်ကိုယ် သက်သေထူပြခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်
 အခြောက်မဟုတ်တာသေချာပါတယ်နော် ဆရာ။ ကျွန်တော် ယောက်ျား
 စစ်တယ် မဟုတ်လား”

စကားဆုံးသွားတော့ အာကာမင်းက ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်ရဲ့ မျက်လုံး
 တွေထဲမှာ အဖြေတစ်ခုခုကို မရမက ရှာဖွေနေတယ်။ ဒေါက်တာဦးခန့်နိုင်
 ကတော့ အကောင်အထည် မမြင်ရပေမယ့် ဆွဲငင်အားပြင်းလွန်းတဲ့ “သံ
 ယောဇဉ်” ရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဉာဏ်မီသလောက် ဖော်ထုတ်ကြည့်
 နေလေတော့တယ်။

ရာဇဝင်ကို
 ရွှေအမြုတေ
 January, 2013

ရာဇဝင်ကို

၁၅၀၀ မျက်ရည်စက်များ

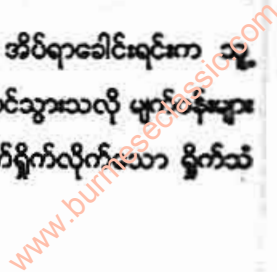

၁၅၀၀ မျက်ရည်စက်များ

လူနှစ်ယောက်ချစ်ကြတဲ့ဖြစ်စဉ်မှာ တစ်ယောက်သောသူက အခြား
တစ်ယောက်ကို ကန်ထုတ်လိုက်ရင် အဲဒီကန်ထုတ်လိုက်တဲ့သူကို ရက်
စက်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒီဝတ္ထုမှာပါတဲ့ ရက်စက်ခြင်း
ကတော့ ချစ်သောရက်စက်ခြင်းပါ။

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျနေ
သော ချစ်သူဘေးတွင်ထိုင်ကာ သူလည်း ငိုနေမိသည်။ စူးရှနှင့်သီးသော
ခံစားချက်တစ်ခုက ရင်ဘတ်ထဲ မှန်တိုင်းကျသလို နေရာအနှံ့ ဖွေနှောက်နေ
၏။ သူနှင့်သူမ သိပ်ကိုချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာထက်ကို ပို
သောခံစားချက် ကိုယ်စီနှင့် ရှုသွပ်စွာ ချစ်ခဲ့ကြတာ။ တစ်ချိန်က နှစ်ယောက်
အတူ မျှော်လင့် စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့ကြတာ၊ ဒီလိုငိုသံတွေ ထုံမွမ်းနေတဲ့
အနာဂတ်တစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။

သူ့အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် သူမသည် အိပ်ရာခေါင်းရင်းက သူ့
ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်ကာ အတိတ်ကို ပြန်မြင်ယောင်သွားသလို မျက်နှာအေး
ဇိုဝေသွားပြီးနောက် သူမလည်ချောင်းထဲမှ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်သော ရွတ်သံ

တစ်ခုက အစ်ခနဲ ထွက်လာသည်။

ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်နေရတာလဲ ချစ်သူ။ မင်း
ဘေးမှာ ကိုယ်ရှိနေရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် လျစ်လျူရှုထားပြီး မျက်ရည်ကို
အဖော်ပြုနေရတာလဲ။ အရင်ကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရအောင်ပါ ချစ်သူ။

ခဏကြာတော့ သူမ အိပ်ရာမှထကာ ကားသော့ကို ကောက်ကိုင်
ရင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားသဖြင့် သူမပါ လိုက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမ
အနားမှာ တစ်ဖဝါးမခွာ နေချင်ပါသည်။ အဲသည်လောက်အထိ သူမကို
သူ ချစ်သလို သူမကလည်း သူ့ထက်မလျော့သော ချစ်ခြင်းမျိုးနှင့် သူ့ကို
ချစ်တာ သူသိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော
အကြောင်းတရားအောက်မှာ ကြေမ့လွင့်ပါးသွားရန် တာဝန်ပေးဖြစ်သည်။
ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ်ခွဲရမလား။ ဖူးစာရေးနတ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား ဆိုတာ
တော့ သူ မတွေးတော့တတ်။ သေချာတာကတော့ ဘယ်သူကမှ မမှန်းသေး
တာဖြစ်သည်။ (မမေ့သေးတာဆိုလျှင် ပိုမှန်းပါမည်)

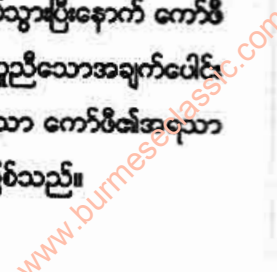
သူမက ကားပေါ်တက်ကာ ကားစက်နှိုးတော့ သူသည် သူမဘေးရံ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားက လေထုကို ထိုးခွဲကာ ပြေးထွက်သည်။ သူမ
ဘယ်ကိုသွားမည်လဲ။ ဝေခွဲရခက်စွာ သူမဘေး တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာ
ခဲ့သည်။ အရင်ကဆိုရင်တော့ ကားမောင်းသူက သူပေါ့။ အခုတော့ သူမ
ကိုယ်တိုင် မောင်းရလောက်အောင် အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ
လေ။

ကားမောင်းနေရင်းမှ သူမက သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လာတော့ သူမ
မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုများကို တွေ့ရသည်။ သူမနှုတ်က

ဘာစကားသံမှတော့ ထွက်ကျမလား။ ချစ်သူနှစ်ဦးကြား စကားလုံးတို့
ထိတ်ဆိတ်နေခြင်းမှာ ရင်နှာစရာအကောင်းဆုံးကိစ္စရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

သူမက ကားကို ရပ်လိုက်သဖြင့် ဘေးဘီဝဲယာကို ဝေဝဲကြည့်
ထိုက်တော့ နှစ်ယောက်သားထိုင်နေကျ ကော်ဖီဆိုင်လေးကို တွေ့ရသည်။
သူမ ဒီဆိုင်လေးကို လာတာပါလားဟူသောအသိက ရင်ကို ဖိစတစ်ခုဖြင့်
ထိုးဆွခံလိုက်ရသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်သွားစေသည်။ ကော်ဖီဆိုင်လေး
ထဲတော့ အရင်အတိုင်း နွေးထွေးပျူငှာစွာ သူနှင့် သူမကို ကြိုဆိုနေလျက်ပင်။
ဘာမှမပြောင်းလဲ။ ဘဝဇာတ်ဆရာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိတာခြင်းအတူတူ
ဖြစ်သော အရာဝတ္ထုများကို တူညီစွာဖြင့် တစ်ပြေးညီတည်း မဆက်ဆံဘဲ
၎င်းပြောင်းလဲချင်သည်များကို ပြောင်းလဲပစ်ပြီး ၎င်းမပြောင်းလဲချင်သည်များ
တို့တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားတတ်တာကို သူမှန်းပါသည်။ မပြောင်းလဲသင့်
သောအရာများကို သူ့စိတ်ကြိုက် ပြောင်းလဲတတ်သော အပြုအမူမျိုးကို
ပိုမှန်းပါသည်။

သူမက ထိုင်နေကျ အနည်းငယ်မှောင်သော ထောင့်ကျကျ စားပွဲ
ပိုင်းမှာပင် နေရာယူလိုက်သဖြင့် သူလည်း အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
စားပွဲထိုးလေးရောက်လာတော့ သူမကပင် မှာနေကျအတိုင်း “ကော်ဖီအေး
နှစ်ခွက် ခါးခါးလေး” ဟုမှာသည်။ စားပွဲထိုးလေးက တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်
သော်လည်း ဘာမှတော့မပြော။ အနားမှ အသာထွက်သွားပြီးနောက် ကော်ဖီ
နှစ်ခွက်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့် သူမတွင် တူညီသောအချက်ပေါင်
များစွာရှိသည့်အနက် ယခုကဲ့သို့ အေးစိမ့်ခါးသက်သော ကော်ဖီအိအိအရသာ
ကိုမှ ကြိုက်တတ်တာလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သူမရှေ့သို့ ဆွဲယူသွားပြီး ကျွန်တစ်ခွက်ကို သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးလာသည်။ ကော်ဖီဆိုင်လေးသည် ချစ်သူစုံတွဲများသာ အများဆုံးလာတတ်သောဆိုင်လေးမို့ အေးဆေးတိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်မှာ ထုံးစံပင်ဖြစ်၏။ ထို့ထက် အေးဆေးတိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ သူနှင့်သူမကြားရှိ ရေခဲရိုက်ဆက်ဆံရေး (သို့) ရေခဲရိုက်အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီဆိုင်လေးထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောကြ၊ ငြင်းခုံကြ၊ စိတ်ကောက်ကြရင်း ကော်ဖီကို အရသာခံ သောက်ခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ ဘယ်သူမှ ကော်ဖီကို စမသောက်ကြသေး။

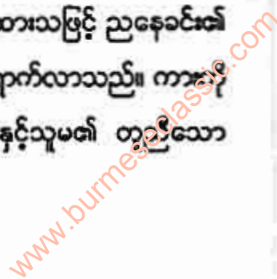
သူသည် ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ကြည့်ဖို့ပင် စိတ်မကူးဘဲ သူမကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမသည် ကော်ဖီခွက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ ကော်ဖီခွက်ထဲသို့သာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူမသည်လည်း ကော်ဖီကိုသောက်မှာမဟုတ်မှန်း သူ သိပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိတ်က ခံစားချက်ကလေးများကို ရလိုရငြား လာတာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်မှာ သူမနှင့်သူဟာ အဲဒီခံစားချက်ကလေးများကို ဘယ်တော့မှ ရတော့မည်မဟုတ်တာ သေချာနေခြင်းပင်။ သူနှင့်သူမကြားတွင် ဖြိုခွဲထိုးဖောက်ရန် အလွန်ခက်ခဲသော အလွှာပါးလေးတစ်ခု ကာရံထားပြီးဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေချိန် ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ ကြော့ကျသွားသော သူမ၏ မျက်ရည်ကျသံက ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သူ့နှားထဲမှာတော့ ငုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသွားသလို ကမ္ဘာကြီးတုန်ခါသွားမတတ် ကျယ်လောင်

ငြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးသွားသည်။ သူမ ငိုနေပြန်ပါပြီကော။ မငိုပါနဲ့လို့ တားမြစ်လိုက်ချင်သော်လည်း စကားလုံးတို့က လည်ချောင်းထဲကမထွက်။ သူ့စကား အရာမထင်မှာကို သိနေ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ငိုချင်နေတာပင်။ အရင်ကတော့ သူမငိုလျှင် သူက သီချင်းဆိုပြီး ချောခဲ့ရတာ ဖြစ်သော်လည်း ဗစ္စကွတ်အချိန်တွင် ထိုအခွင့်အရေးသည်လည်း ဆုံးရှုံးနေခဲ့ပြီ။

အချစ်စစ်မှန်ရင် မဝေးဘူးဆိုသောစကားကို ချစ်သူစုံတွဲ အတော်များများ သုံးစွဲပြောဆိုလေ့ရှိကြတာကို သူ ကြားဖူးပါသည်။ ထိုစကားသာ ဇာန်နဝါရီက သူတို့နှစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေရခြင်းဟာ တစ်ယောက်ယောက်၏အချစ်က အစစ်အမှန် မဟုတ်လို့လား။ မဖြစ်နိုင်။ သူမကို သူရင်ပွင့်မတတ်ချစ်တာ သူမ သိသည်။ ဘုရားရှင်လည်း သိသည်။ သူမကလည်း သူ့ကို သိပ်တပ်မက်စွာချစ်ကြောင်း ယခု သူ့တွေ့နေရတာပင်။ ဒါဆို ဘာကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး ကြေကွဲပြီး ဘဝဇိုးကို ရှေ့မတိုးနိုင်ကြရတာလဲ။ အတွေးရ ခက်စွာ သူ ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းနေမိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမက ကျသင့်ငွေရှင်းကာ တိုင်ရာမှထသွားသဖြင့် သူပါ ထလိုက်လာခဲ့သည်။ မသောက်ဖြစ်ခဲ့သော ကော်ဖီခွက်ကတော့ စားဖွဲ့ခုံပေါ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည်။ အချိန်က ညနေဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲနေပေပြီ။ သူမက လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကားကို စတင်မောင်းထွက်သည်။ ကားမှန်များကို နှစ်ဖက်စလုံးချထားသဖြင့် ညနေခင်း၏ လေအေးအေးက ကားထဲသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ ကားကို မှန်အလုံပိတ်၍ မမောင်းတတ်သည်မှာလည်း သူနှင့်သူမ၏ တူညီသော အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူမက ကားကို အင်းလျားကန်ပေါင်သို့ မောင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်သော လှေကားများသည် တစ်ချိန်က သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ နင်းတက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးလေသည်။ အခုတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် တက်လှမ်းနင်းဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အရင်ကလိုပဲ သူမ၏ လက်ကလေးကို ညင်သာဖွဖွကလေး ဆုပ်ကိုင်ကာ လမ်းလျှောက်ချင်သော်လည်း ထိုစိတ်ကို အထူးချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရသည်။ သူမကို အနှောင့်အယှက် မပေးလိုပါ။ ပြီးတော့ ထိုသို့ပြုမူလိုက်ပါက သူမနှုတ်မှ ထွက်ကျလာသည့် သူ့အကြောက်ဆုံးသော (တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းခွဲစကားဖြစ်သော) စကားသံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာမည်ကို စိုးပါသည်။ ထိုစကားကို သူမပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင် လိုက်တိုင်း သူသည် သူမနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ချေ။ ထိုစကားကို သူမက သူ့အတွက်ပြောတာ ဖြစ်သော်လည်း သူ မကြားလိုပါ။ သူမအနားမှာ သူ နေခွင့်မရှိတော့မှာ စိုးပါသည်။ သူ့မှာ သူမနှင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်မရှိသော်လည်း ဤအခြေအနေလေးကို မက်မောပါသည်။ သူမအနားမှာ နေရရှိလေးနှင့် ကျန်တာအားလုံးကို ရောင့်ခဲနိုင်ပါသည်။ ကျေနပ်နေနိုင်ပါသည်။

သူမသည် ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း အင်းလျားကန်ရေပြင်ကို ငေးမောနေလေ၏။ ပြီးတော့ သူမဘေးက သူ့ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူမ ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း သူမဘက်က ဘာတုံ့ပြန်မှုမျိုးကိုမှမရဘဲ ပကတိနဂိုပုံစံအတိုင်းပင် ကန်ရေပြင်ကို ငေးနေပြန်တော့သည်။ ဒီလိုပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူ့ဘက်က ကြိုတင်သိထားပြီးသားပါ။

သူမကို ထွေးပွေ့ထားချင်သော်လည်း မလုပ်ရဘူးဟူသော အသိ

စိတ်က သူ့ဦးနှောက်၏ခိုင်းစေမှုကြောင့် သူ့လက်တွေကို တုပ်နှောင်ထားကြသည်။ ချစ်သူစုံတွဲလေးများကို ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု တွေ့ရ၏။ အင်းလျားတန်ရေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားနေသော လေပြည်များကြောင့် သူမ၏ ဆံနွယ်များက လေဟာနယ်၌ တလူးလူးတလွင့်လွင့် ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သူသည် အတန်တန် ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ မလုပ်သင့်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို အလွန်မိုက်မဲရှူးသွပ်စွာ၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ၊ မွတ်သိပ်မှုပြင်းထန်စွာဖြင့် ပြုလုပ်မိသွားခဲ့လေသည်။ ကာလတာရှည်စွာ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သောဆန္ဒတို့သည် ရင်ဘတ်ထဲ၌ မဆုံတော့လောက်အောင် ပြည့်သိပ်တင်းကျပ်လာသောအခါ ခံနိုင်ရည်အားတို့ အငိုက်မိချိန်၌ ပွင့်ထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ရပ်မှာ လေ၌ တလူလူလွင့်နေသော သူမ၏ဆံနွယ်များကို သူ၏လက်အစုံဖြင့် ကိုင်တွယ်လိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အသိကင်းမဲ့စွာဖြင့် အတိတ်ကို သတိရလျက် သူ၏လက်များသည် သူမ၏ဆံနွယ်များကို ထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းပြီး လေဟာနယ်သို့သာ သွားရောက်ဖမ်းဆုပ်သလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားသည်။ မှားပြီဆိုသောအသိတရား ဝင်လာသောအခါ သူ့လက်များကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းလိုက်မိသော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူ ဆွံ့အနေမိစဉ်မှာပင် သူမခန္ဓာကိုယ်က သူ၏အထိအတွေ့ကို သိသည့်အလား တစ်ချက်မျှ ကြက်သီးထသလို တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားပြီးနောက် အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် သူ့ဘက်ကို သူမ မျက်နှာက လှည့်လာလေသည်။ သူမကိုမြင်ရသော သူ၏မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် သူ့ကို မမြင်ရသော်လည်း ကြည့်နေခဲ့သော သူမ၏မျက်ဝန်းညှို့တစ်စုံတို့သည်

စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ဆုံစည်းနေမိကြသည်။ သူ၏ကြော့ကွဲမှုကို သူမ မြင်ရမည်မဟုတ်သော်လည်း သူမ၏ကြော့ကွဲမှုကို သူ တွေ့နေရသည်။ ခြောက်သွေ့စပြုနေသော သူမ၏မျက်ဝန်းတို့တွင် မျက်ရည်များ ရစ်သိုင်းလာခဲ့သည်။ သူ၏အရောင်မဲ့မျက်ရည်များကိုတော့ သူမ တွေ့မြင်နိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ချေ။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းသားတို့သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာရင်း အလွန်ဖျော့တော့ပြီး အက်ကွဲသံပါသော အသံလေးတစ်ခု လွင့်ပျံ့လာတော့သည်။

“မောင် ... ကျွန်မနားမှာ မောင်ရှိနေခဲ့သလားဟင်”

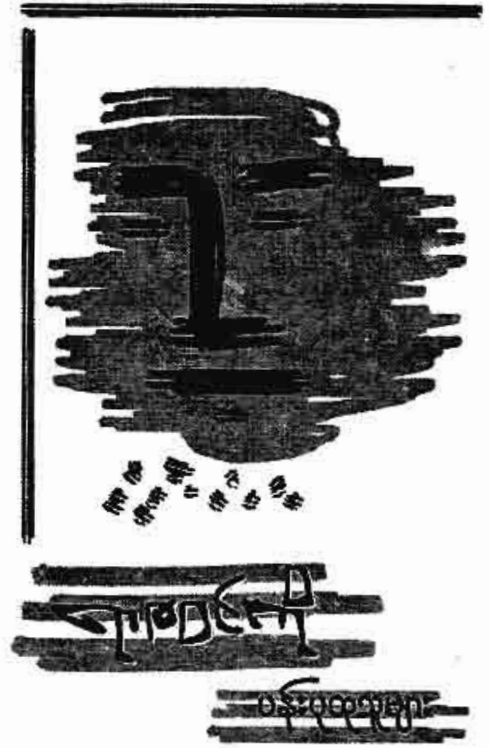
ဘာမှမတုံ့ပြန်မိဘဲ သူသည် နောင်တရစွာ သူမကိုသာ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း ပိပြင်လာပြီဖြစ်သော်လည်း သူမမျက်နှာပေါ်၌ စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြတ်ပြေးသွားသော အရိပ်အရောင်တွေကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရပေသည်။ အံ့သြဝမ်းသာခြင်းတွေ၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေ၊ မွတ်သိပ်မှုတွေ၊ ကြော့ကွဲမှုတွေ စသော ခံစားချက်အငွေ့အသက်များ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်မှာ သူ အကြောက်ဆုံးသောစကားလုံးများ၏ ရှေ့တော်ပြေးအရိပ်အငွေ့။ သူ ထိတ်လန့်သွားပြီး ထွက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်သည်။

မပြောပါနဲ့။ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောလိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို မင်းအနားမှာ မင်းအသက်ရှိသရွေ့ နေခွင့်ပေးပါကွာ။ ကိုယ် မင်းနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကို မနှင်ထုတ်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။

သူမ၏ အမျှဝေ သာဓုခေါ်သံနှင့် ဝေးရာဆီသို့ အားသွန် ခွန်စိုက်သူပြေးလာခဲ့သည်။ မကြားလိုပါ။ ထိုအသံကို သူ မကြားလိုပါ။ သူမအနားမှာ ရနိုင်သမျှ သူ တွယ်ကပ်နေချင်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအသံထွက်လာတိုင်း ထိုအသံနှင့်ဝေးရာဆီသို့ သူ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ အခုလည်း ပြေးနေသည်။ နောင်လည်း ပြေးနေဦးမှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ရာဇဝင်တို
Look Magazine
(December, 2013)

အထွေထွေအားဖြင့်
အားလုံးအတွက်
အသုံးပြုရန်

အထွေထွေအားဖြင့်

အထွေထွေအားဖြင့်

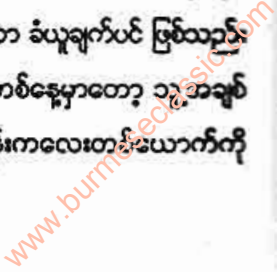
အထွေထွေအားဖြင့်

People magazine က စာမူတောင်းလို့ရေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေး
ပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းကိုချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို
တည်ပြီး ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သူကို ပြုပြင်ယူတာဟာ အချစ်မဟုတ်
ဘူး။ သူ့အတိုင်း လက်ခံပေးနိုင်တာကမှ အချစ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဒီဝတ္ထု
မှာတော့ ချစ်သူကို အပြစ်အနာအဆာမရှိအောင် ပြုပြင်ပေးရင်း အချစ်
ကို သက်သေပြသွားတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအကြောင်းကို ဖတ်ရပါမယ်။ တကယ်
လည်း ကိုယ့်ချစ်သူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ကိုယ်တိုင်ထုဆစ်ခဲ့
ရတဲ့ ပန်းပုရုပ်လေးပဲ မဟုတ်ပါလား။

မင်းတိမ်ညို၏ပန်းပုရုပ်

သူသည် အချစ်ဆိုသောအရာကို တန်ဖိုးထား ဣသွပ်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် အချစ်နှင့် ဆော့ကစားလိုသူတော့ မဟုတ်ပါ။ အချစ်ကို
ဘုရားတစ်ဆူလို ကိုးကွယ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်ကျော် အဆိုတော်
တစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့တွင် သူ၏အချစ်ကို ရယူလက်ခံလိုသော မိန်း
ကလေးများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေသော်လည်း ရင်မခုန်သောကြောင့် ဘယ်
မိန်းကလေးကိုမှ မတွဲခဲ့။ အပျော်ရည်းစား အိစကလီတောင် မထားခဲ့ချေ။
သူ့တွင် ခံယူချက်တစ်ခုရှိသည်။ အဲဒါကတော့ သူ တကယ်ချစ်သော မိန်းမ
တစ်ယောက်ထံတွင်သာ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ၌ စုဆောင်းထားခဲ့သော အချစ်များ
အားလုံးကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပေးအပ်မည်ဆိုသော ခံယူချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ခံယူချက်ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ရင်း တစ်နေ့မှာတော့ သူ့အချစ်
တွေကို ကြည့်ဖြူစွာ ပုံအောပေးချင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနေ့က သူသည် စတီဒီယိုမှ အသံသွင်းပြီး ပြန်အလာ ရာသီဥတုက ပူအိုက်သောကြောင့် အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အအေးဝင် သောက်နေခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒါပေါ့ကွ... နန္ဒာပိုဆိုတာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာ လေ။ ဇယားမှ တကယ့်နာမည်ကြီးပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံလူ မကပ်နိုင်ဘူး”

သူ့ဘေးကထွက်လာသည့်စကားသံအချို့ကြောင့် သူက ဘာရယ် မဟုတ် သူတို့တွေ ကြည့်နေသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဲဒီအခိုက် မှာပဲ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို မြားနတ်မောင်၏မြားချက်တွေ နေရာလပ် ပင် မကျန်အောင် စိုက်ဝင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်နှင့်လျော်ညီသည် ဆိုရုံသာရှိသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နေကာမျက်မှန်တစ် လက်ကို နဖူးပေါ်ပင့်တင်ထားကာ အအေးပုလင်းထဲမှ အဝါရောင်အအေး များကို ပိုက်မှတစ်ဆင့် စုပ်ယူနေသော သူမကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် စိတ်ဝင် စားသွားရသည်။ သူမရုပ်ရည်က အချောစားကြီးမဟုတ်သော်လည်း သူမထဲ ၌ ဘာမှန်းမသိသော ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ခဏ အကြာတွင် အအေးဖိုးငွေရှင်းကာ ခေါင်းပေါ်က နေကာမျက်မှန်ကို မျက်ဝန်း များရှေ့ ဆွဲချရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားပုံက ခပ်မိုက်မိုက်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံစံ။

အဲဒီရဲ့နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ သူမအကြောင်းတွေကို သူ စုံစမ်းတော့သည်။ သူမက နာမည်ရစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ညပိုင်း သီချင်းဆိုတာ ဖြစ်သည်။ ထိုစားသောက်ဆိုင်၏ဝင်ငွေက သူမ၏အပေါ်တွင် မှီခိုနေရသည်အထိ သူမက ပုရိသတို့ကြားတွင် ရေပန်းစားတာဖြစ်သည်။

သို့သော် ကောင်းသောရေပန်းစားခြင်းတော့ မဟုတ်ရပါ။ “ဇယား” ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် နာမည်ကြီးတာဖြစ်သည်။ သူမပုံစံကတော့ လုံးဝထင်ရက်စရာ မရှိချေ။ သူမကလည်း မထင်ခဲ့။ သူမ၏မျက်ဝန်းများရှိ ရိုးသားမှုတို့ကို သူ ဇတ်တတ်သည်။ အကယ်၍ သူမသည် ပုရိသတို့ပြောသလို “ဇယား”တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် သူ့အတွက် ပြဿနာမရှိပါချေ။ သူ့စိတ်ဝင်စား သည်မှာ သူမ၏အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်ကိုမဟုတ်။ သူမကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူမအကြောင်း တွေကို သူပိုပြီး သိလာရသလို ပိုလည်း ချစ်လာခဲ့ရလေသည်။ သူမသည် အမေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဘဝကို ဦးဆောင်ကာ မိခင်ရောဂါသည်ကြီးအား ရှာဖွေကျွေးမွေးနေခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ စားသောက်ဆိုင်တွင် သီချင်းဆိုနေရသော်လည်း သူမ၏မိန်းကလေးတန်ဖိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို တစ်စက်ကလေးမှ ထိပါးခံခဲ့သူမဟုတ်ချေ။ ချစ်သူဖြစ်သော သူ့အပေါ်တွင်တောင် လိုတာထက်ပိုသော အခွင့်အရေးမျိုးကို လုံးဝမပေးခဲ့ ချေ။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ဖြင့်ပြုတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် လည်း သူက သူမအား ရင်ဘတ်ထဲ၌ အပြည့်အဝ နေရာပေးထားခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

နန္ဒာပို၏ပန်းပုရုပ်

လောကကြီးသည် တစ်ခါတစ်ခဏ် တော်တော်တရားကျင့်ကောင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းမျက်နှာသာပေးလိုသောသူများကို အဆုံးအစွန်အထိ မျက်နှာသာ ပေးကာ ၎င်းမျက်နှာပန်းကျိုးနေသောသူများကိုတော့ ရက်စက်စွာ စဉ်ဆက်မပြတ် နုလန်းပူပူနိုင်အောင် ဖိနှိပ်ထားတတ် သည်မှာ လောကကြီး၏မတရားသော မူဝါဒတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်ပါသည်။

သူမ ဆယ်တန်းအောင်သောနှစ်မှာပင် သူမဖခင်သည် သူမတို့ သားအမိကို ထားရစ်ခဲ့ကာ လောကကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မိခင် ကတော့ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါသည်မို့ အပင်ပန်းမခံနိုင်သလို ဖခင်တိမ်းပါး သွားသည့်နောက်မှာတော့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေကာ အိပ်ရာထဲလဲ တော့သည်။ ထိုအချိန်မှစတင်ကာ သူမတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ စားဝတ် နေရေးသည် သူမတာဝန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမသည် လောကခံ၏မမျှတသော စိန်ခေါ်မှုများကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ သူမသည် ပထမဦးဆုံးတွင် စတိုးဆိုင်တစ်ခု၌ ကောင်တာထိုင်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်မှရသောလစာသည် သူမတို့သားအမိ၏စားဝတ်နေရေးကို ကောင်းစွာမဖြည့် တင်းပေးနိုင်ချေ။ ဖခင်ရှိစဉ်က ဆင်ထားသော ရွှေစအချို့ သည်ပင် ဝမ်းရေ၌ တန်ဆာခံဖြစ်သွားရသည်အထိ အခြေအနေတွေက ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် သူမသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်းမြက်မြက်ရသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင် သီချင်းဆိုရသောအလုပ်ကို သူမ ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏ကိုယ်ကျင့်တရားကိုတော့ တစ်ပြားသားမှ

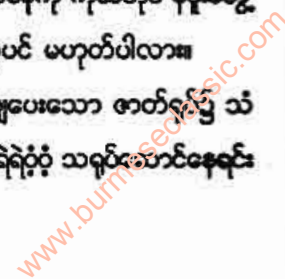
ထိခိုက်မခံခဲ့ချေ။

သို့ပေမယ့် ကံကြမ္မာက သူမအား တစ်ခုတည်းသောမျက်နှာသာ ပေးမှုဖြစ်သည့် ချိုသာသောအသံနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရုပ်အဆင်းကို ဝိုင်းဆိုင်ထားသော သူမသည် ပုရိသတို့ကြား ရေပန်းစားလာခဲ့သည်။ ငွေပြန့် ဖျက်ဆီးချင်သော ယောက်ျားသားတို့၏ပြားယောင်းမှုများကို အများအပြား ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြုံလာတိုင်းလည်း သူမသည် အနီပုရိသ တို့အား ပြတ်ပြတ်သားသားပင် တင်းမာစွာ ပြောဆိုတုံ့ပြန်တတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ အလိုမပြည့်သော ပုရိသတို့၏ပါးစပ်ဖျားတွင် သူမသည် ဖြူစင်ပါလျက် အပုပ်နံ့ထွက်ရတော့သည်။ “မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်ပက်” ဆိုသကဲ့သို့ ထိုသူတို့၏မဟုတ်တမ်းစကားများကြောင့် သူမသည် ပျက်စီးနေ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ တော်ရုံငွေကြေးနှင့် စည်းရုံး၍ မရသော ‘ဖယား’တစ်ခုအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်၏အထင်သေးခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။

သို့သော်လည်း သူမ မမူခဲ့ပါ။ ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းမရွေဘူး ဆိုသောစကားကို လက်ကိုင်ထားလျက် ဘဝကိုရင်ဆိုင်ကာ ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိတာကိုသာ အာရုံရှိထားခဲ့သည်။ သူမ၏ဖြူစင်မှုကို သူမ ယုံကြည်နေရင်ပဲ သူမအတွက် လုံလောက်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ခဏ် ထည့်တွက်သင့်သော်လည်း တစ်ခါတလေတွင် လျစ်လျူရှုထားသင့်သော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်ဆိုတာက အကျပ်အတည်းတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် နုပူတွေ့ ခူးတွေ့ ခံစားဖူးမှ သိနိုင်သောအသိတရားတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ဖြင့် သူမသည် ဘဝဇာတ်ဆရာချပေးသော ဇာတ်ရုပ်၌ သံ ပတ်ပေးထားသော လူသားတစ်ဦးလို ဝီဝီပြင်ပြင် ရဲရဲဝံ့ သရုပ်ကောင်နေရင်း

အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ချစ်ခြင်းများကို သယ်ဆောင်လာသည့် ချစ်သူတစ်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ သူသည် နာမည်ကျော်အဆိုတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူမချစ်သည်မှာ သူ၏ကျော်ကြားမှု၊ ပိုင်ဆိုင်မှုများကိုမဟုတ်။ သူ၏ချစ်ပြတတ်လွန်းသော စိတ်ထားလေးကိုပင် ဖြစ်လေသည်။

အစကတော့ သူမသည် သူမ၏ဘဝပေးအခြေအနေအရ သူ၏ အချစ်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ၏ဖွဲ့ကောင်းမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူမနှလုံးသား၏တောင်းဆိုမှုကြောင့်လည်းကောင်း နောက်ဆုံးတွင် သူ့အချစ်ကို လက်ခံခဲ့လိုက်တော့တာ ဖြစ်လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာသီချင်းဆိုပြီး ယောက်ျားသားတို့၏ပါးစပ်ရာဇဝင်၌ နာမည်ပျက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင်လည်း အခြားသူများလို ချစ်ခွင့်လေးတော့ ရှိသင့်သည်ဟု သူမ ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက သူမအား မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားစွာ ချစ်ပြနိုင်သလို သူမကလည်း သူ့ကို ရူးသွပ်စွာ ချစ်ထားခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း။

ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်သော အချိန်၌ သူမက သူမအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလာခဲ့လေသည်။ သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော “မောင် နန္ဒာ့ကို လက်ထပ်ပါရစေ” ဟူသည့်စကားသံသည် သူမနှလုံးသားကို ချွန်မြဲသော သံချွန်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဆွခံလိုက်ရသလို နာကျင်စူးရှသွားစေ

ခဲ့သည်။ သူမသည် သူ့အား မချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့သာ ချစ်ထားခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ဒါကြောင့် သူမသည် သူ့အား ရင်နာစွာနှင့်ပင် ငြင်းဆန်ရတော့လေသည်။

“နန္ဒာ ... မောင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး မောင်”

သူမစကားအဆုံးတွင် သူမသည် မျှော်လင့်မထားသော စကားကို ကြားလိုက်ရသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားပုံရကာ သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလာခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လို နန္ဒာ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

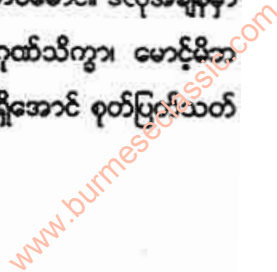
“ဟုတ်တယ်၊ နန္ဒာ မောင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ဘာကြောင့်လဲ”

“နန္ဒာက နာမည်ပျက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လေ”

“ဒါတွေက တကယ်မှမဟုတ်တာ။ ဟုတ်နေလည်း ပြဿနာမရှိဘူး။ မောင်ချစ်တာ နန္ဒာ့ကိုချစ်တာ၊ ကျွန်တာတွေ အရေးမကြီးဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မောင် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“နန္ဒာက ပိုပြီးတော့တောင် ဂရုမစိုက်သေးတယ်မောင်။ ဒါပေမဲ့ မောင်နဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ မောင့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို နန္ဒာ ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ်။ နန္ဒာ ဘယ်လောက်ဖြူစင်နေပါစေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အမြင်မှာ နန္ဒာဟာ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲမောင်။ ဒီလိုအချိန်မှာ သာ နန္ဒာ မောင့်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရင် မောင့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မောင့်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အားလုံးက ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“နန္ဒာ ... မောင့်ကိုမချစ်ဘူးလားဟင်”

“သိပ်ချစ်လို့ အခုလိုဆုံးဖြတ်ရတာပါ မောင်။ နန္ဒာ မောင့်ကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... လက်ထပ်ရလောက်အောင်တော့ မမိုက်မဲသေးဘူး။ ဒါဟာလည်း မောင့်အတွက်ပါပဲ”

သူက မည်မျှပင် တောင်းပန်စေကာမူ သူမက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းရင်း ကျောခိုင်းထားခဲ့လိုက်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ သူမနှလုံးသားကို အကြေမဲ့ခံကာ ဆုံးဖြတ်ရသည်မှာ သူသည် သူမ၏ပန်းပုရုပ်လေးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူမတန်ဖိုးထားသော ပန်းပုရုပ်လေးအား ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်စေမည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ မပေးလိုသည်မှာ ပန်းပုဆရာနှင့်တူသော သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သူမနှင့်လမ်းခွဲပြီးနောက်တွင် အသည်းကွဲဝေဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရလေသည်။ သူ့ဘက်က မည်သို့ပင် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းစေကာမူ သူမက တွေ့ခွင့်မပေးခဲ့ချေ။ ဒီလိုပုံနဲ့တော့ ဇာတ်လမ်းကို သူအဆုံးမသတ်လိုပေ။ သူမကို ဒီလိုပုံနဲ့တော့ သူ မထားခဲ့ရက်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူမအတွက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးခဲ့ချင်ပါသည်။ ဘာလုပ်ပေးရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူ အပြင်းအထန် စဉ်းစားခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြေကို ရသောနေ့မှာတော့ သူသည် သူမအား “ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခြင်းပါ” ဟုဆိုကာ တွေ့ခွင့်တောင်းဆို

ထိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှသာ သူမက သူ့အား တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“မောင် နန္ဒာ့ဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကို မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး”

ထိုစကားပြောလိုက်ရသောအချိန်တွင် သူမကတော့ မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ ခံစားသွားရမည်ကို မသိသော်လည်း သူမကတော့ ရင်ဆတ်ထဲရှိ ကလီစာတွေအားလုံး တစ်ခုမကျန် ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို ဟာဆင်းသွားခဲ့ရလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... မောင့်ရဲ့တောင်းဆိုမှုတစ်ခုကိုတော့ နန္ဒာလိုက်လျှော့ရမယ်။ နန္ဒာ့ကို စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ် ဆက်မလုပ်စေချင်ဘူး။ ဒီဘဝထဲမှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့တော့ နန္ဒာ့ကို မောင် မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ အဲဒီအတွက် နန္ဒာ ရှေ့ပင်းစင်တာတစ်ခုခုမှာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ပါ။ ထိုအပ်တဲ့ငွေကြေးအရင်းအနှီးကို မောင်စိုက်ထုတ်ပေးပါရစေ”

သူတောင်းဆိုမှုကို သူမက ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆန်လေသည်။ သူမ၏မာနနှင့်သိက္ခာတရားကို သိထားသောသူက သူမ ထိုသို့ငြင်းလိမ့်မည်တို့လည်း ကြိုတွက်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သူက သူမအား စိတ်သန့်လိုပါက နောင်တစ်ချိန် ပြေလည်သွားမှ မိမိစိုက်ထုတ်ပေးထားသောငွေကြေးကို ဖြန့်ဆပ်ဟုဆိုမှပင် သူမက လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုနှင့် သူမသည် သူမ၏စားသောက်ဆိုင်တွင် သီချင်းဆိုသော

www.burmeseclassic.com

အလုပ်မှထွက်ကာ ရှော့ပင်းစင်တာတစ်ခု၌ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်
ဖြစ်သွားလေသည်။

သူကတော့ သူမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော ပန်းပုရုပ်လေး၏လူတ
ကာနာခေါင်းရုံ့ချင်သော အပြစ်အနာအဆာတစ်ခုကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်နိုင်
သောကြောင့် ကြည့်နူးနေခဲ့ပါတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် သူမနှင့်သူသည် တစ်ယောက်၏တန်ဖိုးကို တစ်ယောက်က
မြှင့်တင်ပေးကာ လမ်းခွဲခွဲပြီးနောက်တွင် အဝေးချစ်များဖြင့်သာ တင်း
တိမ်ရောင့်ရဲရင်း ဘဝခရီးကို ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် တစ်ချိန်ချိန်၌ စစ်မှန်သောချစ်ခြင်းဖြင့်
အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသောချစ်သူတစ်ယောက်တော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရကြ
ပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ပန်းပုဆရာများ ဖြစ်သွားကြလျက် သူတို့နှင့်
သက်ဆိုင်သော ချစ်သူများသည် သူတို့၏မူပိုင်ပန်းပုဆရာများပင် ဖြစ်လေ
သည်။ မည်သည့်ပန်းပုဆရာမဆို မိမိထုဆစ်လိုက်သော ပန်းပုရုပ်လေးအား
အပြစ်အနာအဆာကင်း၍ လှပသောအဆင်းကိုသာ ပိုင်ဆိုင်စေချင်တာ
မွေတာပင် မဟုတ်ပါလား။

ရာဇဝင်တို
People Magazine
November, 2013

အကြင်နာစကား အနမ်းများနဲ့
အချစ်မြို့ကိုလည်း ထားခဲ့တယ်

အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတဲ့လူတွေဟာ ချစ်မယ့်သူ၊ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိလို့ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုအတွက် အဖက်ဖက်ကို စဉ်းစားလွန်း တဲ့သူတွေလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွေးကို အခြေတည် ပြီးတော့ ဒီဝတ္ထုလေးကို ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ချစ်သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဟာ လက်ထပ်ခြင်းတဲ့။ ဒီတော့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အချစ်က မပါမဖြစ် ပါဝင်နေတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နားလည်မှုရှိဖို့က အရေးကြီးတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီနားလည်မှုဆိုတာအပြင် အချစ်ဆိုတဲ့ အရာပါ ပါဝင်ပေါင်းစပ် တည်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကသာ ပိုမိုစိုပြေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆို တာကျပြန်တော့လည်း ...။

“တို့တွေ လမ်းခွဲရအောင် မောင်”

မ,ဆီက ထွက်လာတဲ့စကားသံက ကော်ဖီဆိုင်လေးရဲ့တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မ,ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်မိတယ်။ မ, နောက်နေတာလား။ မဟုတ်ဘူး။ မရဲ့မျက်နှာမှာ လေးနက်မှုတွေကို အတိုင်းသားတွေ မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ ကြေကွဲမှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ။

“ဘာလို့လဲ မ,ရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး မ,က ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းကိုယမ်းတယ်။ ပြီးတော့မှ... ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် အဝေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ဖြေတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက် ဒီထက်ပိုပြီး ရှေ့ဆက်လို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သေချာသွားလို့ပါ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ယမ်းမိတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခပ်ပြင်းပြင်း ဝေ့ဝင်လာတဲ့လေကြောင့် မ,ဆံပင်တွေ လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီထဲက စက္ကန့်တံရဲ့ရွေ့လျားသံက တချက်ချက်။

“စဉ်းစားပါဦး မ,ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်တွေကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။ ကျွန်တော် မ,ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ မ,လည်း ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အထိနာမယ့်လမ်းကို ဘာလို့ရွေးရတာလဲ”

“ရှေ့ဆက်တိုးရင် နာကျင်မှုက ဒီထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်နိုင်တယ်လေ။ ဒါကို မောင်သိပါတယ်။ တမင်တကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ။

ချစ်သူဘဝနဲ့ လမ်းခွဲရတာ ပိုကောင်းပါတယ် မောင်”

ကျွန်တော် မ,ကို ပြောစရာစကားလုံးမဲ့သွားတယ်။ မ, နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ မဟုတ်သေးဘူး။ မ,က နားလည်လွန်းနေတာမဟုတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် လူ့လောကထဲကို မ,ထက် ကိုးနှစ်လောက် နောက်ကျပြီးမှရောက်လာတဲ့ ကံကြမ္မာကို အပြစ်တင်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် မြားနတ်မောင်ကိုပဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲထိုးပစ်ရမလား။

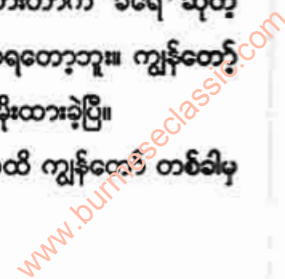
ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာ မ,ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ရသေးတဲ့ အချစ်တွေအားလုံး မ,တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပုံပေးပြီးချစ်ခဲ့တာ။

မ,ကို စတွေ့တာက ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာပါ။ မ,က သင်တန်းနည်းပြဆိုတော့ သင်တန်းသားကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်သူ့မိတ်ဆက်ပေးမှန်းမလိုဘဲ ရင်းနှီးသွားခဲ့တယ်။ အသက်သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိတဲ့ မ,ကို သုံးလေးရက် နေ့တိုင်းတွေ့လိုက်ရပြီးနောက်မှာ ကျွန်တော် ချစ်သွားခဲ့တယ်။ သာမန် ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုပါပဲ။

“ငါ မမခရေကို ချစ်မိသွားပြီ”

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆို တအံ့တဩတွေဖြစ်လို့ အသက်ချင်းကလည်း တအားကွာနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့... အဲဒါကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာက ‘ခရေ’ ဆိုတဲ့ မ,ကိုပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက တားပါသေးတယ်။ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ မ,က နေရာလပ်မကျန်အောင် စိုးမိုးထားခဲ့ပြီ။

ဒီလိုနဲ့ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ

မလုပ်ခဲ့ဖူးသေးတဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းအလုပ်ကို မ,ထံမှာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရင်
 ခုန်ခြင်း၊ စိုးရွံ့ခြင်း၊ ကြည့်နှုန်းခြင်း... စတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ပေါ့။ ပြီးတော့
 မတူတန်ဘူး ကလေးကလားဆိုပြီး မ,ငြင်းလိုက်မှာကိုလည်း အသေအလဲ
 ကြောက်နေမိခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မ,ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်
 တော့်ရဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေကို ရသခွဲပေးနိုင်မယ့် 'နတ်သမီး'တစ်ပါးပေါ့။ ကျွန်
 တော့်နှလုံးသားရဲ့သေမိန့်ဟာ မ,နှုတ်က ထွက်ပေါ်လာမယ့် အခြေပေါ်မှာ
 မူတည်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကပြောတော့ အဲဒီတုန်းက မ,ကပြုံးပြီး "မင်း
 က အလာကြီးပဲ" တဲ့။

ဖွဲ့ကောင်းလွန်းတဲ့ ကျွန်တော် မ,ရဲ့အချစ်ကို တစ်နှစ်ခွဲလောက်
 အကြာ နေသာတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့
 တစ်မတည်း မနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်း တွေကတော့ "အရူးပဲ"
 တဲ့။ အမှန်တကယ်လည်း မ,အချစ်တွေကြားမှာ ကျွန်တော် ရူးခဲ့ရတာပါပဲ။
 မ,က ကျွန်တော့်ကို မောင်လို့ခေါ်တယ်။

"မက မင်းကို မောင်လို့ခေါ်တာက ဟိုလို မောင်ကိုပြောတာ
 မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းနာမည် တေဇာမောင်ထဲက မောင်ဆိုတာကို အဖျား
 ဆွတ်ခေါ်တာ"

မရဲ့ဖြေရှင်းချက်ကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်တော့ မ,ကပါ မလုံမလဲ
 နဲ့ လိုက်ရယ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အမြင့်ဆုံးပျံသန်းပြီးမှ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့
 လေတံခွန်လိုပဲ ဘယ်ဆီကို လွင့်ပါပျောက်ကွယ်သွားပြီလည်း မသိတော့ပေ။

မသောက်ရသေးတဲ့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်က မ,နဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ
 အငွေ့သေကာ အေးစက်စပြုနေပြီ။ မ,နဲ့ကျွန်တော့်ကြားက ဆက်သွယ်ထားတဲ့

၁၅၀၀ ကြိုးတစ်ချောင်းကရော။

"မ ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား"

"ယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့... တစ်သက်လုံး ယုံပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ မသေ
 ချာဘူး။ မ,ရဲ့စိတ်ကို မ,ပဲသိတယ်။ မ,ရဲ့စိတ်ကို မ,မယုံဘူး။ ပြီးတော့
 မောင့်ရဲ့စိတ်ကိုလည်း မောင် သေချာပေးကြည့်ပါဦး"

"ကျွန်တော် မကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ဒါဆို မလုံလောက်သေးဘူးလား
 မ,ရယ်"

"ကျွန်တော် မ,ကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ဒါဆို မလုံလောက်သေးဘူးလား
 မ,ရယ်"

မောင့်စကားကြောင့် ကျွန်မ နာကျင်စွာ ပြုံးမိတယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကို
 ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... လောကတရားကြီးရယ်၊ လူတွေကို အိုမင်းရင့်ရော်
 သွားစေတဲ့ ဧရာဆိုတာကြီးရယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ခုခုဆိုရင် အများတကာ
 ထက် ပူနံ့တတ်၊ တွေးပူတတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဆိုတာတွေရယ်ကို မယုံတာပါ။

ကျွန်မ မောင့်ရဲ့အချစ်ကိုလက်မခံဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားထိန်းချုပ်
 ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်အသိထက် နှလုံးသားရဲ့တွန်းအားက ပိုပြင်း
 ထန်နေတဲ့အတွက် ထိန်းချုပ်နေတဲ့ကြားကနေပဲ ပြန်ချစ်မိသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
 ဘဝတစ်သက်တာလုံးမှာ ကိုယ့်ထက်ကိုးနှစ်လောက်ငယ်တဲ့ နှုတ်တံလေး

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲနော်။ နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒအရပေါ့။ နောက် အသက်ချင်းကွာနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကရော ချစ်လို့မရဘူးလားဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးလိုက်မိတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ မောင့်အပေါ် ချစ်ဖို့ သတ္တိတွေ ရှိလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဝိုင်တစ်ခွက်လို ယစ်မူးစေတဲ့ မောင့်ရဲ့အချစ်တွေထဲမှာ ရေခဲတစ်တုံးလို ကျွန်မ ပျော်ဝင်နေခဲ့တာ အရူးအမူးပေါ့။ “ကိုးနှစ်” ဆိုတာ ကြီးကိုလည်း ကျွန်မ မေ့ထားခဲ့လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့... ခဏပါပဲ။ မောင်နဲ့ အရွယ်တူကောင်မလေး ချောချော လေးတွေမြင်ရင် မောင့်ဘေးမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မ အလိုလိုအားငယ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့... မောင်က ကျွန်မကိုချစ်တာပဲလို့ တစ်ဖက်က တွေးကြည့်လိုက် တော့လည်း ကြည်နူးသွားပြန်ရော။ ဟုတ်တယ်လေ... ဒီလောက် အသက် ငယ်ငယ်ချောချောလှလှမိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိနေတဲ့အထဲကမှ မောင်က ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခဲ့တာဟာ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ မကောင်း ဘူးလားနော်။ ပြီးတော့ မောင်က ပြောတယ်။ သူ့အသက် အစိတ်လောက်မှာ လက်ထပ်ကြမယ်နော်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မဂ်လာဆောင်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်မခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခုက ထိတ်လန့်ဖို့ကောင်း လောက်အောင် စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ မောင်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ် လိုက်ရင်ဆိုတဲ့အတွေးက ကျွန်မကို သွေးပျက်စေခဲ့တယ်။ “ကိုးနှစ် ကိုးနှစ်” ဆိုတာကြီးက စတင်ခြောက်လှန့်လာခဲ့တယ်။ ချစ်သူတွေချဲကြားမှာ အသက် အရွယ်က ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာတော့ အသက်အရွယ်

ကွာဟမှုက စကားပြောလာခဲ့ပြီ။

နောက်တော့ ကြံရာမရတဲ့အဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ရင်ဖွင့်မိတော့တယ်။ အိမ်ထောင်ကျတာကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းမေ့ပြော တဲ့စကားတွေက ကျွန်မကို ပုတ်နှိုးလိုက်သလိုပါပဲ။ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင် ချင်စိတ်ရှိပေမယ့် အချစ်ကို ရင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေ ပြုလဲကျကုန်ရတယ်။

“အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ယောက်ျားလေးက အသက်ကြီးပြီး မိန်း ကလေးက အသက်ငယ်တာကတော့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ရှိခဲ့လည်း မကြီး မားဘူး။ အဲ... မိန်းကလေးက အသက်ကြီးပြီး ယောက်ျားလေးက အသက် ငယ်နေတာကကျတော့ ပြဿနာရှိလာပြီ။ ဥပမာ-နင်နဲ့တေဇာမောင်ပေါ့ဟာ။ နင်နဲ့တေဇာမောင် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာက တေဇာမောင့်အသက် အစိတ် လောက်မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျရင် နင့်အသက်က သုံးဆယ်နဲ့ လေးနှစ်ရှိနေပြီ။ သူက အတက်ပိုင်း၊ နင်က အကျပိုင်း၊ ခပ်ပိုင်းပိုင်းပြောရရင် သူက သွေးသားဆန္ဒကို ခံစားလို့ ကောင်းနေတုန်းအရွယ်မှာ နင်က အဲဒါ တွေကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ ပြီးတော့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာလည်း သူက သန်မာ ဖျတ်လတ်နေတုန်းမှာ နင်က အသားအရေတွဲလာပြီ ပါးရေ နားရေတွန့်လာပြီ။ အဲဒီအခါကျရင် နင့်ကိုကြည့်ပြီး သူ စိတ်ကုန်လာမှာပဲ။ ထားသွားမှာပဲ။ ထားမသွားရင်တောင် နင်တို့အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာနိုင်တော့ဘူး။ ငါပြောတာကို လက်ခံလား။”

ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ တွေးမထားခဲ့မိဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ချစ်နေရင် အသက်အရွယ်ကွာဟမှုက အိမ်ထောင်ရေးမှာ မှေးမှိန် နေမယ်လို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တာလေ။ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ချစ်ထောင့်က

ကြည့်လိုက်တော့ ရောဆိုတာကြီးက အတော်လေး တာသွားမှန်း သိခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မောင့်ကိုချစ်နေတာတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရဘူး။ မောင့်ကို ကျွန်မ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ကို ချစ်တာပါ။ ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားနဲ့ကြားမှ ကျွန်မ တွေဝေနေတုန်း အိမ်ထောင်သက်တမ်း ခြောက်နှစ်လောက်ရနေပြီဖြစ်တဲ့ အခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကလည်း ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို လမ်းပြပေးခဲ့တယ်။

“မရခင်တော့ ငါက သူ့ရဲ့ဘုရင်မပဲ ခရေရေ။ သူ ဘာလုပ်လုပ် ငါ ခွင့်ပြုမှလုပ်တာ။ ရလည်းဦးရော ငါက သူ့ရဲ့မိဖုရားဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ အလိုကို လိုက်နေရတယ်။ သူက အိမ်ထောင်အပေါ် သစ္စာရှိပေးမယ့်လို့ အလိုလိုနေရင်း ငါက သူ့ထားသွားများကို ကြောက်နေရတယ်။ အိမ်ထောင် တစ်ခုပြိုကွဲသွားရင် အများဆုံးနစ်နာတာက မိန်းမတွေပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့ ယောက်ျားတွေက လှေကားသုံးထစ်ဆင်းရင် လူပျိုဖြစ်တယ်။ ငါတို့မိန်းမတွေ က လှေကားသုံးထစ်မပြောနဲ့ ရှိသမျှလှေကား အကုန်ဆင်းလည်း အပျို မဖြစ်ဘူး”

အဲဒီသူငယ်ချင်းက သက်တူရွယ်တူ အိမ်ထောင်ပြုထားတာနော်။ သူ့ထောင် ဒီလောက်ပူပန်နေရရင် ကျွန်မဆို ပြောစရာကိုရှိမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ မောင် ဘယ်တော့ ကျွန်မကို စိတ်ပျက်ပြီးငွေပြီး ထားသွားမလဲဆိုတာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပူပန်နေရမှာ။ မောင်က သစ္စာရှိပါတယ်ထားဦး။ ကျွန်မကိုယ် တိုင်က မောင့်ရဲ့နုပျိုမှုတွေနဲ့ အပီမလိုက်နိုင်မှာကို တွေးပြီး ပူလောင်နေမိမှာ သေချာတယ်။

ချစ်သူတွေရဲ့ကြားမှာ အချစ်သာအရေးကြီးပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခု

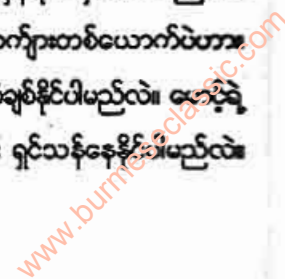
မှာတော့ အချစ်ထက် အရေးပါတာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားလည်သွားတယ်။ မောင့်ကိုလည်း ကျွန်မရဲ့ ရောက်ရှိလာ တော့မယ့် အိုမင်းရင့်ရော်မှုတွေကြားမှာ ချုပ်ကိုင်လှောင်ပိတ်မထားရက်ဘူး။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ မောင့်ကို လမ်းခွဲဖို့ပြောခဲ့တာပါ။ ဒီစကားတွေဟာ ကျွန်မပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေရတာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်နဲ့ကျွန်မ နှစ် ယောက်စလုံး ကောင်းဖို့အတွက်ပါ။ တစ်ဘဝစာ နာကျင်နေရမှာထက်စာရင် ခဏတာပူလောင်ကြေကွဲလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ မောင်။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ အခုပြောနေတဲ့ စကားလုံးတိုင်းမှာ ကွဲကြေသွားတဲ့ ကျွန်မရဲ့နှလုံး သားအပိုင်းအစတွေ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ မောင်အကြွင်းမဲ့ ယုံလိုက်စမ်းပါ။

“အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ဆိုတာ မလုံလောက်ဘူး မောင်။ အသက်ကြီးကြီးမိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူထားပြီး မောင် စိတ်ညစ်နေရလိမ့်မယ်”

“ဘာကိုစွဲ စိတ်ညစ်နေမှာလဲ မ၊ရ၊။ ကျွန်တော် မကို သိပ်ချစ်တာ မ၊လည်း အသိပဲ။ သူများတွေလည်း အသက်အရွယ်မတူဘဲ အိမ်ထောင် ပြုနေတာပဲဟာ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ဆိုင်ထဲကို အသက်ငယ်ငယ်ချောချော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဝင်လာတာကို ကျွန်မတွေ့တယ်။ မောင့်အကြည့်ကလည်း အဲဒီကောင်မလေးဆီမှာ ကပ်ငြိနေတယ်။ ယောက်ျားမှန်ရင် လှတာမကံကြတာ မဆန်းပါဘူး။ မောင်လည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဟာ။ မောင် ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် သည်းခံချစ်နိုင်ပါမည်လဲ။ မောင့်ရဲ့ အချစ်တွေ ကျွန်မဆီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ရှင်သန်နေနိုင်ပါမည်လဲ။

ကျွန်မ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကိုသာ ကျိတ်ချမိတယ်။

မောင့်အကြည့်က ကောင်မလေးဆီကနေ တော်တော်လေးကြာမှ ခွာတယ်။ ဒါဟာ ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို အလှအပကို နှစ်သက်တဲ့ မောင့်ရဲ့ဗီဇကြောင့် ကြည့်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မောင့်ရဲ့ အကြည့်တွေကို ကျွန်မ ဘာသာမပြန်တတ်ဘူး။ ဘာသာမပြန်ရဲတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်မလေးရဲ့အလှကို မောင် အသိအမှတ်ပြုလိုက်မှာတော့ သေချာပါတယ်။ ကျွန်မကိုချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခု တည်းကြောင့်သာ မောင်က မောင့်ရဲ့ “ယောက်ျားစိတ်” ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာ။ ကျွန်မရဲ့အလှတွေ မကုန်ဆုံးသေးလို့လည်း မောင့်ရဲ့ ယောက်ျားစိတ်က ၎င်းလျှိုးနေတာ။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်ရေးရေး ပေါ်စ ပြနေတဲ့ အရေးအကြောင်းတွေ၊ လျော့တဲ့စပြုနေတဲ့ လက်မောင်းသားတွေ၊ ဒါတွေသာ ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်ပေါက်လာရင် မောင့်ရဲ့ယောက်ျားစိတ်ကလည်း ပေါ်ပေါက်လာတော့မှာ။

နောင်ဆယ်နှစ်ဆိုရင် ကျွန်မက အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် အဘွားကြီးအိုပေါက်စ။ မောင်ကတော့ သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် သန်မာ ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် တည်ရှိနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မောင်က ကျွန်မကိုကြည့်ရင်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ပျက်ကာ “ယူခဲ့မိလေခြင်း” ဆိုပြီး နောင်တတွေ ရနေလိမ့်မယ်။ မောင်က ကျွန်မကို ငဲ့ညှာစိတ်နဲ့ မစွန့်ပစ်ဘဲ သည်းခံလက်တွဲနေမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မကတော့ မောင့်ကို အားနာစိတ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားမလိုအားမရစိတ်တွေနဲ့ အချိန်ရှိတိုင်း ပူလောင်နေမှာမလွဲ။

ဒီတော့ အပြတ်သားဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မ ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။

“မ သွားတော့မယ်”

ကျွန်မ လှည့်ထွက်မယ်ပြင်တော့ မောင်က ကျွန်မလက်ကို ‘မ’ ဆိုပြီး ဖမ်းဆွဲထားတယ်။ ဝမ်းနည်းစိတ်က လှိုက်တက်လာပြီး မျက်ရည်ကျမလို ဖြစ်သွားတာကို မနည်းထိန်းလိုက်ရတယ်။ မဖြစ်။ မောင့်ရှေ့မှာ ကျွန်မ ကြေကွဲပြလို့မဖြစ်။ ဘာမှမဖြစ်သလို လမ်းခွဲပြုမဖြစ်မယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပုံနဲ့ ထားသွားတော့မလို့လား”

မောင့်ရဲ့စကားကြောင့် ဒူးတွေ ညွတ်ခွေကျသွားမတတ် ခံနိုင်ရည် အားတွေ ပြုလဲကုန်တယ်။ မောင့်ရဲ့လက်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း နောက် ဆုံးအချိန်လေးမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မောင့်မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ အပြောသင့်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း။

“မ,ဘက်က သတ္တိမရှိဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ပေးပါ”

နောက်တော့ ကျွန်မ မောင့်အနားက ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ ထိန်း ထားတဲ့ကြားကပဲ မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်ခနဲ။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း။ လူက ဆိုင်အပြင်ကိုရောက်လာပေမယ့် နှလုံးသားက ဆိုင်ထဲမှာ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တယ်။

ချစ်သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဟာ လက်ထပ်ခြင်းတဲ့။ ဒီတော့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အချစ်က မပါမဖြစ် ပါဝင်နေတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နားလည်မှုရှိဖို့က အရေးကြီးတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီနားလည်မှုဆိုတာအပြင် အချစ်ဆိုတဲ့အရာပါ ပါဝင်ပေါင်းစပ်တည်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကသာ ပိုမိုစိမ့်မြေ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကျပြန် တော့လည်း နည်းနည်းတော့ စွန့်စားလွန်းရာ ကျနေပြန်ပါရော။ တကယ်တော့ လက်ထပ်ခြင်းမှာ အချစ်ဆိုတာ အရေးကြီးသလိုပဲ အချစ်နည်းတူ အရေးကြီးတဲ့အရာတွေလည်း အများကြီး ပါဝင်နေပါသေးတယ်လေ။

ရာဇဝင်ကို
Fashion Image
 September, 2014

မျက်စိမှိတ်ပြီး မချစ်တာတတ်ရင်နေခဲ့

ချစ်သူတွေကြားမှာ သဝန်တိုခြင်းဆိုတာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဂိုးရာလေး တစ်ခုဆိုပေမယ့် အဲဒီသဝန်တိုခြင်းဟာ လိုအပ်တာထက် ပိုလာတဲ့အခါ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေဖြစ်တတ်ပုံကို အခြေတည်ပြီး ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါ။

ဖုန်းဆီကထွက်ပေါ်လာသော message ringtone သံကြောင့် သောက်မယ်ပြင်နေသည့် ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ယူကာ မက်ဆေ့ကို ဖတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလုပ်နေလဲ စာရေးဆရာ... စာရေးနေတာလား”

Message က “မိန်းကလေး” ဆီက လာတာဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးလို့ မှတ်ထားရတာက ဒီဖုန်းပိုင်ရှင်ဟာ မိန်းကလေး (ခန့်မှန်းရတာပဲ) တစ်ယောက်ဆိုတာကလွဲလို့ သူမအမည်၊ ဘယ်မှာနေတယ်၊ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ စသည်ဖြင့် သူမနှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ်မသိလို့ပါပဲ။ သူမက ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းတွေ ချစ်ခင်ဆက်သွယ် ဆက်သည်။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်က ကိုင်ပြန်တော့လည်း သူမဘက်က

ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ်က “ဟဲ့လို” ဆိုတာနှင့် ဖုန်းကို ချချသွားတတ်သည်။ ကိုယ်က ပြန်ခေါ်ပြန်တော့လည်း သူမက ဘယ်တုန်းကမှ မကိုင်။ ပြီးတော့ မက်ဆေ့တွေကိုလည်း ခဏခဏ ပို့တတ်ပါသေးသည်။ စာရေးဆရာ ဘာ လုပ်နေလဲ၊ အိပ်ပြီလား၊ စာရေးနေတာလား၊ good night၊ morning ... စသဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ မရိုးစေရ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ သူမဆီကို message ပြန်မပို့။ သူမ၏လုပ်ရပ်ကို သဘောမတွေ့သလို သူမကို မရိုးသားဘူးဟု ယူဆ၍ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူမသည်သာ ကိုယ်နှင့် ခင်ချင်သည့်သူ၊ ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်အစစ်အမှန်သာဆိုလျှင် သူမဘက်က ရိုးရိုးသားသား နှင့် သူမဟာ ဘယ်သူပါ။ ဘယ်မြို့ကပါလောက်ကတော့ မိတ်ဆက်လာ သင့်သည် မဟုတ်ဘူးလား။ ခုတော့ သူမလုပ်ရပ်က ဘာမှန်းကိုမသိ။ ဖုန်း တွေ တွေပွဲပွဲဆက်၊ ကိုင်ပြန်တော့လည်း ဘာမှမပြော။ ကိုယ်က ပြန်ခေါ် တော့လည်း မကိုင်။ မက်ဆေ့တွေသာပို့ပို့ပြီး ပဟောဠိလာလာလုပ်နေတာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ဘာမှန်းမသိသည့် လူတစ်ယောက်ကိုတော့ ကိုယ်က မက်ဆေ့ပြန်ပို့ပေးစရာမလိုချေ။

ကိုယ်သည် စာရေးဆရာမမို့ ခင်ချင်တဲ့သူတွေ၊ စာဖတ်ပရိသတ် တွေများစွာ ဖုန်းဆက်ကာ ကိုယ့်စာအုပ်တွေအကြောင်း၊ ကိုယ့်စာအုပ်တွေကို ပြန်ရိုက်ထားသည့် ဇာတ်ကားတွေအကြောင်း၊ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း စသဖြင့် ရိုးရိုးသားသားဖြင့် မိတ်ဆက်ဝေဖန် မေးမြန်းကြတာတွေ အများကြီးပါပင်။ အဲလိုမိတ်ဆက်လာတိုင်းလည်း ကိုယ့်ဘက်က လက်ခံစကားပြောကာ အား လုံးကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားပြန်ပြောခဲ့တာချည်းပင်။ တချို့ဆို စာအုပ်

အသစ်ထွက်တိုင်း၊ ထွက်တိုင်း ဖတ်ပြီးပြီဆိုတာနှင့် ဖုန်းဆက်ကာ ခဏခဏ ဝေဖန်အကြံပြုပေးတတ်သဖြင့် ကိုယ်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေလိုတောင် ခြစ်နေ တာတွေ ရှိပါသည်။ ခင်မင်ချင်သည့်စိတ်အမှန်နှင့် ရိုးရိုးသားသားသာ ဖုန်း ဆက်၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်တော့မှ လျစ်လျူ ရှိမ်းပြခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ပါချေ။ အဲဒီလိုလူတွေအတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က ချေနေတာ၊ မာနကြီးနေတာ မျိုးတွေလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့။

အခုတစ်ယောက်ကတော့ အဲလိုမဟုတ်။ ဘာမှန်းကိုမသိချေ။ ဖုန်းသရဲလိုလို၊ အပျော်အပျက်ဇာတ်လမ်း လာလုပ်တာလိုလိုနှင့် ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းကိုမသိ။ အဲဒီလိုလူအတွက်ကိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ အရေးစိုက်နေစရာ၊ အချိန်ပေးနေစရာမလိုချေ။ ဒီတော့ နောက်ပိုင်းမှာ သူမ ဘက်က ကိုယ့်ဆီကို ကြိုက်သလောက် ဖုန်းဆက်၊ ကြိုက်သလောက် မက်ဆေ့ချိတ်ပို့။ ကိုယ်ကတော့ လျစ်လျူထားလိုက်တော့၏။

သက်ပြင်းကိုချလိုက်ရင်း ကိုယ့်ဆီကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့် နေသည့် ကျော်ထက်ဘက်သို့ ဖုန်းကို ထောင်ပြလိုက်တော့ ကျော်ထက်က ပြုံးသည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း မင်းကို တော်တော်စားတယ်နော်”

“ဘောင်မဝင်ပါဘူးကွာ။ စိတ်ပျက်လွန်းလို့”

ပြောကာ သူက ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ပြင် ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။ ကျော်ထက်က မင်း တညိတ်ညိတ်လုပ်နေရင်းက တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်နဲ့ ပြေးလာသည်။

“အင်း ... ကလျာက ဒါမျိုးတွေကို နားလည်ဖို့လို တော်သေး

တယ်နော်၊ ကလျာသာ ရစ်တတ်၊ နားလည်မှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သာဆိုရင် မင်း တော်တော်စိတ်ညစ်ရမှာ”

ကျော်ထက်စကားကြောင့် အာရုံက ချစ်ရသူ ကိုယ့်နှလုံးသား ပိုင်ရှင်လေးထံကို ဖျတ်ခနဲရောက်သွားရသည်။ ချစ်ရသူ၏အကြောင်းကို တွေးလိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံးက ပူနွေးလွှပ်ရှားကာ နှုတ်ခမ်းတွေက အလိုလို ပြုံးလာရတော့သည်။

“ငါ့ချစ်သူက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ နားလည်မှု အပေးနိုင်ဆုံး မိန်းကလေးလေကွာ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ပြောအားရှိတဲ့သူဆိုတော့ ပြောထားဦးပေါ့ ကွာ။ ငါ့မှာတော့ ဇွန်ကြောင့် တော်တော်ကို စိတ်ညစ်နေရတယ်”

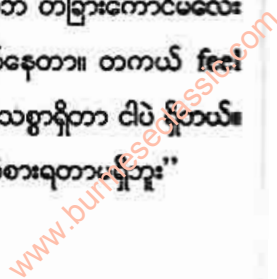
ကျော်ထက်စကားကြောင့် ကျော်ထက်၏ချစ်သူ ဇွန်သွေးကို ပြေး မြင်လိုက်မိပြန်သည်။ ဇွန်သွေးကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ ကလျာနှင့် တခြားစီပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထစ်ခနဲဆို သံသယဝင် ရစ်တတ်၊ ကောက်တတ်သည့် ဇွန်သွေး ကြောင့် ကျော်ထက်မှာ အမြဲပဲညည်းညူ ခေါင်းရှုပ်နေရတတ်တာ ဖြစ်သည်။ ကျော်ထက်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်စကားပြောနေတာ တွေ့ရင် ကိုပဲ အဲဒီဇွန်သွေးဟာ ထိုကောင်မလေးနှင့် ကျော်ထက်ကို သမုတ်တော့ကာ ရစ်လို့၊ ကောက်လို့ မပြီးတော့ပြီ။ ကျော်ထက်မှာ ညဘက်အိပ်ရင်ကိုပဲ ဖုန်း ပိတ်အိတ်တာတို့၊ ဖုန်းကို silent လုပ်အိတ်တာတို့ မလုပ်ချဲ့။ 24/7 ချက်ကင် လိုက်နေတတ်သည့် ဇွန်သွေးကြောင့် ဇွန်သွေးဖုန်းခေါ်ရင် ချက်ချင်း ပြန် ကိုင်ကာ ပြောနိုင်ဖို့အရေးကို ဖုန်းကို အနားမှာထားကာ စစ်မြေ့ပြင်က အစောင့်တပ်သားတစ်ယောက်လို အမြဲသတိနှင့် နေနေရတော့တာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီလိုလုပ်နေရင်းကနေကိုပဲ တစ်ခါတလေ သတိလွတ်ကာ ဖုန်းက ဘာတွေရိ ဒေါင်းပြီး ပိတ်သွားတာတို့၊ မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေး၏ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်မှ မသွား၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘဲနှင့်ကို သူ့အလိုလို ဝေပျာပြင်ပရောက်နေတာတို့ ဖြစ်သွားသည့်အခါမျိုးဆိုလျှင်တော့ သေပြီသာမှတ်ပေရော။

“ဖုန်းက ဘာလို့ပိတ်ထားရတာလဲ၊ ဘာလဲ ညဘက် ဇွန် ဖုန်း ဆက်တတ်မှန်းသိလို့ ဖုန်းကို ပိတ်ထားပြီး နောက်ထပ် ဇွန်မသိတဲ့ ဖုန်းတစ် လုံး ခိုးထားပြီးတော့ အကြူဇယားခင်းနေတာလား။ ဟုတ်လား” ဆိုတာမျိုး။ “ညက တစ်ညလုံး ဖုန်းခေါ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှခေါ်မရဘူး။ ဖုန်းက ဝေပျာ ပြင်ပရည်းပဲ အော်နေတာ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း ... တစ်ညလုံး ဘယ်ကလပ်မှာ သွားပြီးတော့ အဲဒီကဟာမတွေနဲ့ ကဲနေတာလဲ။ ပြော” ဆိုတာမျိုး။ အဲဒီလို သံသယပေါင်းများစွာနှင့် စစ်တော့ဆေးတော့တာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ မင်းလေဒီက”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ။ တစ်နေ့က ငါ facebook သုံးတော့ သူက chat box ကနေ ငါ့ကို စကားလာပြောတယ်လေ။ အဲဒါ ငါ့ chat box က ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ ဖွင့်မရဘူးဖြစ်နေတာ။ Notification ပြနေ တာကိုတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဖွင့်မရတော့ သူ ပြောတယ်လို့လည်း မသိသလို ပြန်လည်းမပြောမိဘူးလေ။ အဲဒါကိုကွာ ငါ့ရဲ့အကောင်က ဇီး စိမ်းနေပြီးတော့ သူပြောတာကိုကျတော့ ပြန်မပြောဘဲ တခြားကောင်မလေး တွေ့နဲ့ကျတော့ chat နေပါတယ် ဆိုပြီးတော့ ရစ်နေတာ။ တကယ် fix ကျတယ်ကွာ။ ငါလောက် သူ့ကိုချစ်ပြီး သူ့အပေါ် သစ္စာရှိတာ ငါပဲ ပျံ့တယ်။ အဲဒါကို ယုံကြည်မှု၊ နားလည်မှုမရှိတာလောက် ခံစားရတားမျိုးဘူး”

အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတလေကျရင် ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လောကမှာ ကံအကောင်းဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူမိတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဟုတ်တယ်မလား။ လောကမှာ ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းနားလည်မှု ရှိပြီး ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝပေးထားတဲ့ ကလျာလိုချစ်သူ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတဲ့ကိုယ်က ဘယ်လောက်တောင် ကံ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကလျာနှင့်က အားလပ်ရက်များတွင် မကြာမကြာ နေ့လယ်စာ ထမင်းကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဆုံပြီး လက်ဆုံစားနေကြဖို့ ဒီနေ့မှာလည်း my garden မှာတွေ့ကာ စားဖြစ်ကြလေသည်။ ဟိုအကြောင်းပြော ဒီ အကြောင်းပြောနှင့် စကားတို့က ကိုယ့်စာအုပ်တွေ အကြောင်းကို ရောက် လာသည်။

“ကို အခုရေးနေတဲ့စာအုပ်ကို နာမည် ဘယ်လိုပေးထားလဲဟင်”

“ပန်းတစ်ပွင့်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေတဲ့လိပ်ပြာလို့ ပေးထားတယ်။

ချစ်သူရှိနေပြီသား မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်မိသွားတဲ့ ကောင် လေးတစ်ယောက်အကြောင်းဆိုပါတော့”

“ဟင် ... ဒါဆို ကောင်လေးက သနားစရာပေါ့။ နောက်ဆုံး သူတို့ ရသွားသလားဟင်”

“အဟင်း ... ဒါတော့ မပြောပြဘူး။ ထွက်လာမှတ်ကြည့်” ကိုယ့်စကားကြောင့် သူမဆီက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းနုနုက လွင့် ဖုံးလာသည်။ သူမကို သိပ်ချစ်ရသည့်အချက်တွေထဲမှာ ဒီလို မျက်စောင်း တွေလည်း ပါသည်ဆိုပါလျှင် နည်းနည်းများ ပိုသွားမလား။ မယုံမရှိပါနှင့်။ ဒါဟာ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူမပန်းကန်ထဲကို ငါးချိုချဉ် ခပ်ထည့်ပေးဖို့ လုပ်တုန်းမှာပဲ ဖုန်းဆီ က ထွက်ပေါ်လာသည့် message ringtone သံကြောင့် ဖုန်းကို ခဏ ချထားလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ကြည့်မိလေသည်။ Message လာတာက “မိန်းကလေး” ဆီက ဖြစ်သည်။

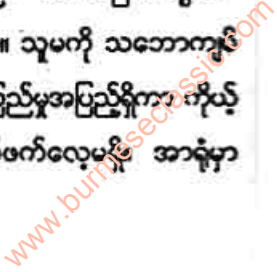
“စားပြီးပြီလား စာရေးဆရာ၊ တစ်နေ့က တွေ့လိုက်တယ်၊ ပိန် သွားတယ်နော်”

Message ကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဖုန်းကို အသာပြန်ချထား လိုက်ကာ ကလျာကို ပြန်မော့ကြည့်စဉ်မှာတော့ သူမကလည်း ကိုယ့်ကို ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံသည်။

“အလုပ်ကိစ္စလား ကို၊ အားရော အားရဲ့လား”

“အား ... အားပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားကိစ္စ ပါ”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြသည်။ “ဘာတခြားကိစ္စလဲ” တွေ့၊ “ဘယ်ကလဲ” တွေ့ ဘာမှဆက်ထွက်မလား။ သူမကို သဘောကျမိ တာ ဒါတွေပဲဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိကာ ကိုယ့် personal ကိစ္စတွေကို ဘယ်တော့မှ ပါဝင်စွက်ဖက်လေ့မရှိ အာရုံမှာ

ကျော်ထက်၏ရည်းစား ဇွန်သွေးကို ပြေးမြင်လိုက်မိသည်။ အခု ကလျာ နေရာမှာသာ ဇွန်သွေးဆိုပါက “ဘယ်ကလဲ”၊ “ဘယ်သူပို့တာလဲ”၊ “ဘာ ကိစ္စလဲ”၊ “ပြ... အဲဒီ message” ဆိုတာမျိုးတွေ စိတ်နိုးပြီး ထွက်လာ တော့မှာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်က “မိန်းကလေး” အကြောင်းကို ကလျာအား ပြောပြမထား ပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားလို့မဟုတ်။ ကိုယ်ရိုးသားမှုကို ကိုယ်ယုံ သလို သူမလည်း ယုံမည်ဆိုတာကို သိနေသဖြင့် ဘာမှန်းမသိ၊ ဘယ်က မှန်းလည်း မသိ၊ ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိသည် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို စကားလုပ်ကာ ပြောမနေတော့တာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကလျာပန်းကန်ထဲကို စောစောက ခပ်ထည့်မပေးလိုက်ရသည့် ငါးချိုချဉ်အား တစ်ဖုန်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီးစဉ်မှာပဲ “မိန်းကလေး” ဆီက ဖုန်းက ဝင်လာပြန်သည်။ ကိုင်လျှင်လည်း တစ်ဖက်က ဘာမှမပြောဘဲ ချ သွားမှာပဲမို့ သူက ကိုင်မနေတော့ဘဲ ဖုန်းကို silent လုပ်ကာ ပြန်ချထား လိုက်သည်။ ကလျာကတော့ တစ်ချက်သာကြည့်ကာ ဘာမှမပြော။ ကိုယ့် ဇိုးသားမှုကို သူမဘက်က အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားဟန်ဖြင့် ဘာမှလည်း မယုံသကာဖြစ်ဟန်မပြချေ။

ဒီလိုအချက်တွေကြောင့်ပဲ သူမကို တစ်ချေပြီးတစ်နေ့ ပိုမိုမြတ်နိုး ထာရတော့တာ ဖြစ်သည်။

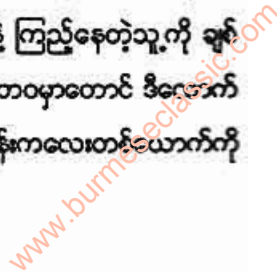
“ငါ ဇွန်သွေးကို ဖြတ်လိုက်ပြီ ရာဇဝင်”

ကျော်ထက်စကားက လူကို တအားပဲ အံ့အားသင့်သွားစေခဲ့သည်။ ဇွန်သွေးကို ကျော်ထက် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ကျော်ထက်ပြီးရင် ကိုယ်သာ အသိဆုံးမဟုတ်လား။ ဇွန်သွေး ဘယ်လောက်ရစ်ရစ်၊ ဘယ် လောက် သံသယများများ ကျော်ထက်လောက် အနွံတာခံပြီး ချစ်ပြနိုင်ခဲ့တာ ကျော်ထက်ပဲရှိတယ်လေ။ အခုတော့ ဇွန်သွေးကို ဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့။ ကိုယ့်နား ကိုယ်ပင် မယုံချင်။ ဒါပေမဲ့ ... ကျော်ထက်ပုံစံက နောက်ပြောနေပုံမျိုး လည်း မဟုတ်ချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မင်းပဲ ဇွန်သွေးကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆို၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတာပါဆို”

ကျော်ထက်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ အဲဒီရယ်သံထဲမှာ အက်ကွဲသံတွေလည်း ပါနေ၏။

“ချစ်တာက ချစ်တာပဲလေကွာ။ ဒါပေမဲ့ ... ရစ်တာကိုတော့ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သူရစ်သမျှဒဏ်ကို အံ့ကြိတ်ခံပြီး ငါ့အချစ်ကို ငါ သက်သေပြနေခဲ့တာ မင်း သိပါတယ်။ အခု တော့ ငါ့သည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာ ကုန်သွားပြီ ရာဇဝင်။ ငါ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု လုံးဝမရှိ၊ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သစ္စာဖောက်တော့မယ်။ ငါ နောက် တစ်ယောက်ထားတော့မယ်လို့ သံသယမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့သူ့ကို ချစ် နေရာကပဲ ငါကြောက်လာတယ်။ အခုလို ရည်းစားဘဝမှာတောင် ဒီလောက် သဝန်တို့၊ ဂျစ်ကု၊ ရစ်ပြီး သံသယတွေကြီးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

ငါက ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ တဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ကိုယ့်အနားမှာ တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားနိုင်မှာလဲ။ အခုက ရည်းစားဘဝပဲရှိသေးတာနော်။ ယူပြီးသွားရင် သူ့အခြေအနေက ပိုကြီးလာတော့မှာ။ ငါ့ကို ပိုချုပ်ချယ်လာတော့မှာ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချုပ်ချယ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖေးဖေးမမနဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ခုတည်းဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ကြရတာ။ အဲဒီလိုပေါင်းစပ်ဖို့ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်မှုမရှိရင် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ သူ့ကိုယူရမှာ ကြောက်လာတယ်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယူလိုက်ပြန်ရင်လည်း ယူပြီးမှ ကွဲကြ၊ ပြဲကြဖြစ်ရမှာတွေကို ငါ ကြိုမြင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ယူပြီးမှ ကွဲကြတာထက်စာရင် အခုလို ရည်းစားဘဝမှာပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကောင်းမယ်ထင်လို့ ငါ သူ့ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

ပြောပြီး ကျော်ထက်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အကြာကြီးပဲ ငြိမ်သက်နေတော့သည်။ ခဏအကြာ ခေါင်းပြန်မော့အလာမှာတော့ ကျော်ထက် မျက်လုံးတွေမှာ ကြေကွဲအရိပ်တွေ စွန်းထင်းလို့၊ ပြီးတော့ မျက်ရည်စတချို့ ကိုလည်း တွေ့လိုက်မိသည်။ မိန်းမတွေတင် ငိုတတ်ကြသည်မဟုတ် အရမ်းချစ်မိသည့် ယောက်ျားတွေလည်း အချစ်ကြောင့် အသည်းကွဲသည့်အခါ ငိုတတ်ပါ၏။

“သူကရော ဘာပြောလဲ”

“သံသယများတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့တဲ။ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ်ချစ်မိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သဝန်တိုမှာပဲ၊ ရစ်မှာပဲ၊ မဖောက်ပြန်ကြအောင် ချုပ်မှာပဲတဲ။ အချစ်ကြီးလို့ သံသယကြီးတဲ့ခဏကိုမှ မခံနိုင်လို့

ထမ်းခွဲမယ်ဆိုရင်လည်း သဘောပဲ။ မလွမ်းဘူးတဲ။ တကယ်တမ်းကကွာချစ်လို့သဝန်တိုတယ်ဆိုတာကို ငါ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သဝန်တိုတာနဲ့ သံသယထားတာ မတူဘူး။ တစ်ဖက်လူက ဘာမှမလုပ်ရပါဘဲနဲ့ အကြောင်းခွဲသက်သက် သံသယထား ယုံကြည်မှုမရှိရင် အဲဒီလူကို စော်ကားတာပဲ ဟုတ်လား။ ငါ တစ်သက်လုံး စော်ကားခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိဘူး ရာဇဝင်။ ငါ မင်းကို သိပ်အားကျတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလျာနိုးသက်လို မင်းအပေါ် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝပေးထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတဲ့အတွက်ပေါ့။ မင်းဟာ အချစ်ရေးမှာ တံအကောင်းဆုံးယောက်ျားပဲ ရာဇဝင်”

ကျော်ထက်၏စကားက ကိုယ့်ရင်ဘတ်တစ်ခုကို လှုပ်ရှားရှိန်မြဲသွားစေသည်။ ချစ်သူ၏ယုံကြည်မှုကို ရရှိထားသူတွေဟာ တကယ်ပဲ လောကမှာ ကံအကောင်းဆုံးလူသားတွေလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ချစ်သူ၏ယုံကြည်မှုကို မရလို့ ကွဲကြသွားခဲ့သော နှလုံးသားတွေ ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်လောက်တောင် များပြားနေခဲ့ပါပြီလဲ။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကို ပါဝင်ခွင့်မပေးခဲ့တဲ့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလျာ။

သို့ပေမဲ့ လောကမှာ မထင်မှတ်ထားတာတွေလည်း ဖြစ်တတ်

www.burmeseclassic.com

သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာထားသည့် တလျှောက်ကြည့်မှုတွေအတွက် သူမကိုရော၊ ဖူးစာရေးနတ်ကိုရော၊ သူမကိုမှ ချစ်မိခဲ့သည် ကိုယ့်နုလုံးသားကိုရောပါ ကျေးဇူးတွေတင်နေမိခဲ့တာပါ။

ချစ်သူအပေါ်ကို အဲဒီလိုကျေးဇူးတင်မှုတွေနဲ့ နေ့ရက်တွေကို ရှင် သန်ဖြတ်သန်းလာမိသည့် ကိုယ်ဟာ တစ်နေ့မှာတော့ ကံအကောင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်သည်လည်းပဲ ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲလားဆိုတာကို ဝမ်းနည်းစရာ သိလိုက်ရပါတော့ သည်။

အဲဒီနေ့က အားလပ်ရက်တစ်ရက်မို့ ထုံးစံအတိုင်း သူမနဲ့ ကိုယ်က My Garden မှာ နေ့လယ်စာစားရင် အေးအေးလူလူ စကားပြောနေခဲ့ကြ တာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုလျှင် တိုက်ဆိုင်လာတတ်သည် အကြောင်းတရားတွေအတိုင်းပင် သူမက သန့်စင်ခန်း ခဏသွားနေသည့် အချိန်မှာပဲ သူမ၏ဖုန်းက မြည်လာခဲ့တော့ ကိုယ်က သူမအိတ်ထဲက ဖုန်း ကိုထုတ်ကာ သူမအစား ဖြေပေးဖို့ လုပ်မိသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖုန်းက ကျသွား သဖြင့် သူမအိတ်ထဲကို ဖုန်းပြန်ထည့်ဖို့အလုပ်မှာပဲ သူမအိတ်ထဲမှာ နောက် ထပ် ဖုန်းတစ်လုံးကို ထပ်တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်အထိလည်း ကိုယ်က သူမအပေါ်မှာ ဘာမှသံသယမဝင်မိသေး။ အဲဒီဖုန်းက ကိုယ်ဝယ်ရန် စိတ်ကူးနေသည့် ဖုန်းအမျိုးအစားမို့ သုံးရတာ အဆင်ပြေမပြေ စမ်းကြည့် ချင်သည့်အတွက် ထုတ်ယူကာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိတာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရင်းကနေ ဟိုဟာနိပ်ကြည့်၊ ဒီဟာနိပ်ကြည့်နှင့် လျှောက် နိပ်ကြည့်နေရင်းကနေ လက်က message ခလုတ်ကို သွားနှိပ်လိုက်မိစဉ်

မှာတော့ ကိုယ် လုံးဝထင်မှတ်မထားသော message တွေကို တွေ့လိုက်ရ တာပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

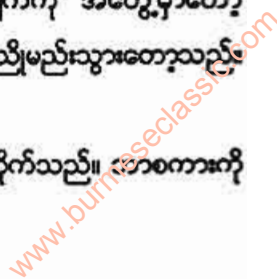
Message ပို့ထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်က တစ်ခုတည်း။ အဲဒီ ဖုန်း နံပါတ်က ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုတည်းသာ။ ဒါက အဆန်းတော့မဟုတ်။ ဆန်းနေတာက အဲဒီ message တွေမှာ ရေးထားသည့် အကြောင်းရာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ထို message တွေက ကိုယ့်ဆီကို ကိုယ်က ဘယ်သူမှန်းမသိသဖြင့် "မိန်းကလေး" လို့ နာမည်ပေးထားသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ message တွေ။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းထဲမှာလည်း အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ နောက်တော့ ကိုယ့်လက်တွေက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပိုမိုသေချာသွား စေဖို့အတွက် ထိုဖုန်းနှင့်ပင် ကိုယ့်ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုယ့်ဖုန်းက မြည်လာကာ ပေါ်နေသည့်နာမည်က "မိန်းကလေး" ဟူ၍ပင်။ ဒါ... ဒါဆို... ကိုယ့်ဆီကို message တွေပို့ ဖုန်းတွေဆက်ကာ ပဟေဠိ လုပ်နေသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကလျာပေါ့... ဟား။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်မျက်သွားကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ဖုန်းက စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသွားရသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူမက သန့်စင်ခန်းမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို အတွေ့မှာတော့ သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံးက ပြိုတော့မည်မို့လို အံ့ပိုင်ညှိမည်းသွားတော့သည်။

"ကို"

သူမကို မယုံနိုင်ခြင်းကြီးစွာ ကြည့်နေမိလိုက်သည်။ ဘာစကားကို

ဘယ်ကစပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ ကိုယ့်မှာတော့ သူမကို ယုံကြည်လိုက်ရတာ။ သူမကလည်း ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကိုယ့်သစ္စာတရားကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပေးထားသည်ဟု ထင်ထားမိကာ ကျေးဇူးတွေတင် မြတ်နိုးမှုတွေ ပိုခဲ့လိုက်ရတာ။ သူမကတော့ သူမကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို နောက်ကွယ်မှာ သံသယတွေပွားကာ ပိပိရီရီနှင့် စမ်းသပ်နေပါသည်တဲ့လေ။

ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတွေကို ပြန်တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို စမ်းသပ်သည့်နေရာမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း စမ်းသပ်နေခဲ့တာတောင်မဟုတ်။ ဉာဏ်ပြေးလွန်းသည့်သူမက ကိုယ့်ကို ပဟောဠိလုပ်နေသူဟာ သူမ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ကိုယ် သံသယမဝင်နိုင်အောင် ကိုယ်နှင့်အတူ သူမ ရှိနေချိန် တွေမှာတောင် အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းကာ ဖုန်းတွေဆက်ခိုင်း၊ message တွေပို့ခိုင်းလိုက်ကာ သူမကတော့ ဘာမှမသိသည့်အထာနှင့် ကိုယ့်ဘေးမှာ ၎င်းတပ်လာထိုင် အလီဘိုင်ပြုကာ အပြင်မှာတော့ နားလည်မှုအပြည့်အဝ ရှိသည့်ပုံ၊ ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်မှုထားသည့်ပုံမျိုး ဖမ်းပြထားပြီး စိတ်ထဲကတော့ ကိုယ့်ကို သင်္ကာမကင်းစိတ်နှင့် ချက်ကင်လိုက်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီလို သူမအကူအညီတောင်းသည့် တစ်ယောက်ဟာ သူမ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် သူမ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အဲဒါက အရေးမကြီး။ အရေးကြီးတာကတော့ အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်၏အမြင်မှာတော့ ကိုယ်က ဖောက်ပြန်ချင်စိတ်ရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ သူမက ချက်ကင်လိုက်ကာ နေရသည်အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နားထဲမှာ ကျော်ထက်၏စကားအချို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်

လာမိသည်။

“တစ်ဖက်လူက ဘာမှမလုပ်ရပါဘဲနဲ့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် သံသယထားပြီး ယုံကြည်မှုမရှိရင် အဲဒီလူကို စော်ကားတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါ တစ်သက်လုံး စော်ကားခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိဘူး၊ ရာဇဝင်”

ဟုတ်တယ်။ သူမ ကိုယ့်အပေါ် မယုံကြည်ရလောက်အောင် ကိုယ်က ဘာတွေများ လုပ်နေခဲ့လို့ပါလဲ။ သူမကို ချစ်ခဲ့သည့် ကိုယ့်အချစ်၊ သူမအပေါ်ထားခဲ့သည့် ကိုယ့်သစ္စာတရား။ ပြီးတော့ ... ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ အားလုံးအားလုံးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသည်၊ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ သူမ ကွယ်ရာမှာရော သူမရှေ့မှာပါ မဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့။ ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးလည်း မနေခဲ့။ ကိုယ့်သိက္ခာတရားကို ကိုယ် တန်ဖိုးထားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ ...

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ သူမနှင့်ကိုယ် လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ တကယ်တော့ သူမသည်လည်း ဇွန်သွေးလို ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာ သံသယကြီးသူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မတူတာကတော့ ဇွန်သွေးဟာ သူမ သံသယကိုထုတ်ပြုကာ ပေါ်တင်ခဲ့တတ်သူဖြစ်ပြီး ကလျာကလေး၊ သူမ သံသယကို လူမသိ၊ သူမသိ ဖုံးကွယ်ထားကာ ကိုယ့်ခနာက်ငါးချာဘက်မှာ

www.burmeseclassic.com

ရပ်နေပြီး ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်တော့ ဗွေဖောက်မလဲရယ်လို့ မျက်စိ
ဒေါက်ထောက် ချက်ကင်လိုက်နေတတ်ခဲ့သူ ဆိုတာပါပင်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကို
မှ သိမ်းမထားဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပေါ်တင်ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သူ
ထက် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမသိအောင် ကြိတ်မွှေးမြူထားတတ်သည့်သူမျိုး
က ပိုကြောက်စရာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် သိက္ခာတရားကို ကိုယ်ယုံကြည်သလို
ကိုယ်လိုချင်သည်မှာလည်း ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတရားကို ယုံကြည်ပေးနိုင်သည့်
ဘဝလက်တွဲဖော်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်သည်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူ
၏ကိုယ်ကျင့်တရားကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပေးထားကာ မျက်စိမှိတ်ပြီး
ချစ်ချင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အဆုံးမှာတော့။

ကိုယ်ပြောခဲ့လိုက်သည့်စကားလေးက ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။
“ချစ်သူရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်ပြီး မျက်စိမှိတ် မချစ်တတ်
ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့ ဆက်လိုက်မလာပါနဲ့တော့ ကလျာ၊ ဒီနေရာမှာပဲ
နေခဲ့လိုက်ပါတော့”

ရာဇဝင်ကို
မြင်ကွင်းမဂ္ဂဇင်း
March, 2015

ရာဇဝင်ကို

ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းက

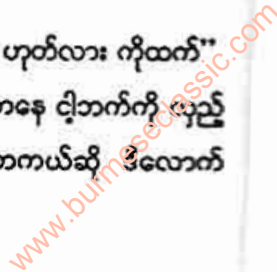
ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက

ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ မိတ္ထီလာတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးကို
 နောက်ခံထားပြီး ရေးထားခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။ သုံးနှစ်လောက် ထိတွေ့
 ခဲ့ရပေမယ့် ကျောင်းသားဘဝမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာမှုအားနည်းတဲ့
 ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းအကြောင်း ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးပါ
 ဆိုပြီး ပါမောက္ခတစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့မှ ပျားတုပ်ပါတော့
 တယ်။ ကျောင်းအကြောင်းက ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှပြန်တွေးလို့မရသလို
 လူကလည်း အဝေးရောက်နေတော့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေဆီ
 ကို ဖုန်းတစ်ခွက်ဆက်ပြီး “ကျောင်းထဲမှာ ငါတို့ထိုင်နေကျခုံလေးရှိတဲ့
 အပင်ကြီးက ဘာပင်လဲ”၊ “ကျောင်းထဲမှာ တည်ထားတဲ့ စေတီနာမည်က
 ဘာလဲ”၊ “ရေကန်စပ်က ထိုင်ခုံတွေရော ရှိသေးရဲ့လား” နဲ့ မေးပြီး
 ဘေးဒါကျပါ။ မိတ်ဆွေဝိုင်းပါနဲ့ ရေးခဲ့ရတဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။ တကယ်ကို
 အမှတ်တရပါ။

တကယ်ဆို ငါက အချစ်ရှိရာအရပ်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့သူပါ ရွှေဝါ။
 နှင်စွပ်စွဲသလို အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့သူ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
 တစ်ခုတော့ ငါဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် ငါက ကိုယ်ယုံကြည်ရာ
 ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ဆိုရင် နှလုံးသားကို လေ့ကားလုပ် နင်းတက်သွားရမယ်
 ဆိုရင်တောင် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး နင်းတက်သွားမယ့်သူမျိုးဆိုတာကိုပေါ့။
 တကယ်ဆိုရင် နှင့်အတွက်လည်း အချစ်ဆိုတာက ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း သေး
 သေးလေးတစ်ခုပဲ ဟုတ်လား ရွှေဝါ။

“ဘယ်လို မြန်မာစာပေ လျှောက်မယ်... ဟုတ်လား ကိုထက်”

မိတ္ထီလာကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေရင်းကနေ ငါ့ဘက်ကို လှည့်
 ကြည့်ကာမေးလာတဲ့ နှင့်ပုံစံက တအံ့တဩ။ တကယ်ဆို ဒီလောက်

အံ့သြစရာမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ပုံစံက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး လှစ်
ခတ်နေခဲ့တယ် ရွှေဝါ။

“ဟုတ်တယ် ငါ မြန်မာစာပဲလျှောက်မှာ”

“နင် ရူးနေလား ကိုထက်၊ နင့်အမှတ်တွေက ဆေးတက္ကသိုလ်
မမီပေမယ့် နည်းပညာကောလိပ်တွေ၊ ကောင်းကောင်းမီတာပဲဟာ။ နည်း
ပညာကောလိပ်တက်ပေါ့။ မြန်မာစာက နင့်ဘဝအတွက် ဘယ်လောက်များ
အာမခံချက်ပေးနိုင်လို့လဲ။ ငါကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ပဲတက်မှာ”

နင့်ရဲ့စကားတွေက ငါ့ရဲ့ရွေးချယ်မှုကို တစ်ဆိတ်တော့ အထင်
သေးရာကျမနေဘူးလား ရွှေဝါ။ ဘယ်မေဂျာမဆို အသုံးချတတ်ရင် ဘဝ
အတွက် လှေကားထစ်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ နင် မသိလေရော
သလား။ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်သေးဘူး။ နင် မသိကိုမသိတာပါ။ နင်က
လက်ဖျားငွေသီးတယ်ဆိုတဲ့ မေဂျာမျိုးကိုမှ အထင်ကြီးတာလေ။

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ မြန်မာစာမေဂျာက ဘဝအတွက် အာမခံချက်
မရှိဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ငါ့ရဲ့အမေးစကားအဆုံး နင် ပြုံးလိုက်တယ်နော်။ အဲဒီအပြုံးကို
ငါ အခုထိ မှတ်မိနေသေးတယ် ရွှေဝါ။ တမင်တကာ မှတ်ထားတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားလောက်အောင်ပဲ နင့်ရဲ့
အပြုံးထဲမှာက အထင်လေးမှုတွေ၊ သရော်မှုတွေ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေ
ခဲ့တာလေ။

“ဘာလဲ ... နင်က မြန်မာစာယူပြီး စာရေးဆရာလုပ်စားမယ်လို့
ပြောဦးမလို့လား။ အဟင်း ... ကြီးပွားဦးတော့မှာပဲ။ နင် ထမင်းနပ်မှန်

မိစေလို့ ငါ ဘုရားရောက်တိုင်း ဆုတောင်းပေးဦးမလား ပြော”

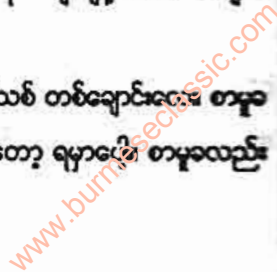
အဲဒီ နင့်စကားက ငါ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို နာကျင်သွား
စေခဲ့တယ်ဆိုတာ နင် တွေးမိခဲ့လား ရွှေဝါ။ နင် သိပ်ကို အတ္တကြီးလွန်းတယ်။
နင်က တခြားလူရဲ့ခံစားချက်ထက် နင့်ဆန္ဒ၊ နင့်ခံစားချက်တွေကိုသာ ရှေ့
ထန်းတင်တတ်တဲ့သူလေ။ နင်နဲ့ငါ ချစ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ငါ
ခံစားချက်တွေကို နင့်ဘက်က ခံစားနားလည်ပေးတာမျိုး တစ်ခါလောက်ရှိ
ရင်ကို နင့်ခြေတော်ရင်းကို ထာဝရ ဒူးထောက်နေလိုက်မိမှာပါ ရွှေဝါ။ ဒါပေမဲ့
... ဒါပေမဲ့ဟာ။

ငါ့ရဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ် Fashion Image မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခံရတုန်း
ကပေါ့။ ငါလို ကလောင်သစ်တစ်ချောင်းအတွက် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်မှာ
ပထမဆုံး ဖော်ပြခံရတာမို့ ပျော်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့။ အဲဒီတုန်းက အပျော်
ကို အခုအချိန်မှာ စာဖွဲ့ပြုရမယ်ဆိုရင်တောင် ငါ စကားလုံး မရွေးချယ်တတ်
ပါဘူး ရွှေဝါ။ မိုင်ပေါင်းများစွာသော ခရီးရဲ့ပထမဆုံး ခြေလှမ်း။ အိပ်မက်တွေ
ရဲ့လင်းရောင်ခြည်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဟာ အဲဒီအပျော်တွေက နင့်ရှေ့အရောက်
မှာတော့ ...

“စာမူခက ဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

ကဗျာကို ဝတ်ကျေတန်းကျေဖတ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ
ပိတ်ကာ မေးလာတဲ့ နင့်အမေးစကားကို ငါက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်
ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“နင်ကလည်း ငါက အခုမှ ကလောင်သစ် တစ်ချောင်းလေး စာမူခ
ဘာလို့ပေးလိမ့်မတုန်းဟာ။ စာအုပ်လက်ဆောင်တော့ ရမှာပေါ့။ စာမူခလည်း

မလိုချင်ပါဘူး။ ငါက ငါ့ကဗျာလေး မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာတာကိုပဲ တော်တော် ပျော်နေပြီ။ ငါ့ကဗျာကို ဖော်ပြပေးလိုက်တဲ့ အယ်ဒီတာကို အနားမှာရှိရင် မုန့်တောင် အဝလိုက်ကျွေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

“နင်က အရူးပဲ၊ အရည်မရ၊ အဖက်မရ အလကား”

နင် တော်တော်ပြောထွက်ရက်တယ် ရွှေဝါ။ ငါ့အပျော်ကို မျှဝေ ခံစားမပေးရင်တောင်မှ ချီးဖွဲ့ပြီးတော့ နင်မပြောသင့်ဘူး။ ငါကလည်း ငါ ပါပဲလေ။ နင့်ဆီက အဲဒီလောက်ဝေဒနာတွေ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ရနေ တာတောင် အချိန်တန်ရင် နင့်ချည်တိုင်မှာပဲ သွားသွားပြီး အတုပ်နှောင် ခံနေမိတဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မုန်းမိပါတယ် ရွှေဝါ။ တကယ်ဆို ငါက နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဝဋ်ကြွေးမကင်းတဲ့ အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ပါပဲ။ ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရရ နင့်အပြုံးတစ်ချက်ကိုမြင်ရုံနဲ့ အားလုံး ကို မေ့ထားနိုင်တဲ့ကောင်လေ။ ငါ့ကိုယ်ငါ အချစ်ကြီးသူလို့ မကြွေးကြော် ဘူးနော် ရွှေဝါ။ ဒါပေမဲ့ ... ငါက နင့်ထက်တော့ ပိုချစ်ပြခဲ့ပါတယ်။

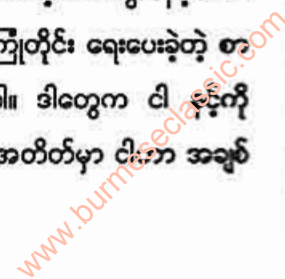
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ တော်တော်အံ့ဩမိတယ် ရွှေဝါ။ ဒီလောက် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်နေတာတောင် ငါတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ ဖြစ်တည်ရှင်သန်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကိုပေါ့။ တကယ်ဆို ငါတို့ နှစ်ယောက် အချစ်ဆိုတဲ့ နန်းတော်တစ်ခုကို အတူတူတည်ဆောက်ခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူးနော်။

နင်ရောငါရောက ကိုယ့်အိမ်မက်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ဖို့ပဲ အချိန်ရှိတိုင်း တွေးတောအကြံထုတ်နေခဲ့ကြတာလေ။ ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာက ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရည်မှန်းချက်တိုင်းပြည်ကို

သွားရာလမ်းမှာ တွေ့ရတဲ့ခဏတာ အမောပြေငေးမောစရာ ရေတံခွန်စိမ့်စမ်း တစ်ခုလောက် အဆင့်မှာပဲ ရှိတဲ့အရာပါပဲ ရွှေဝါ။ ဒါကို နင်ရော ငါရော တောင်းကောင်းသိတယ် ရွှေဝါ။ ဒါပေမဲ့ ... မိုက်မဲစွာပဲ နှစ်ယောက်စလုံး မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်နော်။

ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ နင်ကလည်း နင့်ရည်မှန်းချက်အတွက် ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ မန္တလေးကို ချီတက်သွားခဲ့သလို ငါကလည်း ငါ့ ရည်မှန်းချက်အတွက် အိမ်မက်တွေကို ထွေးဖက်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မိတ္ထီလာ မှာ ကျန်ခဲ့တာလေ။ ငါထင်ထားခဲ့တာက ကျောင်းဝေးပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ နှလုံး သားတွေကတော့ မဝေးတန်ကောင်းဘူးလို့ပေါ့။ အစပိုင်းမှာတော့ ငါ ထင် ထားခဲ့သလိုပါပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က အနေဝေးရင် သွေးအေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အံ့တုရင်း အချစ်ကို အနွေးဓာတ်ပေးဖို့ စာတွေ အပြန်အလှန်ရေး ဖုန်းတွေ အပြန်အလှန်ဆက်ခဲ့ကြတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ... ကြာလာတော့ နင်နဲ့ငါလည်း ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ အဲဒီဆိုရိုးစကားကို အလဲမထိုးနိုင်ခဲ့ကြပါ ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာရှိတဲ့အချစ်က နင့်ရင်ဘတ်ထဲက အချစ်ထက်တော့ သက်ဆိုးရှည်ခဲ့ပါတယ် ရွှေဝါ။ ဒါကိုတော့ နင် ဝန်မခံ ချင်လည်း ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ နင်ဝန်မခံရင်လည်း နင့်ဆီက ဖုန်းတွေ အလာ ကျသွားပေမယ့် ငါ့ဘက်က အချိန်မှန်မှန် ဖုန်းဆက်ခဲ့တာတွေ၊ နင့်ဆီက စာတွေမလာတော့ပေမယ့် ငါ့ဘက်ကတော့ လူကြိုတိုင်း ရေးပေးခဲ့တဲ့ စာ တွေက သက်သေထွက်ဆိုပေးပါလိမ့်မယ် ရွှေဝါ။ ဒါတွေက ငါ နင့်ကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နှလုံးသားရဲ့အတိတ်မှာ ငါ့ဘက် အချစ်

သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် မော်ကွန်းမထိုးလောက်ပေမယ့် ဝီလီနီတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ နင်သိဖို့ ပြောပြရုံသက်သက်ပါ။

ပထမနှစ်ပြီးခါနီးလောက်မှာ ငါ့ရဲ့မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားမှုကြောင့် မဂ္ဂဇင်းတွေ တော်တော်များများမှာ ငါ့ရဲ့ကဗျာလေးတွေ၊ ဝတ္ထုလေးတွေ ခပ်စိပ်စိပ် ဖော်ပြခံရပြီးလို့ စာပေလောကမှာ ငါ့ရဲ့ကလောင်နာမည်ကို စာဖတ်သူတွေ တော်တော်လေး သတိထားမိနေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုတော့ ငါ မပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ နင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစား မေးမြန်းခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူးလေ။ နင် စိတ်ဝင်စားတာက နင့်ရဲ့ဆေးထိုးအပ်တွေ၊ နားကျပ်တွေနဲ့ ဂန္ဓတီကုတ်အဖြူရောင်တွေပဲ မဟုတ်လား ရွှေဝါ။ ငါကတော့ နင့်ရဲ့အပ်ကိုင် မယ့်လက်ကလေးကို ဂရုစိုက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

“စာတွေ တော်တော်ကျက်ရမှာပေါ့။ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်။ စာတွေချည်းပဲ ကုန်းရုန်းပြီး လုပ်မနေနဲ့။ နင်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန်က အချိန်တန်ရင် ဖြစ်မှာပါ”

လူတိုင်းမှာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတတ်တဲ့အရာတွေရှိတယ် ရွှေဝါ။ ဆေးနဲ့တွေ ထုံမွန်းနေတဲ့အရပ်ကို နင်သဘောကျသလို စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေကို ငါ သဘောကျတယ်။ ဆေးထိုးအပ်တွေ၊ ဂန္ဓတီကုတ်အဖြူရောင်တွေကို နင်နှစ်သက်သလို ကဗျာရွတ်သံတွေ၊ ဝတ္ထုတွေကို ငါ နှစ်သက်တယ်။ အရိုးစုတွေ၊ အလောင်းကောင်တွေကို နင် စိတ်ဝင်စားသလို ကာရန်တွေ၊ ဝတ္ထု တင်ပြပုံ အသစ်တွေကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ် ရွှေဝါ။ ဆေးပညာဝေါဟာရတွေကြားမှာ နင်ပျော်ပွေ့သလို စကားလုံးအသစ် အဆန်းတွေကို အသုံးပြုပြီး ဖာတ်ကောင်တွေနဲ့ နှုတ်လုံးရတာကို ငါ ပျော်

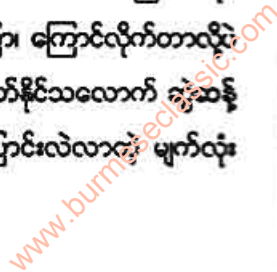
ပွေ့တယ်။ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်ကြီးကို နင် ခင်တွယ်သလို မိတ္ထီတာ တက္ကသိုလ်ကြီးကို ငါခင်တွယ်တယ် ရွှေဝါ။

“ငါ့ကို ဆေးကျောင်းသား တော်တော်များများက Propose လုပ်ကြတယ် ကိုထက်။ အားလုံးက အထက်တန်းအလွှာက လူတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတစ်ယောက်ပဲ အောက်တန်းအလွှာကနေ နင့်ထံ ချစ်နေမိတာလေ။ နင်ဆိုလိုချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား ရွှေဝါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နဲ့လုံးသားကတော့ အထက်တန်းကျပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့အချစ်ကလည်း တျှော်... ထားပါတော့လေ။ လူနှစ်ယောက်ရဲ့အကွာအဝေးကို နင် တိုင်းထာက အချစ်ဆိုတဲ့ပေတံနဲ့မှ မဟုတ်တာနော်။

“နင် တကယ်ပဲ တခြားစီးပွားဖြစ်မယ့် ပညာရပ်တစ်ခုခုကို သေင်တော့ဘူးလား။ နင် တကယ်ပဲ စာရေးဆရာအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးမှာလား။ စာရေးဆရာဆိုတာ နင့်ဘဝအတွက် ဘာအာမခံချက်မှ မရှိဘူးနော်”

ငါကလည်း စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်လို့ နင် ဆက်ပြောချင်တာ မဟုတ်လား ရွှေဝါ။ နင်မပြောပေမယ့် စာရေးဆရာပေါက်စက ဖာတ်ကောင်စိုက်တွေကို ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်ပါတယ်လေ။ နင် ငါ့ကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာနေတယ်ဆိုတာ ငါ တော်တော် စောစောလေးကတည်းက ခိုပိစားမိပါတယ် ရွှေဝါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ရူးတယ်ပဲပြောပြော၊ ကြောင်လိုက်တာလို့ အပြစ်တင်တင် နင်နဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းလေးကို တတ်နိုင်သလောက် ခွဲခွဲဆန့်ထားကြည့်ချင်တဲ့ ငါက နင့်ရဲ့ တစ်နေ့တခြား ပြောင်းလဲလာတဲ့ မျက်လုံး

စိမ်းတွေကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ထားခဲ့လိုက်တယ်လေ။

ပြီးတော့ ငါ သိတာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ နင့်လိုလူတစ်ယောက်က လမ်းခွဲစကားကို ဘယ်တော့မှ စပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ လမ်းသာခွဲချင်တာ၊ လူတွေအမြင်မှာတော့ လမ်းခွဲစကားစပြောတဲ့သူအဖြစ် အမြင်မခံချင် ပြန်ဘူးလေ။

ဒါကို ငါ ကောင်းကောင်းသိပေမယ့် နင့်လက်ကို အချိန်အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိ လွှတ်မပေးဘဲ တတ်နိုင်သလောက် ဖမ်းဆွဲထားခဲ့တာဟာ နင့်ကို ဒဏ်ခတ်တာဖြစ်သလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အတ္တကြီးမှာ တစ်ခုလုံးပဲ ထားပါတော့။

တစ်နေ့။

အဲဒီနေ့ကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းတဲ့နင် ကောင်းကောင်းမှတ်မိ ဦးမယ် ထင်ပါတယ် ရွှေဝါ။ အဲဒီနေ့ရဲ့ ညနေခင်းရာသီဥတုဟာ သာသာ ယာယာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်း ကတော့ လူမသိ သူမသိ တိုက်ခတ်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့အောက်မှာ ဝမ်း နည်းဖွယ်ကောင်းစွာ ပြတ်တောက်ခဲ့ရတယ်နော်။

“ငါတို့ လမ်းခွဲရအောင် ရွှေဝါ”

မိတ္တီလာကန်ရေပြင်ထဲမှာ ဝင်ရောက်ငုပ်လျှိုးလှဆဲဆဲ နေလုံးနီနီကို ကြည့်ရင်းကနေ ပြောလိုက်တဲ့ ငါ့စကားကြောင့် နင့်မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ် ခြင်း အရိပ်အယောင်တွေ ဖြတ်သန်းသွားတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ... နင်က အဲဒီအရိပ်အယောင်တွေကို ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ နင် တော်ပါတယ် ရွှေဝါ။ နင် သိပ်ကိုတော်ပါတယ်။ နင်က ငါ ထင်ထား

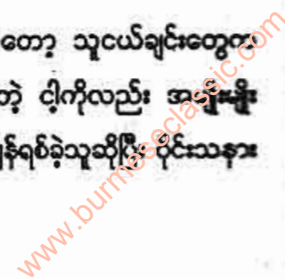
တာထက်ကို အများကြီးပိုတော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါကြောင့်ထည့် ငါက ကျေနပ်နှစ်ကြီး အရုံးပေးပြီး လမ်းခွဲခြင်းစာတတ်ဝင်ခန်းမှာ လမ်းခွဲ စကားကို စပြောသူအဖြစ်နဲ့ ဗီလီနဲဘွဲ့ကို ခံယူလိုက်တာပါ ရွှေဝါ။

“နင် ဘာပြောလိုက်တယ်၊ လမ်းခွဲရအောင် ဟုတ်လား ... ကိုထက်”

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ နင်က ငါထင်ထားတာထက် ပိုတော် တယ်ဆိုတာ။ လမ်းခွဲချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒနှစ်ခုကို ချိန်ခွင်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထည့်ပြီး ချိန်ရင်တောင် နင့်ဘက်က ခဲမဆွဲဘဲ အလေးသာနေနိုင်တာ သေ ချာနေပါလျက်နဲ့ ငါတစ်ဦးတည်းရဲ့စိတ်ဆန္ဒကြောင့် လမ်းခွဲရတဲ့အသွင်မျိုး ဖြစ်အောင် နင်က လှလှပပ ဖန်တီးပြလိုက်သေးတယ်။ ပျော်ရွှင်သွားတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေတဲ့ မျက်နှာတုတ်တစ်ခုကို ဖျတ် ခနဲ ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်ရင်း “ငါထင်သားပဲ ... တစ်နေ့မှာ ဒီလိုစကားမျိုးကို နင့်ပါးစပ်က ပြောလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ။

နင်က အချစ်ကိုမှ တန်ဖိုးမထားတတ်ဘဲ ကိုထက်ရဲ့” တဲ့။ မျက် ရည်တွေ၊ ဘာတွေတောင် ဝဲလို့။ နင်က ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ထက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်စားဖို့ ပိုကောင်းတဲ့သူပါ ရွှေဝါ။ ဒါပေမဲ့ ... ထားလိုက်ပါတယ်လေ။ လူကြမ်းအဖြစ် ခံယူပြီးမှတော့ ပတ်ဝန်းကျင် နှာခေါင်းရှုံ့မှာ ငါ မကြောက် တော့ပါဘူး။

ငါတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ပြီလို့ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက အံ့ဩကြတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းခွဲစကားစပြောတဲ့ ငါ့ကိုလည်း အချီးမျိုး ဝေဖန်အပြစ်တင်ကြတယ်နော်။ နင့်ကိုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူဆိုပြီး ပိုင်းသနား

ကြတယ်လေ။ ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ရွှေဝါ။ ဒီအဖြစ်ကို ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

လမ်းခွဲအပြားမှာ နင်တော့ ဘယ်လိုရှိမယ်မသိပေမယ့် ငါတော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ခံစားခဲ့ရပါတယ် ရွှေဝါ။ ဘာမှ မခံစားခဲ့ရဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒါဟာ ကမ္ဘာ့အရယ်ရဆုံး ပြက်လုံးတစ်ခုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်တစ်ခု အရိုးသားဆုံး ထပ်မံဝန်ခံရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ နင်နဲ့ လမ်းခွဲခြင်းကို ငါ နောင်တမရမိဘူးဆိုတာပါပဲ။

စီးပွားရေးဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ စာပေကိုသာ မြတ်နိုးရှုသွပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကိုသာ မက်မောခင်တွယ်ပြီး စာပေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား စာရေးဆရာသင်းရိုက်ကို “အမ” လို့ထင်ပြီး စာရေးဆရာမ ဂျူးကို “အထီး” လို့ ထင်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ ကျောခိုင်းလိုက်ကြတာဟာ နှင့်အမြင်မှာရော နောင်တရစရာတစ်ခု ဟုတ်ခဲ့ရဲ့လား ရွှေဝါ။ တခြားလူတွေရဲ့အမြင်မှာရော ဒါဟာ လွှမ်းမောဖွယ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ အခုတော့ နင်က မကြာခင်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မယ့် ဟောက်ဆာဂျင်တစ်ယောက်။ ငါကတော့ “ရာဇဝင်ကို” ဆိုတဲ့ ကလောင်တစ်ချောင်းကို စာပေလောကမှာ စိုက်ထူထားတဲ့ သူ။ ဒီတော့ အချစ်ဦးအကြောင်းကို ငါ့ရဲ့စာရေးဖော်တွေ၊ စာဖတ်ပရိသတ်တွေက ပေးလာတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် နင်နဲ့ငါ့အကြောင်းကို ငါက ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်လို “ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက မိတ္ထီလာမြို့မှာ” လို့ အစချီပြီး ပြောပြတတ်လေ့ရှိတယ် ရွှေဝါ။

နင်ရော နင့်ရဲ့ဆရာဝန်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လူနာတွေကြားမှာ နင်နဲ့ ငါ့အကြောင်းကို “ဟိုးရှေးရှေးက မိတ္ထီလာမြို့မှာ” လို့ အစချီပြီး ပြောပြ ဖြစ်ရဲ့လား။

ရာဇဝင်ကို
မိတ္ထီလာတက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၁၂-ခုနှစ်

ဘုရားကျောင်း

တယောတစ်လက်နဲ့ အော်ပရေရှင်း

တယောတစ်လက်နဲ့ အော်ပရေရှင်း

အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ဆေးကျောင်းသူ၊ ဆေးကျောင်းသား စုံတွဲလေး
တစ်တွဲအကြောင်းကို လှပတဲ့အလှည့်လေးတစ်ခုနဲ့ ရေခွဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အနည်းငယ် ရုပ်ရှင်ဆန်နိုင်ပေမယ့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ အပြင်မှာ
တကယ်မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူများ ပြောနိုင်ပါသလဲ။

ဆိုးလိုက်တဲ့ကံကြမ္မာလို့ သုံးနှုန်းရမှာတောင် မလုံလောက်ဘူး။
ရင်ထဲက ဝေဒနာက ကမ္ဘာ့အပြင်းထန်ဆုံးရောဂါ။ ထိချက်က အပြင်းစား။
ဘယ်ဘဝကများ သူများအပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားပါလိမ့်။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ခွဲစိတ်ခေးက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာ
ကိုယ်သာအသိဆုံး။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဆိုတာ ကိုယ်အလိုချင်ဆုံးသောဂုဏ်ပုဒ်။
လူတွေကို ခွဲစိတ်ချင်တာက ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတည်းက ရင်ထဲမှာ
ကိန်းအောင်းနေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ခုတည်းသောဝါသနာလေ။ ကစားရင်
တောင်မှ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်တစ်ယောက်ပဲ ကစားခဲ့တာ။

အခု ကိုယ့်ရဲ့ဝါသနာကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အကောင်အထည်
ဖော်ခွင့်ရပြီလေ။

ကိုယ်ရှူးသွပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကိုယ်လုပ်ရတော့မယ်။ ကိုယ့်
စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမနေသင့်ဘူးလား။ ဘာကြောင့် အခုလို တွန့်
ဆုတ်နေရတာလဲ။ မဖြစ်သင့်ဘူး။

ရင်ထဲက တင်းကျပ်မှုတွေ လျော့သွားလို့ လျော့သွားငြား ခေါင်းကို
တစ်ချက်ခါထုတ်လိုက်တော့ နားဖားစည်ကို ဖြတ်ပြီး ဝင်လာတာက အသံ
တစ်ခု။ တယောသံ။

ညင်သာသွဲ့ပျောင်းပြီး ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ တယောသံ။ ကိုယ့်
မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချလိုက်တယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒါဟာ ကိုယ် နားကြားလွှဲတာဖြစ်မှာပါ။ ဟုတ်တယ် ကိုယ် နား
ကြားလွှဲနေတာပါ။ ကိုယ့်စိတ်က ထင်နေတာပါ။

တကယ်ပါ တယော။ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းက အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါ
ဟာရတစ်ခု ကိုယ့်အဘိဓာန်မှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်း
မသိအောင် ကိုယ့်ဘဝက သမားရိုးကျ ဆန်လွန်းနေခဲ့တယ်ဆိုရင် “တယ်
ဆိုတဲ့စာပါလား” လို့ မင်း သရော်မလား တယော။ ကိုယ်အပိုတွေ မဆို
တတ်တာ မင်းအသိပါ။ နှလုံးသားကို ဆန်းစစ်အဖြေရှာကြည့်ဖို့လည်း
ကိုယ့်ဦးနှောက်က မအားလပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာဝန်ဖြစ်ရေးဆိုတာကသာ ကိုယ့်
အတွေးတွေ၊ အိပ်မက်တွေကို ပိုင်စိုးထားခဲ့တာ။ အချိန်တိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့

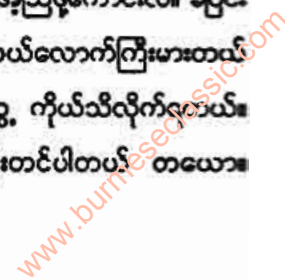
ဦးတည်ရာက ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်ပဲ။ ကျန်တာတွေအတွက် ခေါင်းစား
ခေံဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ ပြောတာမဟုတ်သလို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားပြီး
ပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး တယော။ ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့လူတွေ
အများကြီးပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ ကိုယ် ပြန်
မချစ်ခဲ့ဘူး။ သူတို့တွေကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
လုပ်ရပ်ရဲ့ရလဒ်ကတော့ ကိုယ်ဟာ သိပ်ကိုမာနကြီးပါတယ်ဆိုပြီး ယောက်ျား
တွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကတော့
ကိုယ့်ကို 'အသည်းမာတဲ့မိန်းမ' တဲ့။

အဲဒီလောက်အထိ ရာဇဝင်ပြောင်ခဲ့တဲ့ကိုယ်က မင်းနဲ့တွေ့တော့မှ
နှလုံးသားကို လက်မြှောက်ဦးညွတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းအပေါ်မှာ
ထားတဲ့ ကိုယ့်အချစ်ထုထည် ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ မင်း မှန်း
ဆနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်လေ။

“ကိုယ့်နာမည် တယောမောင်ပါ။ ကိုယ် ညှို့ကိုချစ်နေမိတယ်။
အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ညှို့သိရင် တစ်ဆိတ်ပြောပြပေးပါ
လား”

မင်းရဲ့ဘာမဟုတ်တဲ့စကားလေးမှာ ကိုယ် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ
လောက်အောင် ကျဆုံးသွားရတာ ဘယ်လောက်အံ့ဩဖို့ကောင်းလဲ။ ခံပြင်း
စရာ မကောင်းဘူးလား။ အချစ်ရဲ့ဆွေငင်အား ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်
ဆိုတာ မင်းရဲ့စကားတွေထဲမှာ နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ကိုယ်သိလိုက်လား။
ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်။ မင်းကို ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် တယော။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖြူပြာညိုဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက မင်းနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ ပိုမိုလှပ အသက်ဝင်ပြည့်စုံသွားခဲ့ရတာပဲပါ။

မင်းကပဲ ချစ်ပြတ်တတ်လွန်းလို့လား။ ကိုယ်ကပဲ သိပ်ချစ်တတ်သွား ခဲ့လို့လားတော့မသိဘူး။ မင်းနဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့ကစပြီး ကိုယ့်ရဲ့မနက်ဖြန် တိုင်းဟာ ကြည်နူးစရာတွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ စောင့်ကြိုနေလေ့ရှိတာ အခြား ကမ္ဘာတစ်ခုကို ရောက်နေသလိုပဲ။

သူများတွေလို ကိုယ့်ကို ဖြူပြာလို့မခေါ်ဘဲ တစ်မူထူးခြားစွာ ညှို့လို့ ခေါ်တတ်တဲ့ မင်းအသံအော့ရှုလေး။ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပါလျက်နဲ့ အနောက် နိုင်ငံသားတွေရဲ့မျက်လုံးလို အပြာရောင်သန်းနေတဲ့ မင်းမျက်လုံးပြာပြာ တွေ့ရယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တောင် မနာလိုစရာကောင်းလောက် အောင် ပျော့ပျောင်းလွန်းတဲ့ မင်းဆံပင် မဟော်ဂနီရောင်လေးတွေ့ရယ်။ အားပါး မင်းမှာရှိတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ကိုယ့်အကြိုက်တွေချည်းပါလား။ ကိုယ့်အတွက်တော့ မင်းက ကိုယ် နှစ်သက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ အားလုံးကို စုစည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ သက်ရှိအရုပ်လေးတစ်ရုပ်ပါပဲ။

“မင်းမျက်လုံးတွေက ဘာလို့အပြာရောင်ဖြစ်နေရတာလဲဟင် တယော”

“မသိဘူးလေ။ ကိုယ့်မိဘတွေကလည်း နှစ်ယောက်စလုံး မြန်မာ လူမျိုးစစ်စစ်တွေပါ။ သူတို့ကမွေးလာတဲ့ ကိုယ်ကျမှ ထူးခြားပြီး ဘာလို့ မျက်လုံးအပြာရောင်ဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာတော့ ကိုယ်လည်း လိုက်မမိဘူး”

“ကိုယ်ထင်တာတော့ မင်းအမေ ကြားကားဆွဲတယ်ထင်တယ် ... အဟင်း ဟင်း”

“ဟာကွာ ... ညိုကလည်း”

တစ်ခါတလေ မင်းကို ကိုယ်ကစရင် မင်းရှက်ပြီး နားထယ်စစ်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ ကုတ်တတ်တဲ့ပုံလေးကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ခဏခဏ စနောက်မိတာပါ တယော။

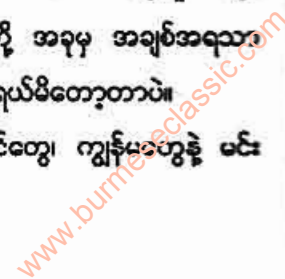
“ညိုကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီးတော့ ကိုယ်တွေ မင်းတွေ မသုံးစမ်းပါနဲ့။ ယောက်ျားအသုံးအနှုန်းကြီးတွေ။ ရင်ခွန်စရာ မကောင်းလိုက်တာ။ မိန်းမဆန်ဆန်လေး ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ သုံးပြီး ပြောစမ်း ပါ။ အဲဒါဆိုရင် ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းသွားမှာ”

“ဟိုး ... ဆရာဟိုး၊ အဲဒါတော့ သည်းခံ။ တစ်သက်လုံးက ဒီလိုပဲ ပြောလာခဲ့တာ။ ကိုယ်နဲ့ ဒီအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့က used to ဖြစ်နေပြီ။ နှုတ် ကျိုးနေပြီ။ ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ ပြောင်းပြောဖို့က ကိုယ်နဲ့ အဆင်မပြေ ဘူး”

“ဟာကွာ ... ညိုကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြုပြင်ယူရင် ရမှာ ပါ”

“ကျွတ် ... မရပါဘူးဆိုကွာ”
အဲဒီအခါမျိုးဆိုရင် မင်းက ဘုကြည့်ကြည့်တတ်တယ်နော်။ အဲလို အကြည့်ကိုလည်း ကိုယ်သဘောကျသေးတာပဲ။ အံ့ရော ... ဒီအကြောင်း တွေကို သူငယ်ချင်းတွေသိသွားတော့ ကိုယ့်ကို “ဆေးမမိတော့ဘူး” တဲ့။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကဆိုရင် “ဖြူပြာညိုတို့ အခုမှ အချစ်အရသာ ကောင်းမှန်းသိနေတယ်” တဲ့။ ကိုယ်တအားပဲ ရယ်မိတော့တာပဲ။

မှန်တာပြောရရင် မင်းကွယ်ရာမှာ ရှင်တွေ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ မင်း

ပြောခိုင်းသလို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပြောကြည့်ပါသေးတယ်။ မင်း ကျေနပ်အောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... အဆင်မပြေဘူး တယောရဲ့။ တစ်ခါမှ မသုံးခဲ့ဘူးတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေဆိုတော့ လျှာယားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်သွားရင်တော့ ရအောင်ပြော ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

ပြီးတော့ မင်းက တယောအထိုးလည်း ကျွမ်းကျင်သေးတယ်နော်။ ကိုယ်စိတ်ကောက်တဲ့အခါတို့၊ ဆေးကျောင်းသူပီပီ စာတွေဖတ်ရ မှတ်ရ တာများလို့ ကိုယ်စိတ်ညစ်နေတဲ့အခါတို့မှာ မင်းထိုးပြတတ်တဲ့ တယောသံ လေးက ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ခေါင်းကြည့်ဆေးပေါ့။ မင်း ထိုးပြတတ်တဲ့ သီချင်းပေါင်းများစွာထဲက Celine Dion ရဲ့ My Heart Will Go On သီချင်းဆွေးဆွေးလေးကို ကိုယ်အကြိုက်ဆုံးပဲ။

“နီးနီးဝေးဝေး မင်းဘယ်နေရာမှာပဲ ရှိနေပါစေ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ နှလုံးသားက ရှင်သန်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် ယုံကြည်ပါတယ်”

ဆိုတဲ့ စာသားလေးအတိုင်းပဲ မင်းနဲ့ကိုယ်ရဲ့နှလုံးသားတွေကလည်း ထာဝရ ရှင်သန်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ ကိုယ် ယုံကြည်ထားပါတယ် တယော။

ကိုယ့်မှာတော့ များပြားလှတဲ့ ကျောင်းစာတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းရင်း မျက် နှာက သနပ်ခါးမပါလို့ အဆီတဝင်းဝင်း၊ ဆံပင်တွေကလည်း ဖြစ်သလို သပ်တင်ထားတဲ့အတွက် နီကြောင်ကြောင် စုတ်ဖွာဖွာနဲ့ အမြဲတမ်း ဖိုသီ ဖတ်သီဖြစ်နေရပေမယ့် မင်းကတော့ မိုးကြိုးပစ်စေ ဆေးကျောင်းသားပဲနော်။ အမြဲတမ်း ကြော့မော့ပြီး မွှေးကြိုင်တက်ကြွ စတိုင်ကျနေတတ်တာ မင်းသား

နဲ့လောက်ရဲ့။ ကိုယ့်မှာတော့ မင်းနဲ့တွေ့တိုင်း အမြဲတမ်း ချွေးနံ့တသင်းသင်း။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်သနော့၊ စာဘယ်အချိန်ဖတ်လဲ”

“အဟား ... ဘာဆိုလို့လဲ ညှိရဲ့၊ ကျောင်းစာက ကျောင်းစာ တစ်ကိုယ်ရည်သန့်ရှင်းမှုက သန့်ရှင်းမှု သတ်သတ်စိပဲဟာ”

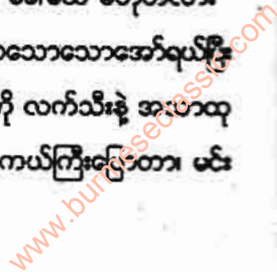
“ကိုယ့်မှာတော့ မင်းလောက် အချိန်မအားပါဘူး။ အဲဒီလို အလှ အပြင်ရတာလည်း ဝါသနာမပါဘူး”

“ကိုယ့်ညှိက လှပြီးသားပဲ၊ ပြင်စရာမှ မလိုတာနော့”

မင်းက ကိုယ်ကျေနပ် သဘောကျအောင်လည်း ပြောတတ်သေး ရဲ့။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကို ညှိလို့မသုံးဘဲ ညှိရဲ့ရှေ့မှာ “ကိုယ့်” တစ်လုံး ထည့်ပြီး “ကိုယ့်ညှိက ကလေးကျနေတာပဲ”၊ “ကိုယ့်ညှိ နေမကောင်းဘူး လား”၊ “ကိုယ့်ညှိက ဘယ်လိုနေနေ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲကွာ” စသဖြင့် သုံးပြီး ပြောလာတဲ့အခါမျိုးဆို ကိုယ့်မှာ အာကာသထဲ လွင့်မျောသွား သလိုပဲ။ ပြောနေရင်းကနေ အားရလာပြီး ကိုယ်နဲ့နဖူးချင်း လာတိုက်တတ် တာလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မင်းရဲ့အကျင့်လေးတစ်ခုပေါ့။ တွေးကြည့်မိခဲ့ဖူးတယ်။ မင်းနဲ့ချစ်သူဖြစ်ရတာ ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ ကြာရင်ကိုယ်တော့ နှလုံးရောဂါရတော့မယ် ထင်တယ်လို့။

“ကိုယ့်မှာမည် တယောမောင်ဆိုတာကို တယောလို့မခေါ်ဘဲ မောင် လို့ခေါ်ပါလားဟင်။ ကိုယ့်ညှိက လိမ္မာပါတယ်နော်၊ ခေါ်မယ် မဟုတ်လား”

အဲဒီလို မင်းက ပြောလာတိုင်း ကိုယ်က တသောသောအော်ရယ်ပြီး ‘မှောင်’ လို့ခေါ်ရင် မင်းက မချင့်မရဲနဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ အဖာထု ပြောတတ်သေးတယ်။ “လူဆိုးမ” ဆိုတာလေ။ တကယ်ကြီးပြောတာ မင်း

အဲဒီလိုပြောတိုင်း ကိုယ်က မင်းကို ပိုပိုပြီးချစ်သွားတတ်တာ မင်းမသိဘူး။
သေချာတယ်။ ကိုယ့်ဆီမှာ မင်းအတွက် အမုန်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မွေး
ဇွားသန်စင်လာမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုဆိုရင် တိုးတိုးပြီးချစ်သွား
တတ်တဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ့်ဘာသာတောင် အံ့ဩထိတ်လန့်မိပါရဲ့။

မင်းနဲ့ကိုယ် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မင်း ဒေါသ
ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာ တစ်ခါပဲရှိတယ်နော်။ တစ်ခါဆို
ဆိုသလောက် မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။

အဲဒီနေ့တုန်းက ခါးလောက်ရှိတဲ့ ကိုယ့်ဆံပင်တွေကို ပခုံးကျော်ရုံ
လေး ဖြတ်ပစ်လိုက်တာလေ။ ကိုယ်နဲ့ပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဆံပင်
ကို အတိုညှပ်ပစ်ကြတာကတစ်ကြောင်း၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မထိန်းသိမ်းချင်
တာကတစ်ကြောင်းနဲ့ ဆံပင်တွေဖြတ်ပြီး အတန်းအားသခိုက် ကန်တင်းမှာ
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း စိတ်ဆိုးဒေါသတကြီးနဲ့ မင်းရောက်
လာတာလေ။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ဘာ
စတိုင်လ်တွေ ထွင်နေရတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး ဒေါ်ညိုရဲ့”

“ဒေါ်ညို” ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကို ရယ်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။
ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်မရယ်ရဲဘူး။ မျက်နှာကြီးတည်တင်းပြီး မျက်တောင်ခတ်ရ
မှာတောင် ကိုယ်မေ့နေခဲ့တယ်။ တော်တော်ကြီးကို အံ့ဩမှင်တက်သွားခဲ့ရ
တယ်။

မင်းဒေါသထွက်တာကို ကိုယ်မှ မမြင်ဖူးတာလေ။ အမြဲတမ်း နူးနူး
ညံ့ညံ့နဲ့ ရယ်ရယ်မောမောနေတတ်တဲ့ မင်းပုံစံက အဲဒီတုန်းက ကမ္ဘာကြီး

ပွင့်ထွက်သွားအောင် ချဲမယ့် ဒီဇိုင်းနဲ့လေ။

“မေးနေတာ ဖြေလေ၊ ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာကြည့်နေတာလဲ။
ခင်ဗျားလေးရဲ့ဒီဇိုင်းက ဘာဒီဇိုင်းလဲလို့”

ကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားရပြီး မင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။
မင်းမှာ ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ အမြွှာညီအစ်ကိုတွေ ဘာတွေများ ရှိနေလေရော
သလားလို့တောင် တွေးမိတယ်။

“မေးနေတာ ဖြေလေ၊ ဘာဒီဇိုင်းလဲလို့”

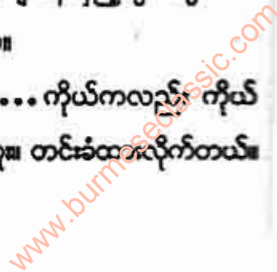
“ဟင် ... ဘာ ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ဟား ... ကျွတ်၊ အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတယ်။ စိတ်တိုနေ
တာကို ပိုတိုအောင် လာဆွနေတာလား ဒေါ်ညို။ ခင်ဗျားဆံပင်တွေ ဖြတ်
လာတဲ့ကိစ္စကိုမေးနေတာ။ ရှင်းပြီလား။ ကဲ ... ပြော”

အဲဒီတော့မှ ကိုယ် သဘောပေါက်တယ်။ ကိုယ့်ဆံပင်ဖြတ်တဲ့ကိစ္စ
နဲ့ မင်းတင်းနေတယ်ဆိုတာလေ။ ကိုယ်က မရဲတရဲ စပ်ဖြဖြလေးနဲ့ သွား
လေးဖြီရယ်ဖြပြီး “အဟီး ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လှမလားလို့ လုပ်
ကြည့်တာပါ” လည်း ဆိုရော မင်းဖြစ်ပျက်သွားပုံများ မျက်လုံးထဲကကို
မထွက်ဘူး။

ကိုယ့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး အံ့ကိုကြိတ်၊ လက်သီး
နှစ်လုံး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတာ
တစ်ပတ်လောက်အနားကို ရောက်မလာဘူးလေ။

လွမ်းတော့ လွမ်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လို့ ... ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်
မမှားဘူးလို့ ယူဆတဲ့အတွက် မင်းကို စမခေါ်မိဘူး။ တင်းခံထားလိုက်တယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှောင်နေပေမယ့် တစ်ကျောင်းတည်းဆိုတော့ တစ်ခါတလေ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာဆုံရင် ဆုံနေတတ်သေးတာ။ အဲလို အခါမျိုးဆို မင်းကလည်း မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၊ ကိုယ်ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျော်သွားပြီဆိုမှ မင်းကျောပြင်ကို အသာခိုးငေးခဲ့ရတာ မင်းမသိဘူးနော် တယော။ မင်းကတော့ နေနိုင်တယ်ထင်မှာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာတော့ မင်းရှေ့မှာ အကြိမ်ကြိမ် ဒူးထောက်ပြီးခဲ့ပါပြီ တယော။

တစ်ပတ်လောက်လည်းကြာရော အင်တင်တင် မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနဲ့ ကိုယ့်အနားကို မင်းပြန်ရောက်လာတာပဲနော်။ ကိုယ်သိထားပြီးသားပါ။ ကိုယ့်မနက်ဖြန်တွေမှာ မင်းမရှိလို့မဖြစ်သလို မင်းလည်း ကိုယ်နဲ့အတေးမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူးဆိုတာလေ။ အနားကိုရောက်ရောက်ချင်း ခါးကိုထောက်ပြီး မင်းမေးလာပုံက “ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ လာတောင်းပန်မှာလဲ” တဲ့လေ။

မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ကရယ်တော့ မင်းကလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လိုက်ရယ်တယ်လေ။ အဲဒီနေ့တုန်းက နှုတ်ကထုတ်ဖော် ကတိမပေးဖြစ်ပေမယ့်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ‘နောက်ဘယ်တော့မှ ဆံပင်မဖြတ်တော့ဘူး’ ဆိုတဲ့ကတိတစ်ခုကို မင်းဆီ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ် တယော။ အဲဒါမင်းကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့။ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမသားတွေအားလုံးရဲ့အချစ်ကို တစ်ပေါင်းတည်း စုစည်းလိုက်ဦး၊ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကို မပီပါဘူး တယော။

ဒါပေမဲ့ ... တယောရယ် ... တစ်နေ့မှာ အဲဒီအချစ်တွေနဲ့ ညီမျှတဲ့

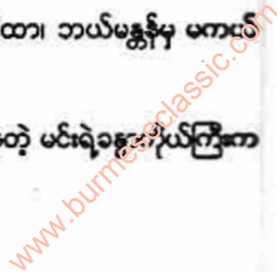
နာကျင်မှုတွေကို ရရှိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် လုံးဝတွေးထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကံကြမ္မာရဲ့ရိုက်ခတ်မှု လှိုင်းလုံးတစ်ခုရဲ့အောက်မှာ ‘ဗူးစာဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်နေရုံနဲ့ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး’ ဆိုတဲ့ အသိတရားကို နှလုံးသားကြော့မွှင်ခြင်းနဲ့အတူ သိလိုက်ရတယ်။

တစ်ရက်ကလေးပါပဲ တယော။ မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားကို နောက်ဆုံးပေါ်ဘယ်လိုဖောက်ထွင်းကိရိယာမျိုးနဲ့မှ ထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းလို့မရတဲ့ နံရံကြီးတစ်ခု ခြားပစ်လိုက်တာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတောင် မပြည့်တဲ့ နေ့ရက်ကလေးတစ်ရက်အတွင်းမှာပါ တယောရယ်။ ဘဝသာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တစ်အုပ်ဆိုရင် အဲဒီနေ့အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာမျက်နှာတစ်ခုကို ကိုယ်စုတ်ဖြဲခြေမွှပစ်လိုက်ချင်ပါတယ် တယော။

“ဖြူပြာရေ ... တယောမောင် ကားတိုက်ခံရလို့တဲ့။ ဆေးရုံရောက်နေတယ်တဲ့။ အခုလေးတင် ဆရာဦးနိုင်ဝင်းကပြောလိုက်တာ။ စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့”

ကိုယ့်နားကိုယ်တောင် မယုံနိုင်အောင်ပါဘဲ တယော။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း လာနောက်နေတာလားလို့တောင် ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပဲဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဆေးရုံကိုသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ကားပေါ်မှာ မဟုတ်ပါစေရဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့်လို့ ကိုယ့်ဆုတောင်းတွေ မပြည့်ခဲ့ပါဘူး တယော။ အလကားပါပဲ ... ဘုရားစာတွေ သိသမျှ တတ်သမျှ ရွတ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်ဂါထာ၊ ဘယ်မန္တန်မှ မကလပ်နိုင်ဘူး။

ဆေးရုံတင်ပေါ်မှာ ထာဝရအိပ်စက်နေတဲ့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက

ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ခွဲမယ့်ခုံးတစ်လုံးကို စနက်တံဖြုတ်ပြီး ဆီးကြိုနေခဲ့တယ်။

“လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်ပြေးတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ကယ်လိုက်တာ သမီးရဲ့ အခုတော့ အန်တီသားလေး”

မင်းအမေရဲ့စကားတွေက ကိုယ့်နားထဲမှာ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ ပြီးတော့ သူက ဆေးရုံကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူးလိမ့်မတတ် ငိုကြွေးနေခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကတော့ ငိုရမှာတောင် မေ့လျော့နေခဲ့တယ်။ ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေက ရင်ထဲ ပှိုးအတွင်းတစ်နေရာကနေ အလုံးအရင်းနဲ့ လှိုက်လှိုက်တက်လာပြီး အရှိုက်မှာလာပြီး စုပုံဆို့နှင့်နေခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းထဲကို ဒေါက်တာတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။

“ကွယ်လွန်သူ ကိုတယောမောင်က မဆုံးခင်မှာ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုကို ပြောသွားတယ်။ အဲဒါက သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ လေ့လာဖို့အတွက် လှူပါတယ်တဲ့”

ဒေါက်တာရဲ့စကားက ဒီလောက်ပဲ။ ဒီထက်မပိုဘူး။ မင်း မတရားဘူး တယော။ မင်းက ကိုယ့်အလာကိုလည်း မစောင့်ခဲ့သလို ကိုယ့်အတွက် စကားလက်ဆောင်လေးတောင် ချန်မထားခဲ့ဘူး။ တကယ်ဆို ကိုယ်ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ တစ်ခုခုတော့ ပြောသွားသင့်တာပေါ့။ မင်း ရက်စက်လွန်းအားကြီးတယ်။ မင်းကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပုံက ပစ်စလက်ခတ်နိုင်လွန်းတယ်။

ပရက်တီကယ်(လ်)အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်အသက်ရှူသံကို ကိုယ် ပြန်ကြားနေရတယ်။ ဘယ်သူထင်ထားမလဲ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကများ ကြိုတင်တွေးထားဖူးမှာလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဓားထက်ထက်နဲ့ ခွဲစိတ်လေ့လာရမယ့်အဖြစ်၊ ကိုယ့်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ နောက်တစ်ယောက် ရှိနိုင်မယ်မထင်ဘူး။

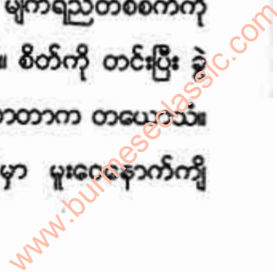
လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ခွဲစိတ်ဓားက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာတယ်။ ခွဲစိတ်ခုံပေါ်က ဒီအသက်မဲ့နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တယောပါလား ဆိုတဲ့အသိက လူကို ယူကျုံးမရဖြစ်စေတယ်။

“ဖြူပြာညို... နှင် မလုပ်ချင်ရင် ငါ လုပ်ရမလား”

ကိုယ်နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းကျတဲ့ ကိုယ့်ဘေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အမေးကို ခေါင်းယမ်းငြင်းဆန်လိုက်တယ်။ ဟင့်အင်း... ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ရင်ကို ကိုယ်ပဲ ဖွင့်ကြည့်ပါရစေ။

တယောရယ်... မင်းရင်ကို မခွဲရသေးပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ကတော့ မင်းထားသွားတဲ့ နေ့ကတည်းက ထက်ခြမ်းကွဲခဲ့တာ အခုထိ ပြန်မကောင်းသေးပါဘူး။ ဘယ်လိုချုပ်ရိုးနဲ့မှ ပြန်ချုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါကို မင်းသိရဲ့လား တယော။ ကိုယ့်ဒဏ်ရာတွေကို မင်းမြင်နိုင်စွမ်းရှိသေးရဲ့လား။

ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုကျလာမှန်းမသိတဲ့ မျက်ရည်တစ်စက်ကို ထက်ဖမ်းနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ စိတ်ကို တင်းပြီး ခွဲစိတ်ဓားကို ကိုင်အမြှောက် နားထဲကို ဖြတ်သန်းစီးဝင်လာတာက တယောသံ။ ညင်သာသွဲ့ပျောင်းလွန်းတဲ့ တယောသံ။ ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနေတာကို

၁၃၀ အကြောင်းကုန်ကုန်ကုန်ကုန်ကုန်

လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီတယောသံကို နားထဲမှာ ခဏခဏ ကြားယောင်နေမိတာလဲ။ မဟုတ်ဘူး... ဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲ ထင်နေတာ။

ပရက်တီကယ်(လ်)အခန်းနံရံက ချာချာလည်လာတယ်။ တယော သံက တိုးရာကနေ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာတယ်။ သံစဉ်က အေးနေ ရာကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆူညံပေါက်ကွဲ ပြင်းထန် လာတယ်။ မကြားပါရစေနဲ့။ ဒီအသံတွေကို မကြားပါရစေနဲ့။ သွား... ထွက်သွား။

ကိုယ့်နာမည်ကို အလန့်တကြား အော်လိုက်သံတွေကို ကြားလိုက် ရတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာနဲ့အတူ ဒူးတွေက ညွတ်ခွေကျ သွားတယ်။ တောင့်ခံထားလိုက်ပေမယ့် မရတော့ဘူး။ ခွဲစိတ်စားနဲ့ ကြမ်းပြင် ထိခတ်သံနဲ့အတူ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကမ္ဘာလည်း မှောင်အတိကျသွားတော့ တယ်။

ရာဇဝင်ကို
ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်း
November, 2011

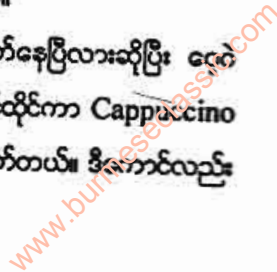

မိုးရာသီဖီလင်

ဒီဝတ္ထုလေးကတော့ People magazine က မိုးရာသီအတွက်
 ရေးပေးပါဆိုပြီး တောင်းလာတဲ့အတွက် ရေးပေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။
 “လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရတာဟာ မိုးရေစက်တွေကို လက်ခုပ်တစ်ခုနဲ့
 ခံယူရသလိုပဲ၊ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ကြာကြာဆုပ်ကိုင် ထားဖို့ခက်ပါတယ်”
 ဆိုတဲ့ ဒဿနလေးကို စာဖတ်သူတွေ အရမ်းကြိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။
 ဒီဒဿနလေးကြောင့်ပဲ “လက်ခုပ်ထဲက မိုးရေစက်များ” ဆိုတဲ့ လုံးချင်း
 ဝတ္ထုလေးတစ်အုပ်ကိုပါ ကျွန်တော် ဆက်လက်ရေးသားထုတ်ဝေဖြစ်
 ခဲ့တာ အမှတ်တရပါ။

Mr. Guitar ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်စဉ်မှာပဲ အရိပ်အယောင်
 မပြတတ်တဲ့ ရန်ကုန်မိုးက တဝေါဝေါ ရွာချလာတော့တယ်။ သူက “ကျွတ်”
 ခနဲ စုပ်တစ်ချက်ကို သပ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်မှာ ထီးတစ်လက်များ ပါလာ
 မလားလို့ ရှာကြည့်မိပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ထီးဆောင်းလေ့မရှိတဲ့ သူ
 အတွက် ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှင်ကများ သနားညှာတာပြီး ထီးတစ်လက်လောက်
 ထည့်ပေးလိုက်မှာတဲ့လဲ။ ဒါနဲ့ပဲ သူ ကားပေါ်ကနေ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းကာ
 ဆိုင်ထဲအရောက် တစ်ချိုးတည်း ပြေးရတော့တယ်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ မင်းညိုများ ရောက်နေပြီလားဆိုပြီး ငွေ
 ရှာကြည့်မိပေမယ့် မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ Cappuccino
 ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီး မင်းညိုအလားကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ ဒီအောင်လည်း

မိုးရွာဝင်နေတယ်နဲ့တူပါရဲ့။

ဆိုင်ထဲမှာ သိပ်တော့ လူမရှိပါဘူး။ အတွဲတချို့တလေလောက်ပဲ
ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စကားတွေ တွတ်ထိုးနေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအချိန်
မှာပဲ သူနဲ့ တစ်ဝိုင်းကျော်လောက်မှာရှိတဲ့ အတွဲတစ်တွဲဆီကနေ ဖုန်းပြည်သံ
တစ်ခု ထွက်လာတယ်။

“အမိပတိလမ်းကလည်း xxx အရင်လိုပါလား xxx တို့နှစ်ယောက်
ရဲ့အချစ်တွေ xxx မဆိုင်ပြီကြာ xxx အချစ် တွေးမိရဲ့လား xxx တို့ရဲ့အဖြစ်များ
xxx အားလုံးပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေါ့ xxx ယုံနိုင်မလား”

ထူးအိမ်သင်ရဲ့ အမိပတိလမ်းက ခြေရာများ။ တစ်ချိန်တုန်းက
သူ့ညည်းမိခဲ့တဲ့ သီချင်း။ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လာတိုင်း ဂစ်တာတစ်လက်
နဲ့ ဒီသီချင်းဆိုပြီး ဖွင့်ထုတ်ဖြေသိမ့်စရာ လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့တဲ့
သီချင်း။

နားမထောင်ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဒီသီချင်းကို ကြားလိုက်ရတော့
ဝဲထက်ရင်အုံမှာရှိတဲ့ ဒဏ်ရာဟောင်းက ဆစ်ခနဲ ကျင်သွားတယ်။ အချိန်တွေ
ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီပဲပြောပြော အဲဒီအချိန်ဆိုတဲ့ သမားတော်က သူ့
ရင်ဘတ်က အနာကိုတော့ အခုထိ အပြစ်ပြတ်အောင် ကုသစပေးနိုင်သေး
ပါဘူး။ ဒီတော့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိတိုင်း ဒဏ်ရာဟောင်းက ပြန်ပြန်ကိုက်ခဲ
လာတတ်တာ အခုအချိန်ထိ။ ပြီးတော့ အဲဒီဒဏ်ရာဟောင်းနဲ့အတူ အမြဲတမ်း
ပူးတွဲကပ်ပါတတ်တဲ့ ပုံရိပ်လေးတစ်ခုကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သူ့အာရုံတံခါး
ကို ဖွတ်အတင်းဖွင့်ကာ ဝင်ရောက်လာပြန်တယ်။

အိမ်စည်။ ဟုတ်တယ်။ သူ့နှလုံးသားသမိုင်းမှာ ခြေရာတွေ

အများကြီး ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ သူမ။ သူမကရော အတိတ်တစ်ခုကို တစ်ခါ
ထလေလေးတောင်မှ လည်ပြန်ကြည့်မိပါရဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းသေးသေးလေးတစ်ခုလို့ ခံယူ
ထားတဲ့ နင်က ငါတို့နှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး စတင်ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ နေ့ရက်
ကလေးကို မှတ်မိဦးမလား မသေချာပေမယ့် အချစ်ကို ဘုရားတစ်ဆူလို
တိုးကွယ်တတ်ခဲ့တဲ့ ငါကတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသေးတယ် အိမ်စည်။

အဲဒီနေ့မှာ တစ်နေ့လုံး အံ့ပိုင်းနေတဲ့ ရာသီဥတုက အတန်းလွှတ်
ချိန်ကျမှ အချိန်တိုက်ထားသလို ရွာချလာတာလေ။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီမိုးက
ငါတို့မိတ္တူလာမြို့မှာ အဲဒီနှစ်မိုးရာသီအတွက် ပထမဦးဆုံးရွာတဲ့မိုးပေါ့။
ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ့ရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ညည်း
ညည်းသံတွေဆိုတာ အခန်းထဲမှာ ဖွက်လောကီရှိကံသွားတာပဲ။ ငါကတော့
အတန်းရှေ့က ကော်ရစ်ဒါမှာထွက်ပြီး မိုးရေစက်တွေကို လက်နဲ့လှမ်းခံရင်း
မိုးအတိတ်ကို စောင့်နေတာလေ။

ဒီအချိန်မှာပဲ နင်က မိုးရွာကြီးထဲမှာ ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ လျှောက်
လာပြီး ငါတို့အတန်းရှေ့နားရောက်တော့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ချော်လဲတော့
တာလေ။ ကျောင်းသားတွေ့ရဲ့ရယ်သံတွေဆိုတာ သွပ်ပေါ်ကို မိုးရေစက်တွေ
ကျလို့ ထွက်လာတဲ့အသံကိုတောင် ဖုံးသွားတဲ့အထိပါပဲ။ ငါကတော့ ရယ်

www.burmeseclassic.com

မနေနိုင်ဘူး အိမ်စည်။ ငါ့ကိုယ်ငါ သတိမထားမိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါက နင့်အနားကို ရောက်နေပြီ။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးတွေ စိမ့်နေပြီဖြစ်သလို ကျောင်းသားတွေဆီကလည်း လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ ထွက်လာနေကြပြီ။

“ရဲ့လား ကျွန်တော် ထူပေးရမလား”

ငါ့စကားအဆုံး နင်က ငါ့ကို မော့ကြည့်လာတယ်လေ။ သိလား အိမ်စည်။ အဲဒီ နင့်ရဲ့အကြည့်တစ်ချက်မှာတင်ပဲ ငါ့နှလုံးသားက နင့်ရှေ့မှာ ချွေညွတ်ကျသွားခဲ့တာကို။ အချစ်ကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပဲ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တွေ ထုတ်ထုတ်၊ ငါကတော့ မြင်မြင်ချင်း အချစ်ဆိုတာကိုပဲ ဖက်တွယ်ပစ်လိုက်မိတယ်။

စိန်ပန်းပြာတွေ ခင်းထားတဲ့ ကျောင်းလမ်းပေါ်မှာ နင့်အချစ်ကို ရဖို့အတွက် ကဗျာတွေ အများကြီး စပ်ခဲ့တာကို ငါမှတ်မိတယ်။ နင်တို့ အဆောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ငါ့ဘော်ဒါသူငယ်ချင်းတွေကို စစ်ကူခေါ်ပြီး ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ သံစဉ်တွေထုဆစ်ခဲ့တာကိုလည်း ငါ မမေ့သေးဘူး။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရူးနေကြတယ်ဆိုတဲ့စကားသာ မှန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါကတော့ အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ အိမ်စည်။

နင်ကို ကျေးဇူးတော့တင်ပါတယ်လေ။ ငါ့ရဲ့အချစ်ကို နင့်ဘက်က တုံ့ပြန်ခဲ့လို့ပေါ့။ ဟင့်အင်း... မဟုတ်သေးဘူး။ တူညီစွာ တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်ဆို တာ ငါ့ဘက်က အတွေးပဲဖြစ်မှာပါ။

“ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီဆိုပေမယ့် မင်းတွေ့ ကိုယ်တွေ့ မောင်တွေ့ ချစ်တွေ့တော့ မသုံးချင်ဘူးဟာ။ အဲလိုတွေ သုံးရမှာ လျှာယားတယ်။ နင်နဲ့

ငါပဲ သုံးမယ်နော် ကိုထက်”

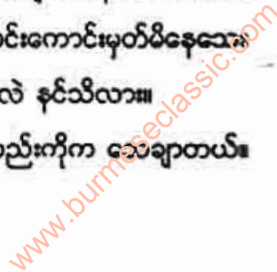
နင်နဲ့ငါက ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သားကြားမှာ သုံး ကြမယ့် နာမ်စားတွေကို ငြင်းခုံကြတုန်းက နင့်ရဲ့အဆိုကိုပဲ ငါတို့ အတည် ပြုခဲ့ကြတာနော်။ ချစ်သူတွေရဲ့ကြားမှာ အခေါ်အဝေါ်ထက် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိချစ်နေကြဖို့ကပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း နင့်နှုတ်ခမ်းက ထွက်ကျလာတဲ့ စကား တိုင်းကို ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင် ဝင်စားသလား ထင်ရအောင် အမြဲခေါင်း ညှိတ်နေတတ်ခဲ့တာလေ။

အရင်တုန်းကတော့ ငါက ငါ့စိတ်ကိုပဲ ရှေ့တန်းတင် ဦးစားပေး တတ်တဲ့ အတ္တဝေပ်ကြီးကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ အိမ်စည်။ ဒါပေမဲ့ ... နင်နဲ့တွေ့တော့ ငါ့စိတ်ဆိုတာက နင့်ဆန္ဒရဲ့နောက်မှာပဲ ပျော်နေတတ် ခဲ့တာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။ ငါ ဒီလိုပြောနေတာဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ အချစ်သူရဲကောင်းပါလို့ ကြွေးကြော်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ထက်တော့ ငါ ပိုချစ်ပြတတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်သိမှာပါ။

“အိမ်စည်မင်းဒင်က ပြောပလောက်အောင်လည်း မလှဘဲနဲ့ ဘာလို့ မင်း ဒီလောက်အထိ ကြွေးဆင်းသွားရတာလဲ ကိုထက်။ ငါတော့ နားကို မလည်နိုင်ဘူး”

အဆောင်နေရင်း ကျောင်းလာတက်တဲ့ကျောက်ပန်းတောင်းသား မင်းအာကာမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ငါ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသေး တယ် အိမ်စည်။ အဲဒီတုန်းက ငါ ဘာပြန်ပြောခဲ့လဲ နင်သိလား။

“အဲဒီမေးခွန်းကို မေးလာတယ်ဆိုကတည်းကိုက သေချာတယ်။

အချစ်ဆိုတာကို မင်းနုပေးတွေ့ ခူးတွေ့ မကြုံခဲ့ရပူးသေးဘူးကွ။ အချစ်နဲ့ ရုပ်ရည်က အဝေးကြီးပါ။ အေး ... ရုပ်ရည်ကို ကြည့်နေပြီဆိုရင်လည်း အဲဒါ အချစ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ မှတ်ထား”

နှင့်ရဲ့ခပ်ညှိညှိအသားအရေလေးကို ငါချစ်တယ်။ ရှန်ပူကြော်ငြာ တွေထဲကလို ပြောစင်စွာနောင်မနေပေမယ့် နှင့်ပန်းထက်မှာ ဝဲကျနေတတ်တဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို ငါချစ်တယ်။ လူအများစု ကြည့်ရအိုင်းတယ်လို့ ပြော ကြတဲ့အပေါ်ကို အနည်းငယ်လန်နေတဲ့ နှင့်နှာခေါင်းလေးကလည်း ငါ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေခဲ့တာပါပဲ။

“နှင့်အရပ်က ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင်ရှည်နေရတာလဲ မသိဘူး။ ငါ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားတာတောင် နှင့်ပန်းကို ကျော်ရုံပဲရှိတယ်။ နှင့်နဲ့ တွဲသွားတိုင်း ငါ အရပ်ပုတာကို လူပိုသိတယ်သိလား ကိုထက်။ အဲဒီတော့ နောက်နေ့ကစပြီး နှင့် ရိုးရိုးသားရေဖိနပ်တို့ ခုံပါးပါးကတ္တီပါဖိနပ်တို့ပဲ စီးတော့။ အခု နှင့်စီးနေကျ ကွင်းထိုးဖိနပ်အမြင့်ကြီးတွေ မစီးတော့နဲ့ ကြားလား”

“ဟာ ... အိမ်စည်ကလည်း ငါမှ အဲလိုမျိုး သရေဖိနပ်တွေ ကတ္တီပါတော့ မစီးတတ်တာ။ စီးနေမကျတော့ လမ်းသွားရတာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုနဲ့ အမ်းအမ်းကြီးဟာ မစီးချင်ပါဘူး”

“မစီးလို့ မရဘူးဟာ၊ စီးရမယ်။ ဒါမှ နှင့်နဲ့ငါ ရှေ့သွားနောက် လိုက်ညီမှာပေါ့”

“မစီးချင်ဘူးဟာ၊ မစီးဘူး”
နှင့်ရှေ့မှာ မစီးဘူးလို့ တင်းခံထားလိုက်ပေမယ့် အဲဒီနေ့က

ကျောင်းအပြန်မှာတင်ပဲ ကျောင်းရှေ့က ဖိနပ်ဆိုင်မှာ သားရေဖိနပ်တစ်ချို့ ဝင်ဝယ်ခဲ့မိတယ်လေ။ နောက်နေ့ ကျောင်းကိုရောက်လို့ နှင့်နဲ့ တွေ့တော့ ငါ့ခြေထောက်အောက်က သားရေဖိနပ်ကိုလည်းတွေ့ရော နှင့်က ကျေနပ် သွားတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ နှာခေါင်းလေးကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်ပြီး “ငါ့ရည်းစားက လိမ္မာ လိုက်တာ။ အဲဒါကြောင့် ငါက နှင့်ကို ချစ်တာ သိလား” ဆိုပြီး ငါ့ပါးတစ်ဖက် ကို နှင့်က ချစ်စနိုးဟန်နဲ့ လာဆွဲညှစ်တယ်နော်။ နှင့်သိလား အိမ်စည် ... အဲဒီလိုမျိုး နှင့် စိတ်လိုလက်ရရှိလေတိုင်း နှင့်ပါးစပ်ကနေ ငါ့ကို “ငါ့ရည်းစား က ... ငါ့ရည်းစားက” နဲ့ သုံးနှုန်းပြီး ပြောတတ်တာလေးကိုလည်း ငါ ဘယ်လောက်မက်မော ခုံမင်ခဲ့သလဲဆိုတာ။ ပြီးတော့ နှင့်ဖြစ်ချင်တာတစ်ခု ဖြစ်မြောက်သွားလေတိုင်း နှင့်က မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပြီး “ငါကွ” ဆိုတဲ့အထာနဲ့ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပွရှုံ့ပွ လုပ်ပြတတ်တာလေးကို မြင်ရတိုင်းလည်း ငါ့နှလုံး သားရဲ့အရှူးရောဂါက ပိုပိုရင့်လာတတ်သေးတာ နှင့် မသိပါဘူး အိမ်စည်ရား အဲဒီအကြောင်းကို ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း မင်းညှိကို ပြောပြတော့ သူက ကောင်းချီး ပေးရှာပါတယ်။

“မင်းကအရူးပဲ” တဲ့လေ။
စိန်ပန်းပြာတွေ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ကျောင်းလမ်းဘေးက သစ်သားခုံ လေးပေါ်မှာ ကော်ရက်ရှင်တစ်ဘူးနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် စာတွေ ရေးခဲ့ကြ တုန်းကလည်း တော်တော်လေး ပျော်ခဲ့ကြတာနော်။ ငါက အဲဒီခုံလေးပေါ်မှာ “ကိုကိုထက် + အိမ်စည်မင်းဒင်” လို့ ရေးလိုက်တော့ နှင့်က ငါ့နာမည်ကို တွင်းစကွင်းပိတ်ခတ်လိုက်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ ငါကလည်း မချီးချော် ဖျော်နာလေးနဲ့ နှင့်ရဲ့နားနားကို ကပ်ပြီး ...

“ဒါဆို နင်က မှဆိုးမလေး ဒေါ်အိမ်စည်မင်းဒင်ပေါ့”

လို့လည်း တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရာ နင်က နင့်လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ငါ့ကို ဒေါသတကြီး လိုက်ရိုက်တော့တာပဲလေ။ စိန်ပန်း ပြာတွေခင်းတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ငါက ရှေ့ကပြေး နင်က နောက်ကလိုက်နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရယ်သံတွေလည်း ကျောင်းဝန်းထဲမှာ လျှံကျခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လားအိမ်စည်။ ပြီးတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို တိတ်တဆိတ် ချခဲ့မိပါသေးတယ်။ နင့်ကို ငါ့ဘဝအဆုံးတိုင် တွဲခေါ်သွားမယ်လို့ပေါ့။

နင်က ငါ့ကို သဝန်လည်း အရမ်းတိုတတ်ခဲ့သေးတယ်နော်။ မိတ္တီလာ ကန်ဘေးက ကန်တော်ကြီးအကြော်ဆိုင်မှာ နင့်အလာကို ထိုင်စောင့်ရင်း ငါလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ရှာကီရာရဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖုန်းနဲ့ ဖွင့်ကြည့်နေမိတုန်းကလေ။ နောက်နားကနေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်း မသိတဲ့ နင်က ငါ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ လုယူပြီး ကန်ထဲကို လွှင့်ပစ်မယ်တကဲကဲ လုပ်နေလို့ ငါ့မှာ မနည်းတောင်းပန်ယူခဲ့ရသေးတာ မဟုတ်လား။

“ဟင်း... အကျင့်ကို မကောင်းဘူး။ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေက ရှာကီရာကို အတော်သဘောကျ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ငါက သူ့သီချင်းကို ခံစားတာပါ အိမ်စည်ရာ”

“တောမှာ သွားပြောနော်။ ကိုယ့်ရည်းစားအကြောင်းမှ ကိုယ်မသိရင် အိမ်စည်မင်းဒင် မဟုတ်တော့ဘူး သိလား။ ဟွန်း... အနုပညာကို ခံစားတယ်၊ ခံစားတယ်နဲ့ ရှာကီရာတင်သားလုပ်ပြတာကို ခံစားနေတာများ”

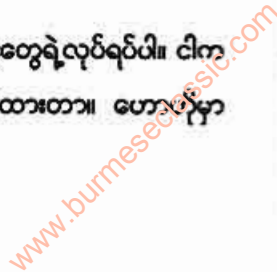
မသိရင် ခက်ဦးမယ် ငါ့ရည်းစားရယ်”

ငါ့မှာ နင့်ရဲ့မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ ပွစ်ပွစ်ပြောနေတဲ့ ကြည့်ပြီးရယ်လိုက်ရတာ အူတွေတောင်နာတယ်။ ခဏအကြာမှာတော့ ငါ့ဖုန်းထဲက ရှာကီရာရဲ့ပုံတွေရော သီချင်းတွေရော အကုန်လုံးကို နင့်ရှေ့မှာတင်ပဲ ဖျက်ပစ်ခဲ့ရတာနော်။ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက ငါ အသက်ရှင်နေတာဟာ အောက်ဆီဂျင်ကိုရှူပြီး အသက်ရှင်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး အိမ်စည်။ နင့်ရဲ့ အချစ်တွေနဲ့ပဲ ငါ့နေရက်တွေတိုင်းကို အားယူဖြတ်သန်းနေခဲ့တာပါ။ ဒါကို ငါ့ထက် နင်မသိနိုင်ပေမယ့် ငါ့လောက်နီးပါးတော့ နင်သိခဲ့မှာပါလေ။

စိန်ပန်းပြာတွေခင်းတဲ့ ကျောင်းလမ်းထက်က ငါတို့ရဲ့ခြေရာတွေ၊ ကျောင်းခွဲခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ Mr. Lin ကဖေးဆိုင်ထဲက နင်နဲ့ငါ့ရဲ့ ကြည့်နူးမှုတွေ၊ ရေလယ်ဘုရားပေါ်က ငါတို့ရဲ့ဆုတောင်းတွေ၊ ဒါတွေအားလုံးက အခုတော့ အချိန်ရဲ့တိုက်စားခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီဆိုပေမယ့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေဆဲပါ အိမ်စည်။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိလေတိုင်း အတိတ်ကို ငါ လည်ပြန်ကြည့်နေမိတတ်တုန်းပဲ။

“ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့မှာရှိတဲ့အချစ်ကို နည်းနည်းချင်း ထုတ်ပြီး ခဏခဏ ချစ်တတ်ကြပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့မှာရှိတဲ့ အချစ်ကို တစ်ခါတည်းနဲ့ အကုန်ပုံအော့ပြီး ချစ်တတ်ကြတယ်တဲ့။ နင်က ရော အဲဒီလိုမျိုးလုပ်မှာလား... ပြော”

“ဟာ... ဘယ်ကလား၊ အဲဒါက စုန်းပြူးတွေရဲ့လုပ်ရပ်ပါ။ ငါက နင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အကုန်ပုံအော့ပြီး ချစ်ထားတာ။ ဟော့ပုံမှာ မတွေ့ဘူးလား”

ငါက နင့်ရဲ့ခြေထောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်တော့ နင်က အောက်ဘက်ကိုငုံကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဘာတုန်း၊ ဘာကိုပြတာလဲ။ ဘာမှလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“ဟာ ... အဲဒီမှာလေ။ နင့်ခြေထောက်နားမှာ”

“ဘာလဲ ... ငါတော့ ဘာမှလည်း မမြင်ပါလား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ ငါ့အချစ်တွေကို နင် အကုန်မမြင်ဘူးဆိုတာ သိပ်သိသာတာပဲ။ ငါပေးထားတဲ့အချစ်တွေက များလွန်းလို့ နင့်ရင်ဘတ် နဲ့တောင် မဆုံဘဲ လျှံကျနေတာလေ။ နင့်ခြေထောက်နားမှာ မတွေ့ဘူးလား”

“အံ့မယ် ... လာသေးတယ်၊ ဟွန်း ... ငါ့ရည်းစားက စကား တော်တော်တတ်တာပဲ”

နင်က စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေကို နှိပ်ကွပ်လို့ရ မယ့် စကားစုလေးတွေ တွေ့လေတိုင်း ငါ့ကို လာလာပြီး တိုက်ခိုက်တတ် သေးတာနော်။ အခုဆို နင်သိရောပေါ့ အိမ်စည်။ မိန်းကလေးတွေထက် ပိုချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေလည်း လောကကြီးမှာ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ။ တကယ်တော့ ဘယ်သူပိုချစ်သလဲဆိုတာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ သိပ်မဆိုင်ပါဘူး အိမ်စည်။ အဆိုအမိန့် တွေဆိုတာကလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းခဲခဲစားချက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ် ပေါ်လာတာ များပါတယ်ဟာ။ အချစ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူတွေအ တွက်တော့ အချစ်က ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းနေတတ်ပေမယ့် တန်ဖိုးမထား တတ်တဲ့သူတွေအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာက ခရီးသွားဟန်လွှဲ ခံစား ချက်တစ်ခုလောက်ပဲ အရာဝင်မှာပါ။ ဥပမာ-နင်နဲ့ငါပေါ့ အိမ်စည်။

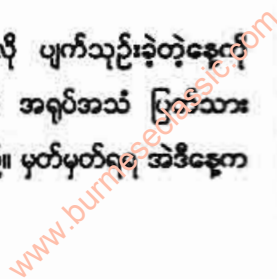
“မင်းက အိမ်စည်မင်းဒင်ကို ဘယ်လောက်ထိ ရည်ရွယ်ထားလဲ ကိုထက်။ ကျောင်းတွင်း ရည်းစားလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်သက်စာအတွက် လား”

“မင်းညိုကလည်းကွာ ... ငါနဲ့ပေါင်းလာတာ ကြာလှပြီ။ အခု ထိတောင် ငါ့စိတ်ကို မင်းမသိဘူးလား။ အိမ်စည်အပေါ်မှာ ငါ ဘယ်လောက် ပျော်ဝင်နေတယ်ဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲဟာ။ သေချာတယ် ... အိမ်စည်ကို ငါ လျှောက်မယ့်လမ်းအဆုံးထိ ငါ အပါခေါ်သွားမှာ”

အဲဒီတုန်းကတော့ ငါက အိပ်မက်ကောင်းတစ်ခု မက်ထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို အဲဒီအိပ်မက်ဟာ ငါ့ဘဝအတွက် ပျော်စရာအထိ ပေါ့။ တစ်သက်စာတည်မြဲလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်ထားခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ရှေ့ အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ရင်ခုန်ပြီးတော့လည်း အင်အားတွေ ပြည့်နေခဲ့ တာပါ အိမ်စည်။ နင်လည်း ငါနဲ့ထပ်တူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ... ငါ့အတွေးတွေက ကလေးသိပ်ဆန်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ့နှလုံးသားတစ်စုံ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားမှ သိလိုက်ရတာကတော့ ငါ တော်တော်ညှိခဲ့လို့ပဲ ထားပါတော့။ အသွားရှိရင် အပြန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ နယူးတန် ရဲ့နိယာမကလည်း ငါ့အတွက်တော့ မမှန်ခဲ့ဖူး အိမ်စည်။ ငါ့ဘက်က အစစ် အမှန်နဲ့ ပမာဏကြီးကြီးပေးခဲ့သလောက် နင့်ဘက်က ငါပြန်ရခဲ့တာကျတော့ ငါ့ရဲ့တစ်ဝက်လောက်မှ မရှိခဲ့တာပဲနော်။

ငါ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ရောမမြို့ကြီးလို ပျက်သုဉ်းခဲ့တဲ့နေ့လို ငါ့အာရုံထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားတစ်ခုလို အခုထိ အရုပ်အသံ ပြုတ်သား ကြည်လင်စွာနဲ့ ငါ့မြင်ယောင်နေမိတုန်းပဲ အိမ်စည်။ မှတ်မှတ်ရအဲဒီနေ့က

စုလိုင်လ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့။ ပြီးတော့ မိုးတွေကလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာနေ ခဲ့သေးတာ။ နင်ရောက်လာရင် အဆင်သင့် သောက်လို့ရအောင်ဆိုတဲ့ စိတ် ကူးနဲ့ Cappuccino တစ်ခွက်ကို မှာပြီး ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ စောင့် နေတဲ့ငါ။ ငါ့နုလုံးသားကို ပစ်ခွင်းမယ့် လေးတစ်လက်ကို နောက်ကျောဘက်မှာ လွယ်ပိုးပြီး အနီရင့်ရင့် ထီးတစ်လက်ကို ဆောင်းကာ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ဝင်လာခဲ့တဲ့ နင်။

“ငါ နင့်ကို ဝန်ခံစရာရှိတယ် ကိုထက်။ တကယ်တော့ နင်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ငါ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ငါ အခု သူနဲ့လက်ထပ်တော့မယ်”

မိုးခြိမ်းသံတစ်ခုက ငါတစ်ယောက်တည်းအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ခြိမ်းသွားတယ်။ ငါက တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် နင်က ငါ့ကို လက် ကာပြပြီး တားတယ်လေ။

“ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး ကိုထက်။ ငါ နင့်ကို လိမ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် နင့်ကို ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်ကတော့ လိမ်ညာမှုတစ်ခု မဟုတ်တာကို နင်ယုံပေးပါ။ ငါ သူနဲ့စေ့စပ်ခဲ့တဲ့နားက မိဘတွေရဲ့သဘော ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တာပါ။ သူ့ကို ငါမချစ်ပါဘူး။ ငါချစ်တာ နင် တစ်ယောက်တည်းပါဟာ။ ငါ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိပေမယ့် ငါ နင့်ကို မချစ် ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို နင်နဲ့တွေ့မှ ငါ ခံစားတတ်ခဲ့တာပါ။ ဘယ်တော့မှ ခံစားခွင့်မရှိတော့မယ့် အချစ်စစ်ရဲ့အရသာကို ငါ နင်နဲ့ မြည်းစမ်းကြည့်ခဲ့ချင်လို့ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ပြီး ငါ နင့်ကို ပြန်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ငါ့မှာ ချစ်ခွင့်လေးတော့ ရှိတယ်ထင်လို့ပါဟာ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ နော်။

ငါ သွားတော့မယ်။ နင် ငါ့ကို မေ့လိုက်ပါတော့ဟာ”

နင်ကပြောပြီး ထထွက်သွားဖို့ ပြင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ... ငါက နင့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ သေချာလား အိမ်စည်”

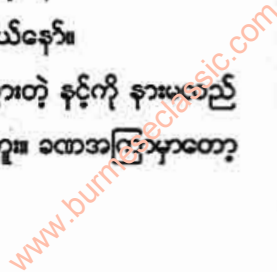
ဆိုတော့ နင့်မျက်လုံးတွေက ငါ့ကို တောင်းပန်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ငါအခုထိ အလွတ်ရနေသေး တယ်ဆိုရင် နင် အံ့ဩမလား။

“ငါ နင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ နင် သူ့ကိုမချစ်ရင် စေ့စပ်ထားတာ တို့ ဖျက်လိုက်ပေါ့။ ငါတို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေနော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုလည်း ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး ကိုထက်။ နင် သိတဲ့အတိုင်း ငါတို့မလွိုင်မြို့ဆိုတာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်။ ငါနဲ့ သူ့ အကြောင်းကို ငါတို့တစ်မြို့လုံး အကုန်သိတယ်။ ငါသာ နင်ပြောသလို လုပ် လိုက်ရင် ငါ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောကြမလဲ။ ပြီးတော့ ငါ့မိဘတွေရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်သွားထားမလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ”

နင်က ငါ့လက်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ ပြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ လွှတ်မပေးမိဘူး။ ငါလွှတ်ပေးလိုက်ရင် နင်နဲ့ငါ တစ်သက်လုံး ဝေးရတော့ မယ်ဆိုတာ ငါ့နုလုံးသားက သိနေတယ်လေ။ နင်နဲ့ငါ အကြည့်ချင်း အကြာ ကြီးဆုံနေကြတယ်။ ငါ့မျက်လုံးရဲ့တောင်းဆိုမှုကို နင်ကောင်းကောင်း နားလည်ခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... နင် လျစ်လျူရှုခဲ့တယ်နော်။

မိုးရွာကြီးထဲကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားတဲ့ နင့်ကို နားမထည် နိုင်သလို ကြည့်နေရုံကလွဲပြီး ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခဏအကြာမှာတော့

ငါလည်း မိုးရွာကြီးထဲမှာ ဒီအတိုင်း ထွက်ခဲ့လိုက်တယ် အိမ်စည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းလမ်းထဲက ခုံလေးပေါ်မှာ အကြားကြီး ငါ ထိုင်နေမိခဲ့တယ်။ ငါ ငိုခဲ့တယ် အိမ်စည်။ ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ငါ တအားငိုခဲ့တယ်။ ငါ ဘယ်လောက် ငိုခဲ့တယ်ဆိုတာကို အဲဒီကျောင်းလမ်းထဲက စိန်ပန်းပြာပင်တွေ သိတယ် အိမ်စည်။ ပြီးတော့ ... ငါထိုင်ငိုခဲ့တဲ့ ခုံကလေးမှာ ကော်ရက်ရှင်နဲ့ဇောထားတဲ့ “ကိုကိုထက် + အိမ်စည်မင်းဒင်” ဆိုတဲ့ စာတန်းကလေးလည်း သိတယ်။ ငါ့နာမည်မှာကတော့ နင်ခတ်ခဲ့တဲ့ ကွင်းစကွင်းပိတ်ကြီးနဲ့ပေါ့။ တကယ်ပဲ နင့်ဘဝထဲမှာ ငါဆိုတာ အဲဒီနေ့ကတည်းက သေဆုံးသွားခဲ့တာလား အိမ်စည်ရယ်။

နောက်နေ့ကစပြီး နင့်ကို ငါ မတွေ့ရတော့ဘူး။ နင် ကျောင်းလည်း မတတ်တော့သလို အဆောင်မှာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ငါ နင်နေတဲ့ မလှိုင်မြို့ကို လိုက်လာပါသေးတယ် အိမ်စည်။ ဒါပေမဲ့ ... နင်ပြောတော့ နင်တို့မလှိုင်မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆို။ ငါ့အတွက်တော့ ကျယ်ပြောလိုက်တာဟာ။ ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ အပ်တစ်ချောင်းကို လိုက်ရှာရသလိုပဲ နင့်ကို ငါ တွေ့အောင်မရှာနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း နင် မကိုင်ဘူးလေ။

အဲဒီရဲ့နောက်ပိုင်းရက်တွေဟာ ငါ့အတွက်တော့ အရမ်းကို ခက်ခဲခဲ့ပါတယ် အိမ်စည်။ ငါ့ဘေးမှာ နင်မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ကျောင်းထဲကို ငါမသွားချင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ အဝေးသင်ပဲ ပြောင်းတက်ပြီး မင်းညိုတို့မိသားစု အပြီးပြောင်းသွားတဲ့ ရန်ကုန်ကို ငါပါလိုက်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်တွေ တစ်ချည်းတစ်ခု ပြောင်းလုပ်ပြီး နင့်ကို မေ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ နင်သိလား အိမ်စည်။ အချိန်တွေကြာသွားခဲ့ပေမယ့်လို့ ငါ့ဒဏ်ရာက အခုထိ အကင်းမသေသေးဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

“အဲပီပီလမ်းကလည်း xx အရင်လိုပါလား xxx/တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တွေ xxx မခိုင်မြဲကြ xxx အချစ်တွေမိရဲ့လား xxx တို့ရဲ့အဖြစ်များ xxx အားလုံးပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေါ့ xxx ယုံနိုင်မလား”

ဘေးနဲ့ဆီက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာတဲ့ နောက်ထပ်ဖုန်းပြည်သံကြောင့် အတွေးစတိုက် ပြတ်တောက်သွားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မင်းညိုလည်း ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ မင်းညိုမျက်နှာက သူနဲ့ပုန်လို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မိုးရေ အနည်းငယ် ရွဲစိုနေတယ်။

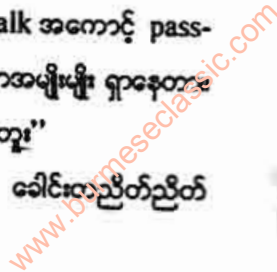
“မိုးကောင်းချက်ကလည်းကွာ လွန်လွန်းတယ်။ ရည်းစားကလည်း တစ်မှောင့်”

မင်းညိုကကားကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ... မင်းရည်းစားနဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ။ ငါ email နဲ့ g-talk အကောင့် password ကို တောင်းနေတာလေ။ မပေးလို့တဲ့၊ ပြဿနာအမျိုးမျိုး ရှာနေတာကြောင့် ငါနဲ့ပြတ်တော့မှာပဲ။ သိပ်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

မင်းညိုရဲ့စကားကြောင့် သူက ပြုံးမိကာ ခေါင်းလည်တံညိတ်

၁၄၀ အကြင်နာများကွတ်စွာစတူပိုများ

လုပ်ပြီး သူ့နှလုံးသားခွဲရင်းကာ ထုတ်ထားတဲ့အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို ပြောပြ
လိုက်မိတော့တယ်။

“ဟုတ်တယ် ... လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာက မိုးရေစက်တွေ
ကို လက်ခုပ်တစ်ခုနဲ့ ခံယူရသလိုပဲ။ လက်ထဲမှာ ကြာကြာဆုပ်ကိုင်ထားဖို့
ခက်တယ်လေ”

ရာဇဝင်ကို

People Magazine,

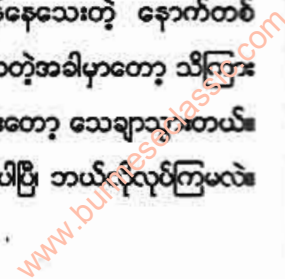
July, 213

တကယ်ရူးလောက်တယ် ဘောဘီ

Fashion Image magazine က April fool day နဲ့ သက်ဆိုင်
တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးရေးပေးပါဆိုပြီး တောင်းလာတဲ့အတွက် ရေးပေးဖြစ်
ခဲ့တာပါ။ မတ်မတ်ရရ အခုအချိန် (ဒီစာကိုရေးနေတဲ့နေ့ ၁၁-၉-၂၀၁၅)
အထိ ကျွန်တော်ရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ ဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး
ကို Happy Ending အဖြစ် ပေါင်းပေးတာဆိုလို့ ဒီတစ်ပုဒ်တည်း
သာလျှင် ရှိခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို စတင်မွေးဖွားပေးလာသူက
လင်းလက်လို့ပြောနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလို ဗရုတ်သုတ်ခ
လုပ်ဖို့ဆိုရင် နှစ်ခါမဲဆွယ်စရာမလိုတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လင်းလက်ရဲ့ “ဟဲ့
... မနက်ဖြန် april လ တစ်ရက်နေ့ဟဲ့။ ငါတို့ နင့်ကိုကိုကို april fool
လုပ်ရင်မကောင်းဘူးလား။ လသာ” ဆိုတာကို ကိုယ်က တက်တက်ကြွကြွ
ကြီးကိုပဲ ခေါင်းညိတ်အတည်ပြုလိုက်မိတာ။ ပြီးတော့ ... အမြဲတတွဲတွဲ
ရှိနေတတ်တဲ့ ကိုယ်တို့သုံးယောက်ထဲမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ နောက်တစ်
ယောက်ဖြစ်သူ ချူးချူးကပါ လက်ဝါးချင်းရိုက်လာတဲ့အခါမှာတော့ သိကြား
မင်းဆင်းဖျက်တောင် မပျက်တော့ဘူးဆိုတာ ပိုပြီးတော့ သေချာသွားတယ်။
“April fool လုပ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

၁၅၂ အပြင်နားကွတ်ကားစက္ကနီများ

ငါ့ကိုကိုက တော်တန်ရဲ့နဲ့တော့ အရှူးလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူက ဉာဏ်တအားပြေးတာ”

ကိုယ့်ရဲ့စကားကို လင်းလက်က လှောင်သလိုလိုနဲ့ တမင်တကာ လုပ်ချောင်းကြီးတွေ တဟုတ်ဟုတ် ဆိုးပြနေလိုက်ပြီးမှ ...

“အမယ်လေး ... ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပါပြီ။ ဘယ်လောက် ဉာဏ်ပြေးတဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ လသာရယ်၊ လူတိုင်းမှာ အားနည်းချက်ဆိုတာ ရှိပြီးသား။ အဲဒီလူရဲ့အားနည်းချက်ကိုသာ ကိုင်လှုပ်လိုက်စမ်းပါ။ သွက် သွက်ခါအောင်တောင် ရူးသွားဦးမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တို့သုံးယောက်သားက ကိုကိုရဲ့အားနည်းချက်ဆိုတာ တို အသေအလဲ စဉ်းစားဖော်ထုတ်ကြတယ်။ ကိုကိုရဲ့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး စသဖြင့် နယ်ပယ်တစ်ခုချင်းဆီကို ရှေ့လျားကာ ဘယ်အရာ ဟာ ကိုကိုရဲ့အားနည်းချက်ဖြစ်မလဲလို့ ရှာဖွေမိတယ်။ တစ်ယောက်က အဆို တင်သွင်းလိုက်၊ တစ်ယောက်က ပယ်ချလိုက်။ နောက်တစ်ယောက်က တင် ပြလာလိုက်၊ ကျန်တစ်ယောက်က ပယ်ချလိုက်နဲ့ အချိန်အတော်ကြာ တုန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အရှူးလုပ်နိုင်လောက်တဲ့ အားနည်းချက် ကြီးကြီးမားမား မတွေ့ရဘူး။

နောက်ဆုံး ထောင့်ငါးရာနယ်ပယ်ကို ရောက်လာကြတော့မှ ကိုယ် က တစ်စုံတစ်ခုကို သွားသတိရလိုက်တယ်။

“ငါ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုကိုက ငါ့ကို သိပ်ချစ် တာလေ။ အဲဒါကများ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ဖြစ်နေမလား”

ကိုယ့်ရဲ့စကားလည်းဆုံးရော လင်းလက်နဲ့ချူးချူးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့

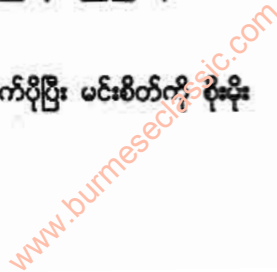
မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ လက်ဖြာသွားကြကာ အားရပါးရ ထအော် ကြတော့တယ်။

“ဝိုး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါတို့ အဲဒါကို ဘာကြောင့် မစဉ်းစားမိ ပါလိမ့်”

“ဟား ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုကောင်းထက်ယံရဲ့ အား နည်းချက်က နင်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနုဆတ်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းဟာ နှလုံးသားတဲ့။ ငါတို့ အဲဒါကို အသုံးချရမယ်။ ကိုကောင်းထက်ယံကြီးက နင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သည်းသည်းကိုလှုပ်လွန်းတယ်။ ငါတို့ကလည်း အဲဒါ ကို မနာလိုတယ်ပဲပြောပြော နည်းနည်းတော့ အမြင်ကတ်နေတာကြာပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပုံစံပေးရမယ် ... ဟဲ ဟဲ”

ချူးချူးတို့ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပဲ။ ကိုကိုက ကိုယ်နဲ့ ပတ် သက်လာရင် သည်းလွန်းကဲလွန်းတာ ကိုယ်သာ အသိဆုံး။ သဝန်တို တတ်တဲ့နေရာမှာဆိုရင်လည်း နောက်ထပ် ပြိုင်ဘက်မရှိလောက်အောင်ကို ပဲ တိုတတ်လွန်းတာပါ။ အဝတ်အစားဝတ်ရင် တအားတိုတာ၊ ပြတ်တာ မဝတ်ရ။ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်း မထားရ။ သူနဲ့အတူတူ တွဲသွား တဲ့အခါမျိုးဆိုရင်လည်း ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ကြာကြာ ကြည့်မိတာမျိုး မရှိရ။ မော်ဒယ်မင်းသားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပိုစတာ တစ်ခုခုကို ဘာရယ်မဟုတ် အနည်းငယ် ခပ်ကြာကြာစိုက်ကြည့်မိရင်တောင် ရစ်လို့ အတောမသတ်တော့။

“ဘာလဲ ... အဲဒီကောင်က ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး မင်းစိတ်ကို ဝိုးဝိုး ထားနိုင်လို့လား ... ဟုတ်လား ဘောဘီ”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကလည်း”

“မဟုတ်ရင် ဘာလို့ အဲလောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ”

“ဘယ်မှာစိုက်ကြည့်လို့လဲ၊ ဒီအတိုင်း ဘာရယ်မဟုတ် ဖျတ်ခနဲပဲ ကြည့်လိုက်မိတာပါ”

“ဖျတ်ခနဲတော့ မကပါဘူးကွာ။ ဖျတ်ခနဲထက်တော့ ကြာတယ် လှုပ်လိုက်”

အဲလိုမျိုးရယ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ကိုယ်က သူ့ထက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်နေရတာကို စိတ်ထဲမှာ တယ်ပြီးမကျေနပ်လှ။ သူ့ထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးတဲ့ ချစ်သူဖြစ်ချင်ပြီး “ဒီလောက်တောင် လိုတာထက် ပိုပြီး သဝန်တိုလွန်းတာ။ ကဲဟာ ... ကဲဟာ”

လို့ ရွတ်ကာ သူ့ခေါင်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက် ပစ်ချင်တော့တာပါ။

တစ်ခါကလည်း ကြည့်ဦး။ ကိုယ်က One Direction ပရိသတ် ဆိုတော့ လင်းလက်ဆီက One Direction အဖွဲ့သားငါးယောက်ရဲ့ပုံတွေ ထစ်ယောက်တစ်လှည့်ပြောင်းနေတဲ့ live wallpaper လေး ရတာနဲ့ ကိုယ့် ဖုန်းထဲမှာ Bluetooth နဲ့ကူးပြီး တင်ထားလိုက်မိတာ။ ဒါကို သူလည်း တွေ့သွားရော ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲက ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလှယူပြီး reset ချပစ်လိုက်ပါရောလား။ ပြီးတော့ နှစ်ရက်လောက် ဖုန်း ကို ပြန်မပေးဘူး။ ပြန်ပေးတဲ့အခါကျတော့မှ ဖွင့်ကြည့်တော့ wallpaper နေရာမှာ သူ့ပုံကြီးက မိန့်မိန့်ကြီးနေရာယူလို့။ Gallery ထဲမှာ တစ်ကိုယ် တော် နေရာယူနေတာကျတော့လည်း သူ့ပုံတွေချည်းပဲ။ Contacts ထဲမှာ

ရှိနေတာကလည်း သူ့နံပါတ်တစ်ခုတည်းရယ်။ ကျန်တဲ့ တခြား data တွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဘာတစ်ခုမှ ပါမလာတော့ဘူး။ ကိုယ့်မှာ ငိုရအခက်၊ ရယ်ရ အခက်။

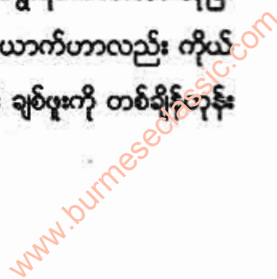
အဲလို ... အဲလို အလားတူကိစ္စတွေ အများကြီးကို ပြောပြရမယ် ဆိုရင် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်တွေထက်တောင် ရှည်လျားနေမှာ အမှန်ပါ ပဲ။

“ကဲ ... သတ်ကွင်းကို တွေ့ပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပြောဦး”

“လွယ်ပါတယ်ဟာ။ နင့်ကိုကိုက သဝန်တိုအိုးကြီးဆိုတော့ ကိုင် လှုပ်ရ လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အရွိုက်ထိအောင် ရိုက်မှာဆိုတော့ ငါတို့ တွေ ချစ်ဖူးကို အကူအညီတောင်းရမယ်”

“ချစ်ဖူး”

ချစ်ဖူးဆိုတာက တစ်ချိန်တုန်းက ကိုကိုပြိုင်ဘက်ဆိုပါတော့။ ချစ်ဖူးက ချူးချူးနဲ့ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တွေနဲ့က ခွယ်တူ။ ကွာလှ တစ်နှစ်ပေါ့။ အဲဒီချစ်ဖူးနဲ့ကိုကိုနဲ့က ကိုယ့်ကို တစ်ခေတ် တစ်ခါက အပြိုင်ပိုးပန်းခဲ့ကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်က ကိုကိုကိုမှ ရင် ခုန်သွားမိတော့လည်း ချစ်ဖူးခမျာ ကျန်နေခဲ့တဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်သွားရှာတာ ပါ။ ချူးချူးကတောင် ကိုယ့်ကို သူ့အစ်ကိုကို မရွေးရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်ကောက်ခဲ့သေးတာ။ ပြီးတော့ အဲဒီကိုကိုတစ်ယောက်ဟာလည်း ကိုယ် တစ်ယောက်လုံးက သူ့ဘက်မှာ ပါလာတာတောင် ချစ်ဖူးကို တစ်ချိန်တုန်း က အရှိန်နဲ့ အခုထိ အစာမကြေ။

“အဲဒီချစ်ပွားဆိုတဲ့ငါတို့နဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်းပါ ဘောဘီရာ။ ကိုယ် အမှန်းသုံးလူသားက အဲဒီကောင်ပဲ”

ပြီးတော့ ချူးချူးကိုတောင်မှ ချစ်ပွားနဲ့အမျိုးတော်လို့ဆိုပြီး အပေါင်း အသင်းမလုပ်ဖို့ တားခဲ့သေးတာ။ ချစ်ပွားဆိုတာကတော့ ကိုယ်နဲ့ အစက တည်းက ရင်းနှီးသူလည်း မဟုတ်။ ချူးချူးအမျိုးဆိုတာလောက်ကိုပဲ ကိုယ် က သိထားခဲ့တာမျိုးလောက်သာဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကို ချစ်လှပါ့ချည်ရဲ့လုပ်လာမှ သာ နည်းနည်းရင်းနှီးသလိုရှိလာသူမို့ ကိုကိုကို ရွေးချယ်အပြီးမှာ ထပ် မပတ်သက်ဘဲ ခပ်တန်းတန်းနေလိုက်လို့ရပေမယ့် ချူးချူးဆိုတာကတော့ ကိုယ်နဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေါင်းသင်းလာတဲ့ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်လေ။ ဘယ်လိုလုပ် သူ့စကား နားထောင်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ သူနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်ရတော့တာပေါ့။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို ပြောမရတဲ့ အဆုံးမှာ မကျေနပ် ကျေနပ်နဲ့ လက်လျှော့သွားတော့တာ။ အဲဒါကြောင့် ချူးချူးကလည်း ကိုကိုကို နည်းနည်းအပြင်ကတယ်လို့ ပြောတာ။

“ဖြစ်ပါ့မလားဟဲ့ ငါ့ကိုကိုက အဲဒီတစ်ယောက်ကို အသေရင်ခံနေ တာနော်။ ရှေးခံက ထင်ထားတာထက် ကြီးသွားမယ်။ ပြန်ဖြည့်မရအောင် တော့ မလုပ်နဲ့”

“အမယ်လေးဟယ် ... ငါ့အမျိုးကလည်း သူ့ဖယားနဲ့သူ ရှိနေပါ ပြီဟယ်။ ဒီအချိန်မှာ နင့်ကိုကိုက မျှစားပျံ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဟိုက စိတ် မပါတော့ပါဘူး။ ဖြစ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ လသာရယ် ... ငါတို့ ပြန်ဖြည့်ပေးမှာပေါ့။ စိတ်မူ မနေနဲ့”

“နင်တို့ အာမခံရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ပြော ... ချစ်ပွားကို ငါတို့ အကွက်ထဲ ဘယ်လိုဆွဲသွင်းမှာလဲ”

“ဒီလိုဟာ ... နင်နဲ့ချစ်ပွားက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ရယ် ရယ်မောမောပုံစံနဲ့ အတူစားသောက်နေတာတို့ shopping ထွက်နေတဲ့ပုံတို့ ကို ငါတို့က လုပ်ကြံပြီးတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူမယ်ဟာ။ သဘာဝကျကျလေး ပေါ့။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို နင့်ကိုကိုဆီကို ပို့လိုက်မယ်လေ။ ဟီး ဟီး ... နင့်ကိုကို မရှူးရင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုပြော”

လင်းလက်စကားအဆုံး ကိုကိုဖြစ်နေမယ့်ပုံကြီးကို အတွေးထဲမှာ မြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်။ ပေါက်ကွဲမှုအတိုင်းအတာကတော့ တကယ့်ကို မတွေးရဲစရာ။ အဲဒီလိုပေါက်ကွဲနေတုန်းမှာ ကိုယ်က မနက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး သူနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်နေလိုက်ရင် သူက ကိုယ်သွားနေကျနေရာတွေ အကုန်လုံးကို အရှူးမီးပိုင်းအိုက်တင်နဲ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာတော့မှာ။ မတွေ့ရင် ပိုဒေါသထွက်၊ ပိုပေါက်ကွဲ။

သူ နည်းနည်းငြိမ်သွားတော့မှ ကိုယ်တို့အဖွဲ့တွေ သူ့ဆီ အတူတူ သွားပြီး ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံရှင်းပြကာ april fool လုပ်တာပါဆိုတာကို သွားရှင်းပြလိုက်ကြရင် သူ ဘယ်လိုများနေမှာပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကို ကိုင်များ ပေါက်လေမလား။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါလောက်တော့ ကိုကိုကို ဆွချင်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကြီးက တကယ်မဟုတ်တဲ့အပြင် လူတွေ အများကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းကာ ပျော်ပျော်စေ အရှူးလုပ်ကြတာပဲဟား။ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ရင် သူ နားလည်လက်ခံပေးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

“အိုခေ ... ချမယ်ဟာ”

အချိန်ကလည်း သိပ်အများကြီး မရတော့တဲ့အခါ ချစ်ဖူးဆီကို ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းဆက်ရတယ်။ ချစ်ဖူးကတော့ နှစ်ခါမဲမဲဆွယ်ရချေ။

“ကူညီမယ် ... ကူညီမယ်၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီဘီးကျဲကြီးကို သိပ်အစာကြေလှတာ မဟုတ်တော့ နည်းနည်းလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွချင်နေတာ။ အခွင့်အခါသင့်တုန်း ဝင်နက်ရမှာပေါ့။ ပြော ... ဘယ်မှာဆိုကြမလဲ။ ကိုယ့်ရင်ခွန်သံအစစ်လေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့မယ်၊ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရအောင်လို့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ချစ်ဖူးတို့အတွဲက Junction Square မှာ ဆုံလိုက်ကြပြီး စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြံဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်လိုက်ကြတယ်။ ကိုယ်နဲ့ချစ်ဖူးနဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရယ်ရယ်မောမော စားသောက်နေတဲ့ပုံတွေ၊ ဆိုင်ခန်းတွေမှာ လျှောက်ပတ်ကာ ဈေးဝယ်နေကြပုံတွေ။ ပြီးတော့ တစ်ရက်တည်း မထင်ရလေဘဲ ကွယ်ရာမှာ လစ်ရင်လစ်သလို ခဏခဏ ချိန်းတွေ့နေကြပုံမျိုး ထင်ရလေအောင် အဝတ်အစားတွေကိုလည်း လေးငါးစုံလောက် ပြောင်းလဲကာ ဇာတ်လမ်းဆင် ရိုက်ကူးကြတယ်။

“ဟဲ့ ချစ်ဖူး ... နင်က နည်းနည်းလောက် ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းနေစမ်းပါ။ နင့်ပုံစံက တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... လသာကလည်း အတူတူပဲ။ လသာကကျတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်မှာကိုသိလို့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ လှလှလေးဖြစ်နေအောင် တမင်ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ပဲကျွေးနေသလိုကြီး။ နင်တို့က ဓာတ်ပုံရိုက်မှာကို မသိဘူးလေဟယ်။ အဲဒီတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် Free style နေကြစမ်းပါ။

ထွက်လာတဲ့ဓာတ်ပုံကလည်း ခိုးရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့တော့ တူရမှာပေါ့ဟဲ့”

ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီးသွားတော့ အားလုံး ခြေတိုနေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ မနားအားသေး။ တက်ညီလက်ညီပဲ ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ချီတက်သွားကြကာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေကို ကူးကြရပြန်တယ်။ ဓာတ်ပုံတွေက ငါးဆယ့်ငါးပုံတောင် ရပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်တွေကလည်း လုံးဝ အကယ်ဒမီရှောင်အထာတွေနဲ့ ပီပြင်ကြလေတော့ ကိုယ်တို့တွေကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုပဲ ပြုပြင် သေချာပေါက် သမီးရည်းစားအတွဲ ပျော်မြူးနေတယ်ပဲ ထင်ကြမှာပါ။ ကိုကိုလို သဝန်တို့တတ်လွန်းတဲ့ သူမျိုးသာဆိုရင် ပြောမနေပါနဲ့တော့။

ဖုန်းကို ခုတင်အစွန်းနားမှာတင်ထားကာ ကိုယ်ကတော့ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။ ကိုကိုလက်ထဲကို အခုလောက်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံတွေ ရောက်လောက်ပါပြီ။ ဓာတ်ပုံပို့ဖို့တာဝန်ကိုကလင်းလက်က တာဝန်ယူထားတာလေ။ မနက်စောစောမှာ လင်းလက်က ကိုကိုတို့ခြံရှေ့ကိုရောက်အောင်သွားပြီး ကိုကိုတို့ အိမ်ခြံတံခါးသံပန်းကြားမှာ ပါဆယ်ထုပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ညှပ်ထား။ ပြီးရင် လင်းလက်ရဲ့ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ကိုကိုဆီဖုန်းဆက်ပြီး “ကိုကောင်းထက်ယံလားဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်ခြံတံခါးမှာ ခင်ဗျားအတွက် surprise ပြန်စေမယ့် ပစ္စည်းတချို့ ကျွန်တော် ထားခဲ့တယ်။ ထွက်ကြည့်လိုက်ပါဦး” ဆိုပြီး

www.burmeseclassic.com

ဖုန်းဆက်လိုက်မှာ။

ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုကိုဆီက ဖုန်းဝင်လာပြီ။ သေချာပါ
တယ်။ ဒါဟာ ကိုကိုလက်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေရောက်နေပြီဖြစ်လို့ပဲ။ ကိုကို
ဘယ်လောက်များ ပေါက်ကွဲနေမှာပါလိမ့်။ ဟီး ဟီး... မြင်ချင်လိုက်တာ။

ကိုယ်က မကိုင်ဘဲထားတော့ ဖုန်းက ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်
မကြာ။ နောက်တစ်ကော ထပ်ဝင်လာပြန်တယ်။ ဒါက ကိုကိုအကျင့်။
သူ့ဖုန်းခေါ်လို့မကိုင်ရင် မကိုင်မချင်း ခေါ်တော့မှာ။ မနေ့က ချူးချူးမှာထား
တဲ့ စကားတွေကို တစ်ချက်သွားသတိရမိပြန်တယ်။

“ကိုကောင်းထက်ယံဆီက ဖုန်းလာရင် သူ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ်
နှင့် လုံးဝမကိုင်ခဲ့နော် လသာ။ ဒီအတိုင်းသာ ပစ်ထားလိုက်။ နင့်ကို ခေါ်လို့
မရရင် ငါတို့ဆီကိုလည်း သူက ခေါ်မှာပဲ။ ငါတို့လည်း မကိုင်ဘူး။ ပြီးမှ
ငါတို့ အတူတူသွားရှင်းပြကြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

သူတို့တွေက နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်ကျမှ ကိုယ့်အိမ်မှာ လာစုံ
ကြမှာပါ။ ပြီးတော့မှ ကိုကိုဆီကို အတူတူသွားကာ april fool အော်ကြမှာ။
အစီအစဉ်က အဲဒီလို။

ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လွဲချလိုက်ရင်းကနေ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်မိတော့
missed call ပေါင်းက ဆယ့်နှစ်ခုတောင်ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့... ဖုန်းက
ထပ်လာနေတုန်း။ နေပါလေ့စေ။ ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ ကိုကိုကို ကောင်း
ကောင်းနှိပ်စက်ရပါမယ်။

အတွေးနဲ့အတူ ပြူးလိုက်စဉ်မှာပဲ ခြံရှေ့ဘက်ဆီက ကားဟွန်းဆံ
အရှည်ကြီးတစ်ခုကြောင့် အိပ်ရာပေါ်ကထကာ ခြံရှေ့ဘက်ဆီသို့ ပြတင်းတံဆိ

လိုက်ကာကြားကနေ အသာချောင်းကြည့်လိုက်မိတော့။

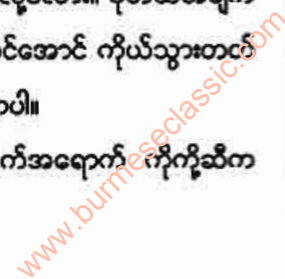
အောင်မလေးလေး ကိုကို။ ခြံရှေ့လမ်းကြားထဲမှာက ကိုကို
ကားရယ်ပါ။ တောင်ဘက်လမ်းထိပ်ကနေ မြောက်ဘက်လမ်းထိပ်ဘက်ဆီ
ကို ဟွန်းသံအရှည်ကြီးပေးပြီးတော့ မောင်းသွားတာ။ ကိုယ့်အခန်းရှိရာ
ဘက်ဆီကိုလည်း မော့ကြည့်သွားသေးရဲ့။ ဒါ... ကိုယ့်ကို အိမ်မှာရှိ၊ မရှိ
လာ check တာပဲနေမှာ။ ဖုန်းကလည်း တစ်ကောပြီးတစ်ကော အဆက်
မပြတ် မြည်နေတုန်းပဲ။ ဒီအချိန်မှာပဲ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင်က ဝင်
လာပြန်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုဆီက မက်ဆေ့ချ်။

“ဖုန်းကိုင်စမ်း ဘောဘီ၊ ကိုယ် အရမ်းစိတ်တိုနေတယ်၊ ဖုန်းကိုင်
ပါ”

တဲ့။ ကိုကို အရမ်းကို စိတ်တွေလှုပ်ရှားယမ်းခါနေပုံပါပဲ။ ကိုယ်
တို့တွေလုပ်တာ နည်းနည်းများ လွန်သွားသလားမသိ။ အို... အဖျော်
လုပ်တာပဲဟာ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က april လတစ်ရက်နေ့ဆိုတာကိုတောင်
သူက သတိမထားမိဘူးတဲ့လား။ ဟွန်း... သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲ မှတ်ပေါ့။

ခြံထဲကိုတော့ ဝင်မလာရဲတဲ့ ကိုကိုကားက လမ်းကြားထဲမှာပဲ
အခေါက်ပေါင်းမရေနိုင်အောင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်နဲ့ အချိန်အတော်ကြာ
အောင် မောင်းနေပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ကိုယ်ထွက်မလာမှန်း သိလို့ပဲ
လား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာ ကိုယ်ရှိမနေဘူး ထင်လို့ပဲလား။ ဒုတိယအချက်
ကိုသာ သူထင်လို့ကတော့ ရန်ကုန်တစ်ခွင့် ပြုပြင်အောင် ကိုယ်သွားတင်
တဲ့နေရာတွေ မှန်သမျှကို သူလိုက်ရှာနေတော့မှာပါ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့လယ် ဆယ်တစ်နာရီလောက်အရောက် ကိုကိုဆီက

ဖုန်း missed call ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးခုလည်းအရောက်မှာ ကိုကို့ဆီ
က ဖုန်းခေါ်မှုတွေ ရပ်သွားပြီး အခြားနံပါတ်တစ်ခုနဲ့ ဖုန်းတစ်ကော ဝင်
လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကောက်ကိုင်လိုက်မိစဉ်မှာပဲ ...

“ဘောဘီ”

ကြားလိုက်ရတာက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ ကိုကို့အသံ အကျယ်
ကြီး ကိုယ့်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး တုန်တောင်သွားရတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပဲ
ကိုယ်က ဖုန်းကိုချလိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ကိုကို့ဆီက ထွက်လာတဲ့ စကား
ကြောင့် ဖုန်းချလိုက်မယ် စိတ်ကူးက အထမမြောက်လိုက်။

“ဖုန်းမချနဲ့နော် ဘောဘီ ... မင်းကိုင်ထား။ မင်း အခု ဘယ်ရောက်
နေတာလဲ ပြောစမ်း။ ငါ ဒီလောက်ဖုန်းခေါ်နေတာကို ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာ
လဲ။ မင်း မင်း ... လုပ်ရက်တယ်ဘောဘီရာ။ မင်း လုပ်ရက်တယ်။ ငါ ဒီမှာ
တက္ကသိုလ်နေပြီကွ။ အဲဒါ မင်းသိလား။ မင်းကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါတောင်
သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိလား”

ကိုကို့အသံက တကယ့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ကြီး။ ကိုကို
အတော်ကြီးကိုပဲ ခံစားနေရတဲ့ပုံရယ်ပါ။ ကိုယ်လုပ်တာ နည်းနည်းများ
လွန်သွားပြီလားမသိ။ ကိုယ်က ပျော်စေပျက်စေလုပ်တာပေမယ့် တစ်ဖက်
လူက ရင်နဲ့မဆံ့အောင် ခံစားလိုက်ရတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ပျော်စရာကောင်း
ပါတော့မလား။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုလည်းပဲ ကိုကို တအားခံစား
သွားရတာကိုသိတော့ စိတ်ထဲမှာမကောင်း။ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ နောင်ထ
ရသလိုလို။

အို ... တော်ပြီ တော်ပြီ ကိုကို့ကို ဆက်ပြီး မနှိပ်စက်ရက်တော့ဘူး။

ဘာ april fool မှလည်း မလုပ်တော့ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ April fool
လုပ်တာ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ကြာရင် ကိုကို တကယ်ရူးသွပ်
သွားလိမ့်မယ်။ “အဖြစ်ကိုသည်းလွန်းတယ်” လို့ လင်းလက်ကို ချူးချူးတို့
ပြောချင်လည်း ပြောကြပါစေတော့။ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့
မယ်။

ဒါနဲ့ ကိုယ်က အကြောင်းစုံရှင်းပြဖို့ အစပျိုးတဲ့အနေနဲ့ “ကိုကို
ဘောဘီရှင်းပြမယ်” လို့ဆိုကာ ရှိသေးတယ်။ ကိုကိုက ထအော်ပြန်တယ်။

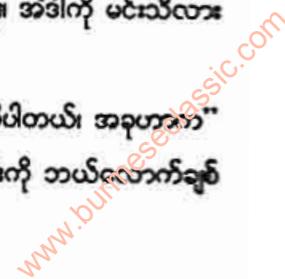
“မရှင်းနဲ့ ... မင်း ဘာမှမရှင်းနဲ့။ မင်း ဘာတွေများ ငါ့ကို ထပ်ညှာ
ဦးမလို့လဲ ဘောဘီရယ်။ ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ ငါ့မှာတော့
မင်းကို ချစ်လိုက်ရတာကွာ။ မင်းကတော့ ငါ့ကွယ်ရာမှာ အခြားတစ်ယောက်
နဲ့ သာယာလို့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မဟုတ်ဘူး ... တကယ်က”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ... ဘာမဟုတ်တာလဲ။ အခု ငါ့ဆီမှာ ဘာ
တွေရောက်နေတယ်ထင်လဲ။ ဟမ် ... ဘောဘီ။ မင်းနဲ့ ဟိုချစ်ဖူးဆိုတဲ့
အကောင် ပျော်မြူးနေတဲ့ပုံတွေကွ။ အဲဒါ မင်းသိလား။ ဒီလောက်တောင်
သက်သေအိုင်အလုံနဲ့ တွေ့နေရတာတောင် မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုအကွက်
တွေနဲ့ ထပ်လိမ့်ဦးမလို့လဲ။ ပြော ... ငါကတော့ မင်းကို ချစ်လိုက်ရတာ။
ငါ့ ကိုယ်ငါထက်တောင် ငါက မင်းကို ပိုချစ်တာကွ။ အဲဒါကို မင်းသိလား
ဘောဘီ”

“သိ ... သိပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဘောဘီသိပါတယ်၊ အခုဟာက”

“မသိပါဘူး။ မင်း မသိပါဘူးကွာ။ ငါ မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်

တယ်ဆိုတာ မင်းမခံစားတတ်ပါဘူး။ ဘယ်ခံစားတတ်မလဲ။ မင်းက ငါ့ကို တကယ်မှမချစ်တာ။ မတန်ဘူးကွာ။ လုံးဝမတန်ဘူး။ မင်းကိုငါ ချစ်ခဲ့ရတာ လုံးဝကိုမတန်ဘူး။ မင်းကြားဖူးလား ဘေဘီ။ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီး တယ်တဲ့။ သတ်မယ်။ မင်းကိုလည်း သတ်မယ်။ မင်းအကောင်ကိုလည်း သတ်မယ်။ ပြီးရင် ... ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သတ်သေမယ်။ မင်း ငါ့ကို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ထားသွားဖို့မစဉ်းစားနဲ့။ မရဘူး။ ဒီဘဝမှာ မင်းကိုငါ မပိုင်ဆိုင်ရရင် တခြားဘယ်သူမှလည်း မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး’

ပြောပြီး ကိုကိုက ဖုန်းချသွားတယ်။ ကိုယ်ပြန်ခေါ်တော့လည်း မကိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်မှာ တောင်ပြေးရမလို့၊ မြောက်ပြေးရမလို့နဲ့ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်သွားရတယ်။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ပါဘူး။ လင်း လက်တို့ ချူးချူးတို့ကိုခေါ်ပြီး ကိုကိုနားလည်သွားအောင် အမြန်ဆုံး သွားရှင်း ပြမှ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီလိုမှမရှင်းပြရင် ကိုကိုက ထင်ရာစိုင်းတော့မှာ။ ကိုကိုဒေါသ ကို ကိုယ်သာအသိဆုံး။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် နည်းနည်းလေးမှ အတိမ်း အစောင်းခံတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့ လင်းလက်ဆီ ဖုန်းခေါ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဖုန်းက မအား သေးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ချူးချူးဆီကို ပြောင်းခေါ်ရပြန်တော့လည်း ချူးချူးဖုန်းက ပါ busy ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ကျွတ် ... ဟာကွာ။ ဒင်းတို့ကလည်း အရေးထဲ မှ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်ကြာတဲ့အထိ နှစ်ယောက်စလုံးက ခေါ်လို့မရတဲ့ အဆုံးမှာတော့ ကိုယ်က နှစ်လမ်းကျော်မှာရှိတဲ့ ချူးချူးအိမ်ကို ပြေးထွက် လာခဲ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခြံတံခါးဝအရောက်မှာတင်ပဲ ချူးချူးဆီက

ဖုန်းဝင်လာတယ်။

“ဟဲ့ မိချူး ... နင့်ဖုန်းကို ခေါ်နေတာကြာလှပြီ။ ဒီမှာ ပြဿနာ တက်နေပြီဟဲ့”

“နင့်ပြဿနာက နောက်မှ အပြဿနာတက်နေတာက ဒီမှာဟဲ့။ နင့်ကိုကို ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးဆွဲပြီး ငါ့အိမ်ရောက်လာတယ်။ ငါ့ အိမ်ကိုချစ်ဖူးကလည်း ဒီမှာရောက်နေတာဟာ။ ဒီမှာ နှစ်ယောက်သား သတ် ကုန်ကြပြီ”

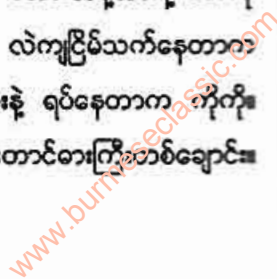
“ဟမ်”

ချူးချူးတို့အိမ်ကို အားကုန်ထုတ်ပြီး ပြေးလာခဲ့လိုက်တယ်။ ဘုရား ... ဘုရား ဘာမှ ဘာမှမဖြစ်ကြပါစေနဲ့။ ကိုကို ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေ တာလဲ။ လသာပြောတာကို ဆိုးအောင်နားထောင်ဦးမှပေါ့ ကိုကိုရယ်။ ထစ်ခနဲဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသကို ရှေ့တန်းတင်ရတာလဲ။ မစ၊ ကြပါ။ နတ် မြတ် နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့ ကူညီပေးကြပါ။

ချူးချူးတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကိုကိုကားကို ခြံရှေ့မှာတင် တွေ့တယ်။ ခြံတံခါးကြီးက ပွင့်လျက်ကြီး။ ဒါနဲ့ အထဲထိအောင် ပြေးဝင် လာခဲ့လိုက်တယ်။ ပေါ်တီကိုအောက်အရောက်မှာတော့ -

“ဟင်”

ကြမ်းပြင်မှာ ၎င်းတုတ်ထိုင်ကာ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အော်ငို နေတာက ချူးချူး။ ပြီးတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျငြိမ်သက်နေတာက ချစ်ဖူး။ ကိုယ့်ကို ကျောပေးလျက်အနေအထားနဲ့ ရပ်နေတာက ကိုကို။ ကိုကိုလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာက ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးအိမ်ချောင်း။

အဲဒီငှက်ကြီးတောင်စားကြီးကနေ ရဲရဲတောက်နေတဲ့သွေးတွေက ကြမ်း
မြင်ပေါ်ကို တစ်စက်စက်စီးကျလို့။

အဲဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး ကိုယ်က ရှုပ်ရှင်ပြကွက်တစ်ခုကို pause
ခလုတ်နှိပ်ရပ်လိုက်သလို ငြိမ်သက်ကာ ကြက်သေသေနေမိတုန်းမှာပဲ ကျော
ပေးထားတဲ့ ကိုကိုက ကိုယ့်ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာတော့
တယ်။ မြင်လိုက်ရတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကြီးက တင်းမာခက်ထန်လို့။ ပြီးတော့
ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာရှိတဲ့ မျက်ဆံနက်တစ်ခုက မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ အရူး
တစ်ယောက်လို ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေတယ်။ ကိုကိုမျက်နှာနဲ့
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာကလည်း သွေးတွေက မြင်မကောင်းလောက်အောင်
ပေကျလို့။ နောက် ... ကိုကိုက ကိုယ့်ဆီကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်
လာနေတယ်။

ဒီတော့မှ ကိုယ်လည်း အော်ရမှာကို သတိရပြီး ကြောက်အား
လန့်အားနဲ့ အသံကုန်ထုတ်ကာ အာခေါင်ခြစ်ပြီးအော်လိုက်မိတော့တယ်။

“အား”

နောက်တော့ ကိုယ်ဟာ စိတ်နဲ့လူ တခြားစီဖြစ်သွားသလို ခံစား
လိုက်ရတာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားတော့တယ်။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်

ပြတ်သွားသလဲတော့မသိ။ ကိုယ်သတိရလာတော့ ကိုယ့်ညာဘက်ဘေးမှာ
ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက ကိုကိုမျက်နှာကြီးကို။ ဒီမှာတင်ပဲ ကိုယ်က
ပက်လက်လန်နေရာကနေ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ လူးလဲထလိုက်မိကာ -

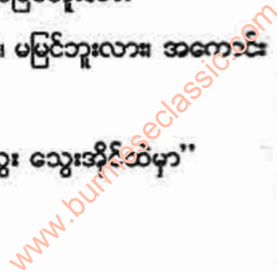
“အား ဘောဘီ ... ဘောဘီတောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဘောဘီ
ချစ်တာက ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပါ ကိုကိုရယ်။ ဘောဘီ ကိုကိုက
လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ချစ်ဖူးနဲ့ကိစ္စကလည်း ကိုကိုကို
april fool လုပ်တာပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကို ... ကိုကို လူသတ်လိုက်ပြီလား
ဟင်၊ ချစ်ဖူး ... ချစ်ဖူးရော၊ သူ သူသေသွားပြီလားဟင်၊ သူသေသွားပြီ
လား။ သူ့ကို ကိုကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီလား ဟုတ်လား။ ကိုကို သူ့ကို သတ်
ပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“ကိုကို” ချင်း ထပ်အောင် ပြောပြီး အကြောင်းစုံကို တရစပ်
သွေးရှူးသွေးတန်းရှင်းပြမိနေတဲ့ကိုယ့်ကို ကိုကိုက ပြုံးစေခဲ့ ကြည့်လာရင်း
ကနေ ကိုယ့်ရဲ့နောက်ဘက်ကို မျက်စိပစ်ပြတယ်။ ဒီတော့မှ ကိုယ်က
မကြည့်မိသေးတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဘယ်ဘက်ဘေးဆီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့
တွေ့လိုက်ရတာက ရယ်ချင်စိတ်တွေကို မနည်းအောင်အီးထိန်းချုပ်ထားရတဲ့
မျက်နှာပေးနဲ့ လူတွေ။

“ဟင် ... လင်းလက်၊ ချူးချူး။ ချစ်ဖူး ... ချစ်ဖူး၊ ရှင် ရှင်
ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင် ရှင် ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ဟဲ ဟဲ ... ကိုယ်က ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ မမြင်ဘူးလား၊ အကော၁င်း
ကြီးပဲဟာ”

“မ ... မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို ... သွေး သွေးအိမ်ထဲမှာ”

ကိုယ့်စကားအဆုံး အကုန်လုံးက အခန်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွား
မတတ် ရယ်နည်းပေါင်မျိုးစုံနဲ့ အော်ရယ်ကြတော့တယ်။ ဘာလဲ ... ဘာ
ဖြစ်ကြတာလဲ။ ကိုယ့်စကားထဲမှာ ဘာများရယ်စရာပါလို့လဲ။ ရယ်နေတာ
တွေက တော်တော်နဲ့ကို အတောမသတ်။ ကိုယ့်ကို အလယ်မှာထားပြီး
မပြီးနိုင် မစီးနိုင်လောက်အောင် ဝိုင်းရယ်နေကြတော့တာ။ ဒီတော့မှ ကိုယ်
က တစ်စုံတစ်ခုကို လင်းခနဲ သိလိုက်ရတော့တာပါ။

သူတို့ သူတို့တွေ အကုန်လုံးက ကိုယ့်ကိုဝိုင်းပြီး အရူးလုပ်ကြတာ
ပေါ့။ ကိုယ်က ကိုကိုကို အရူးလုပ်နေတုန်းမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အရူး
ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုကိုကရော ဘယ်တုန်းက ဒါမျိုး
တွေ လုပ်တတ်သွားတာပါလိမ့်။

“ဟင် ... နင်တို့ နင်တို့တွေ၊ ပြီးတော့ ရှင်ရော”

ဆိုပြီး ကိုယ်က ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ လင်းလက်နဲ့ ချူးချူးတို့ကို
ရော ချစ်ဖူးကိုပါ အနားက ခေါင်းအုံးနဲ့ အရှက်သည်းစွာ လိုက်ရိုက်မိတော့
သူတို့က တဟားဟားအော်ရယ်ရင်းကနေ “အရူးမလေး ခံလိုက်ရပြီ” လို့
အော်ပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ထွက်ပြေးကြတော့တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အနား
မှာ စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနဲ့ ကျန်နေခဲ့တာက ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းရယ်။

“ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုကို မကောင်းဘူး။ ဘေဘီက သူ့ကို
အရူးလုပ်မလို့ဘာကို သူက အကုန်လုံးနဲ့ ပေါင်းကြပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်အရူး
လုပ်တယ်။ ကဲကွာ ... ကဲကွာ ... ကဲကွာ”

ပြောလည်းပြော အရှက်သည်းသည်းနဲ့ ကိုကိုရင်ဘတ်ကိုလည်း
လက်သီးဆုပ်တွေနဲ့ တရစပ်နဲ့ ထုရိုက်ပစ်လိုက်မိတော့ ကိုကိုက အမြင်ကတ်ဖို့

ကောင်းလောက်အောင် အော်ရယ်နေတော့တယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကို
သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် တော်တော်ဆိုတာပဲနော်။ အရူးမလေးတစ်ယောက်ကိုမှ
ချစ်မိရတယ်လို့ ... ဟား ဟား”

“ကိုကိုနော်”

ကိုယ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ကာ မျက်စောင်းထိုးမိတော့
သူက ကိုယ့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာလေး ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ့်
မျက်နှာကို ငုံ့မိုးကြည့်လာရင်း တိမ်းညွတ်ဖွယ်စကားကို ပြောလာတော့တယ်။

“သိလား ဘေဘီရဲ့၊ အခု ဘေဘီရူးတယ်ဆိုတာက တကယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ April fool ခဏလေးပဲ အရူးဖြစ်သွားတာ၊ ဘေဘီသာ
ကိုယ့်ကို တကယ်ထားခဲ့ကြည့်၊ ကိုယ်က တကယ်ရူးရမှာပါ ဘေဘီရယ်”

ရာဇဝင်ကို
Fashion Image
April, 2014

စာရေးဆရာ ရာဇဝင်ကို၏
ရေးသားထုတ်ဝေပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲက ပြဇာတ် (ဗီဒီယို)
- ၂။ ဗန်ဂိုးရဲ့နေကြာခင်းထဲမှာ (ပ-ဗီဒီယို)
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်း (ဒု-ဗီဒီယို)
- ၃။ ရည်းစားတစ်ခုလပ်များ (ရုပ်ရှင်)
- ၄။ ငါ့အသည်းပေါ်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး
ရည်းစားလာဂါထာရွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေး (ဗီဒီယို)
- ၅။ အရှေ့တောင်အာရှရဲ့ အချစ်တတ်ဆုံးယောက်ျား (ဗီဒီယို)
- ၆။ အနမ်းတွေပူဆာမလို့ (ဗီဒီယို)
- ၇။ ယခုနှစ်တွင် ရာသီဥတုကောင်းမွန်သော
ကြောင့် အချစ်များ ထွက်နှုန်းတိုး၏ (ဗီဒီယို)
- ၈။ အချစ်ရှိရာအရပ်သို့ ဖျက်နှာမှု၌
စပ်သောကဗျာ (ဗီဒီယို)
- ၉။ ဂန်းနမ်းစတိုင်လ် (ဗီဒီယို)
- ၁၀။ နင်ရယ် ငါရယ် လူကြမ်းတွေရယ် (ဗီဒီယို)
- ၁၁။ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ပိန်းပပျိုများ (ဗီဒီယို)
- ၁၂။ လော်လီပေါ့ (ဗီဒီယို)
- ၁၃။ နှင်းဆီကွန်ရက် (ဗီဒီယို)

- ၁၄။ အပျိုကြီးအထာ (ဗီဒီယို)
- ၁၅။ ကျွန်တော့်မှာ သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ရတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် (ဗီဒီယို)
- ၁၆။ စင်ဒရဲလားရှာပုံတော် (ဗီဒီယို)
- ၁၇။ လက်ခုပ်ထဲက မိုးရေစက်များ (ဗီဒီယို)
- ၁၈။ ထိုမိန်းကလေးပြုစားတတ်သည် (ဗီဒီယို)
- ၁၉။ အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား (ဗီဒီယို)
- ၂၀။ ဆော်ကြည်ပိုင် (ရှပ်ရှင်)

ယခုလ . . .

- ၂၁။ အကြင်နာနက္ခတ်ဖွား ဝတ္ထုတိုများ (ဝတ္ထုတိုစု)

ဆက်လက်၍ . . .

- ၂၂။ ဆေးကျောင်းသား